

TARTALOMJEGYZÉK

02	Orcsik Roland	Az utolsó náci
06	Petrik Iván	Versek
10	Szabó Imola Julianna	Versek
16	Dimény Árpád	Versek
18	Kókai János	Versek
20	Csepregi János	ahogy az már a régi könyveiddel történni szokott I–V.
25	Balog Ákos	Üres szívvel
26	Madár János	Szólít a csönd
27	Németh Bálint	Mintha az utolsókat rúgná
28	Horváth Tivadar	kudarc
29	Szalai Zsolt	Versek
34	Szil Ágnes	Kakas; Patkány
40	Turányi Tamás	Versek
43	Magyar Barna	Versek
46	Filip Tamás	Versek
48	Ayhan Gökhan	Versek
50	Jódal Kálmán	Origami-fiúk ideje
51	Vörös István	Versek
55	Czéh Zoltán	Ház, fa, állat, ember
62	Ughy Szabina	Törzshely
63	Tamás Zsuzsa	Akkor sem
64	Szabó Róbert Csaba	Hideg kezét úgy vezetni
67	Vajda Gergely Balázs	Hajóvonták találkozása
68	Gergely Borbála	Versek
69	Nagy Márta Júlia	(látás)
70	Hankó Tóth Ádám	Versek
71	Deres Kornélia	Versek
72	Gál Ferenc	Ház körüli munkák
73	Potozky László	A fuvar
77	Zerza Béla Zoltán	Az igazi gyilkosság
78	Farkas Arnold Levente	Versek
80	Fenyvesi Orsolya	Versek
82	Horváth László Imre	Lajka és te
85	Fellinger Károly	Tangó
86	Molnár Lajos	Versek
90	Sopotnik Zoltán	Sziveri János-film
91	Nagy Koppány Zsolt	Feljegyzések a hivatalból (regényrészletek)

Orcsik Roland

Az utolsó náci

A szélmalom már rég nem üzemelt. Gyerekkoromban sokat játszottam körülötte, ám nem tudtam bejutni, mert mindig zárva volt, a nagy, súlyos lakatot pedig sehogy sem tudtam szétverni. A malom barna téglás fala tele volt lyukakkal. A második világháborúban sérült meg. A golyónyomok mellett számtalan név szerepelt, belevésva a téglafalba, a kézírások különböztek egymástól, mindegyik egy-egy életsorsot, korszakot képviselt, a szélmalom ezeknek volt a hiányos enciklopédiája. Hiányos, mert ahol a gránát kiszakította a falat, ott is szerepelhetett néhány név kezdőbetűje, évszámmal, melyek a detonáció után elporladtak a törmelékkel.

A szocialista iparosítás korszakában azonban már semmilyen malom nem tudta felvenni a versenyt a gépekkel, ezért bezárták vagy eladták őket. A szélmalom hatalmas lapátjait a háború után leszerelték.

Amikor Lópatával odaértünk, az ajtaja tárva-nyitva állt. Miután a rendkívüli állapot bevezetése óta senki sem figyelt rá, valaki vagy valakik betörték az épületbe. A falnak támasztottuk biciklijeinket.

Mielőtt beléptünk az ajtón, borzongást éreztem, mintha valami szent helyre jutottam volna. Ám a titokból nem maradt semmi. A malom belseje teljesen ki volt fosztva, még a malomkövet is ellopták. Szanaszét lisztnyomok fehérlettek.

Lópata azt állította, hogy neki korábban egyszer sikerült bejutnia. Apró lábnyomokat látott a lisztes porban. Utána elkezdett traktálni a malmos történeteivel, mindegyiknek ő volt a szuperhőse, hol kóbor kutyákkal küzdött meg, hol kincses ládát talált, hol pedig életmentő akciót hajtott végre. Majd hirtelen abbahagyta, pár percig nyomasztóan hallgatott. Amikor észrevette, hogy látom rajta a hangulatváltást, azonnal folytatta a történeteit a malomról. Egy idő után azonban elveszítettem a fonalat, eszembe jutott a park, de leginkább Petra vörös haján járt az eszem.

- Mi van, tán hiányzik a vörös kis csaj? – piszkált Lópata.
- Kapd be!
- Úgy látom álmatlan éjszakád lesz!

– Most már elég!
– Szerintem egyáltalán nem jöttél be neki!
– Bunkó! – vágtam vissza, majd Lópatának ugrottam, csattantak a pofonok mindkét oldalon, Snoopy meg csak nyüszített, ugatott.

– Melyikőtöket puffantsam le először? – szólt a hátunk mögül egy vékony, de határozott hang. Lópatával abbahagytuk a birkózást. Előttünk egy törpeméretű emberke állt, hosszú, lefele lógó harcsabajusszal a tömpe orra alatt, vadászpuskával a kezében, mely nagyobb volt nála. Lópata tátogni kezdett döbbenetében, ugyanis a törpe arca édesapjára emlékeztette. Könnyörgött, hogy pofozzam fel, ez nem lehet igaz, az édesapja él! Felugrott, át akarta ölelni a törpét, aki viszonzásul leadott egy lövést a lába mellé. Ettől Lópata kijózanodott.

A törpe a puskájával a malomba terelt minket. Közvetlenül a falnál egy kisebb nyílás volt. Ahogy lemásztunk a létrán, körös-körül könyvek sorakoztak, gyertyák világítottak, liszteszákok, különféle méretű ládák sorakoztak a falnál. A törpe egy ketrecbe parancsolt minket, ahová Snoopy is betuszkolta.

– Na most akkor, hi-hi, beszéljessünk! – mondta cérnavékony hangján a törpe. – Kik vagytok, mit akartok itt? Miért nem várjátok a bedeszkHzzott odvaitokban a világ végét?

– Nem lesz itt semmiféle világ vége, csak kísérleti minták vagyunk! – válaszoltam dühösen.

– Hol éltek ti, a Holdon? Akárhogy is, most már velem fogjátok várni az apokalipszist, he-he.

– Bárcsak a Holdon lennénk! – sóhajtott a Lópata lemondóan. – Hagynod kellett volna, hogy végezzem magammal, Spenót, innen sohasem fogunk kikerülni.

– No-no, ne sopánkodjunk, ezt utálom a legjobban! Huj, de utálom! Nagyon utálom! Inkább halljuk, mi a fészkes fenét kerestek itt? – bökött felém puskájával a törpe.

Elmeséltem apám történetét, Bobó és Mira esetét, meg azt, hogy Lópata az egyik legjobb barátom, akit én szedtem le a kötélről. A törpe türelmesen végighallgatott, közben nem vette le a puskáját rólunk. Arra a kérdésre pedig, hogy most mit akar velünk, csak annyit mondott, várjuk, hogy elszabaduljon a nagy fenevad, s felégesse ezt a bűzös világot.

Lassan a törpére terelődött a szó, aki alig várta, hogy villoghasson. Kihúzta magát kihúzta magát, jobb kezét ökölbe szorítva a bal mellkasára csapott, majd karját magasba lendítve diadalittas hangon felkiáltott:

– Én vagyok az utolsó náci!
– Micsoda?
– Úgy, ahogy hallottad! Az utolsó náci.

A törpe felém szegezte a puskáját, amitől világossá vált számomra, ő egy komoly náci, jobb lesz vigyázni a nyelvemre. Lópata nem bírta visszatartani, kitört belőle a harsány nevetés. Micsoda baromság, hajtogatta. A törpének nem tetszett, hogy kigúnyolták.

– Ez a golyó már nem fog mellé menni! – vetette oda kurtán az utolsó náci.

Lópata ledermedt. Én igyekeztem szóval tartani a törpét:

– Szóval kiköpött zseni vagy?

– Hozzátok képest igen. Az én elmémet a kegyetlenség vezérli, bizony ám, én a kegyetlenség gyönyörét dalolom. Ha-ha! Nem a futó álgönyört; azt a kéjt, amely az emberiséggel született, és csak vele múlik el. Így-így! Mért ne szövetkezhetne a lángelme a kegyetlenséggel, a Gondviselő kifürkészhetetlen akaratából?

– Hm... Ez úgy hangzott, mintha bemagoltál volna egy idézetet valami könyvből.

– Kuss!

– S mi a terved?

– Hagyom szétrohadni a világotokat. He-he!

– Ennyi? Valami vadabbra számítottam.

– Semmi és senki sem durvább nálatok. Nem én robbantottam ki ezt a háborút, nem én...

– Jól van, jól van, ne folytasd, ismerem a bűnlajstromot.

– Akkor világos, hogy miről beszélek. Egész költészetem szakadatlan harc lesz az ember-vadállat ellen és a Teremtő ellen, akinek nem lett volna szabad ily férget világra hozni.

– Hm... Ez ismerős valahonnan.

– Sehonnan, ezt én találtam ki! – kiáltotta, s nekem szegezte a puskáját. – Ez a malom alatti pince lesz az új költészet forrása, az új bárka, az új élet bölcsője, miután a tiétek végleg elfüstölt. Hi-hi! Végre pofátokba köpöm: Tele veletek a tököm!

– Hát, ha senki sem marad életben, egyedül nehéz lesz új világot alkotni.

– Az állatok már biztonságos helyen vannak.

– A vadaspark elkóborolt állatai!

– Én leszek a csődöruruk! He-he!

Abban erősen kételkedtem, hogy a törpe magjától jobb lesz minden.

– Csökevényes a képzeleted! Már túl vagyok néhány kísérleten, az eredmény túlszárnyalta a saját elvárásaimat is! – bizonygatta hevesen, közben többször is megpödrötte harcsabajszát.

– Csak nem dinoszauruszokat habarcsoltál össze?

– Kisfaszom, hol az eszed?

– És mindenki szabad lesz, és hason fekszik, a dohányodból pipál, vagyis azt csinál, amit te akarsz. Nem lerágott csont ez már? Tele a mozi ilyen filmekkel – vágott közbe unottan Lópata.

– Hígy lötty a gondolkodásod!

A törpe ásítózni kezdett, úgy tűnt, sikerült kifárasztanom kicsit, reméltem, hamarosan elalszik. Egy idő után azonban én is kezdtem kimerülni, ugyanis a törpe elkezdte fitogtatni határtalan műveltségét. A túlzásba vitt könyvfalástól elhízott a hiúsága, önimádatának tokája. Hogy még jobban elkábítson a tudásával, lépten-nyomon idézgetett neves tudósoktól, mindenféle, általam még nem is hallott nyelveken. Egy idő után már torkig voltam az ömlengésével, próbáltam a családjára terelni a szót.

– Ezt hiába kérdezed tőlem, kiskomám, sohasem láttam a szüleimet. Állami intézetben nőttem fel. Ott azt mondták, anyám biztos kurva volt, s hogy engem a kukában találtak.

– Kikkel nőttél föl? – firtattam tovább.

– Egy barátom volt csupán, ám őt lecsukták autólopás miatt, így egyedül maradtam – mondta.

Kezdttem megsajnálni az öreget. A törpe észrevette, s köpött egyet, majd megvetően szólt hozzám:

– Azt hiszed, ez engem megtört, mi?

– Hát...

– Nemsokára dózsólni fogok, ti mind kinyiffantok, az emberek ideje lejárt. – mondta nagyot ásítózva.

Egy idő után már csak szakadozva tudott beszélni, szinte már aludt. Amennyiben mégis kinyitotta a szemét, rákérdeztem valamilyen természettörvényre, s ahogy belekezdett, már horkolt is. Lassan a puská kezdett kicsúszni a kezéből. Félttem, zajt csap, ha a földre zuhan. Szerencsére a lábán megtámaszkodott a fegyver. Mellettem Lópata és Snoopy már rég belealudt a törpe meséjébe. Az utolsó náci horkolt, bajsza fel-fel lebbent a hosszas kilégzésektől. Reméltem, hogy Njupadžija ébren van még a ládák elé dobott hátizsákomban. Többször szóltam neki, hangosan suttogva, hogy jöjjön elő. A patkány álmosan dugta ki a fejét, úgy tűnt, őt is untatta az utolsó náci meséje. Arra buzdítottam, kaparja elő a törpe nadrágzsebéből a ketrec kulcsát, Njupadžija azonban lassú mozgással visszakúszott a hátizsákba. Jól megszidtam, hogy lehet ilyen lusta dög, nem kap tőlem soha semmit, akkor sem, ha egyszer megmentette már az életünket. Csak akkor bújt elő, amikor azt ígértem neki, hogy ha segít kiszabadulni, otthon odaadom neki a májkonzervemet.

Njupadžija ügyesen túrta elő hosszú orrával a horkoló törpe zsebéből a kulcsot. Miután kizártam a ketrecet, felébresztettem Lópát és a kutyát. Összeszedtük a motyónkat, lábujjhegyen távoztunk a pincéből. Már a létra utolsó fokánál tartottunk, mikor a törpe mozgolódni kezdett. Gyorsan felmáztunk a létrán, s a biciklikre ugrottunk, s teljes erőből tekertünk a hepehupás legelőn át. A törpe percekben belül előbukkant a malom bejáratánál. De nem lőtt ránk, hanem hangosan zokogott, vékony hangján csérogott, ne hagyjuk magára, nem akarja egyedül várni a világ végét. Hátranéztem egy pillanatra, úgy sírt, mint akinek szeme láttára kivégezték szüleit. Lelassultam, ám Lópata hangosan rámüvöltött, hogy ne tököljek ennyit, mert a törpe a végén még lepuffant minket.

Már kezdett esteledni, amikor az utcánkhoz értünk. Lelassítottunk, hogy a biciklizörgésünkkel ne riasszuk fel a lakókat. Lópata azt javasolta, hogy ne mondjuk el a szüleimnek a törpés dolgot, úgysem hinnék el. Inkább arra hivatkozzunk, hogy Bobo nem akart minket hazaengedni, megvárta velünk a sötétedést, hogy ne vegyenek minket észre. Jó ötletnek tartottam, neki pedig azt mondtam, ne áruljuk el az öngyilkossági kísérletét sem, mert attól tartok, onnantól kezdve állandóan figyelni fognak, nem engednek el sehova. Kitaláltunk közösen egy történetet, nem volt benne sem öngyilkosság, sem morfium, sem náci. E változat szerint pusztán leépült környezetet láttunk, de kockázatmentesen zajlott le minden.

Petrik Iván

Lehetséges követek

Szorongva közeledünk a néptelen határhoz, ahol kiderül:
nem csupán a poggyásunk, a kezünk is üres.
És a lehetséges püspök végre valóságos alakot ölt.
Amíg közeledik,
ez a várakozás
vagyok én.
A siftergő csönd késhegynyi zavarát
a nyelvünk alatt tudva, mint felénk röpülő nyílvezzőt,
némán figyelünk mindnyájan.

Magabiztos mosolyukban
most enyészik el a kényelmes távolság.
Megérkeztek a követek.
Ezúttal ők várnak arra, hogy a dzsungelzöld háttér
aranyszövéű szekvencia-zavaraiból
színünk elé járulhassanak.
Másfajta ajándékot hoztak,

bár kezük sem üres.
Titokban elhelyezik körénk
a csapdákat, amelyeknek egyedüli ismerője:
egy (naptárban nem szereplő) pontos dátumot,
és a dátum meghatározásához szükséges
pontatlan műszereket (fegyverek inkább,
egyetlen tulajdonunk: a félelem-alkímia szerint).
Az ijesztő
mégis párdücsomosolyuk mögött az,
amit nem hoztak el.
Amitől megpróbálnak megfosztani.
Ez a lehetséges távolság nem én vagyok,
nem is tulajdonságom,
de halálom után is bizonyosan
enyém marad.

Felismert megállómánia

Este volt, mégis beesteledett. A reggel ugyan címlapra került, nem kellett senkinek. Mint egy kifogástalan szenvedélybeteg, ha sötét öltönyében feszengve nem kifogásokat, hanem olcsó parfümöt és cigarettát keres, és haján sárga átlátszó fésű ejt friss sebet. A koromfelhők megrepednek, majd meghajolnak (méltóságos űr), mintha valamiből az egyetlen, a végleges lenne, ahogy a zsibbadó kézből elfolyó vér kihűl. De erre is, arra is még a vége előtt ráun, a telefonkönyv 366. oldalára például. Aztán elterjed gyorsan, mint a pletykalapok: egy nő látta rángatózni is, egy rendőr még utána kapott, és a leszálló angyal (mivel itt él, lassan esik le neki a két fillér), úgy érzi, alatta minden gyanús táncba kezd. (Kénytelen viszont megfedkezni erről, mert fél ötkor az ég arca még könnytelen.)

Ne csodálkozzunk tehát, ha felfal illedelmes városrészeket, mert a város tényleg elszabadult. A házak egészen megbolondultak. Ragaszkodnak rögeszméjükhöz:

hogy itt mindenki, nos: otthon van. Őrületük felizzik, de nem ad elég meleget, mint forró víz a kattogó radiátorban. Hát nem lesz jobb így sem.

A fákon egyre több a bolondgomba, rájuk sem ismerek. Mind csupa giccs-sóhaj: cynanthropia depressio hypertonia, és erre büszkék, pedig a nemezis még messze. Egyre lassabban nőnek, mintha már ez is érdem volna. De hát a fák: fák, s kivénhedt, összerándult törzseikkel messziről mutatják a házak katatón sorát.

Tébolyult autók követnek tétovázó táblákat, szándéktalan lámpák pislogják eredendő bizonytalanságukat. De az aszfalt simára gyalulva, a villamos elektrosokk után érdeklődve várják az esőt, mint feldagadt arc a hideg vizes borogatást.

Az égben metrók furakodnak, hova vágynának! a föld alá. Vannak más bogaraik is, az egyik füstöt ereget, a másik olajfoltot tetovál a sínek zúzalék kövébe. A többiek pedig úgy tesznek, mintha ők lennének dögrováson. Elfordulnak, fújtnak, és megkönnyebbülnek minden végállomáson. De félő, ott ők gyűjtenek össze minket.

Még akkor is, ha előtte kiköptek.

Kísértelhistória (megyek haza)

A kitakart fény természetét
nem ismeri az árnyék. Vakon próbálja mutatni
az otromba test sötét éhségét,
s minden ami utána marad:
kimart folt a visszafojtott álomáradaton,
vagy üres szemgödrökbe csavart
alig fénylő szavak.

Korsómból,
vihar dúlta fenyvesekben
felkélő éjjelen,
a söntés leghátsó szegletén ködbe burkolózva
folyó ömlik el. Részegségemből part
nő köré s benépesítik, mint a bogarak
fekete emlékeim, amiket ugyanilyen kísértetektől
loptam – persze nem magamnak.
Határfolyómként tisztelem,
de (pont' ezért) semeddig sem
védelmezem.

Nem érdekelnék a háborúk,
amelyeket elveszett lelkek vívnak.
Inkább visszatérek, vissza, ahová hívnak:
s a bénultságom majd elhagy, vagy szeszélyesen
átragad másokra. Féllábú sirály, amelyik leszáll minden
homokzátonyra, míg a lusta ködbe bele nem vész.
Ez a köd kísérteteimen a jel, és a szél, ami

elfújhatná, az eső, ami elmoshatná,
a szél, az eső, nos, elkóborolt.
A homályos körvonalakból kitetszik
mégis a terv: minden, ami könnyű, az
van fent. Megfoghatatlan talán.
S ha nem, ki éri el?

Közeledni volna jó. Ha lenne
torkolatvidék, csöndes holtág:
csupa hajózható elevenség.
Ugyanennek, pont ugyanennek
a napnak valamelyik másik végén.

Aludni tudok a legjobban

A pálinkaiváshoz viszont nem értek, azaz nem értek igazán semmihez. – Ezt mondta élém gyönyörű apró szájával a nimfa. A gyümölcsök már a földön hevernek, mintha sohasem lettek volna fán.

Ez a legelső és a legutolsó öröm. Mindig mindenre csak emlékezve, emlékezve arra, ami nem volt. Átéltve mégis jelen időben.

A fa (egyelőre még mindegy milyen) a kert végében áll. Egy lépésre a határtól, amelyet alig, vagy annyira sem jelez a kerítés összeomló vonala: tulajdonképpen pár kidőlt szürke cölöp, amelyeken sohasem feszült kerítésléc. Fű sarjad mellette, és tucatnyi más apró növény. Még akkor is, ha a tűlevelek lehulló, el nem bomló rétegén kell átújniuk.

Rozsdarepedések feslenek föl a bársonyos zöld patina alól. S minden mindig máshol fénylik. Apró, gyerekekölnyi fénypamacsok hullanak szét. A gyümölcsök pedig a földön hevernek. Sohasem voltak fán. Legelőször csörgedező bor folyt le, talán innen a jó illat, az ambróziás szag. A fenyő magasan induló ágai között szétterjedt a szőlő, itt meg amott, mindenhol dúsan csüngnek a fürtök, s a fenyő törzsén feketén kígyózva szalad a borostyán, ifjú virágaival, bűbájos drága gyümölcscsel: és minden ágon koszorú nyílik. Ide érkeznek majd valamivel később puha mozgással, meleg szemekkel a farkasok, a hiúzok. A hegyekből jönnek, északról, hideg szelekkel.

Erről álmodik olyan szépen. Ezért feküdt ide az álmait keresve és a friss szelet. Messziről jön vissza, onnét, ahová pálinkától leigázva elmerült. Most a sápadt másnaposság elől az arcát a friss szélbe tartja, néz a társak felé, és lép bután a létra foka mellé. Fejjel lefelé zuhan tüstént a tetőről a ház oldala mellé és eltöri nyakát. Ősz tenger partján verjétek evezőm sírdombomba, és ne induljatok tovább. Ezek voltak az utolsó szavai – legalábbis így mesélték később a templomban azoknak, akik fázósan kint maradtak a kapu előtt. És állítólag még ezt is mondta: Ami itt béklyóba ver, nem varázslat, hanem:

Szabó Imola Julianna

ÁLMOMBAN SE

Budapest

Néha megrajzolom. Egy vonallal kezdődik. Utána lassan és óvatosan fogy el. Volt egy város, ahol lakom. Már üres. Kopognak benne a szavak. Az arcok elsüllyednek, fekete a víz. Nincs kimosva, betakarva. Kirabolták. Az én városom már rettentően árva. Pedig élnek a szülei. Pedig vannak gyerekei. Visznek belőle idegenek, hoznak neki az utazók. Mégis sír. Mégis alszik. Álmodik. Kénes felleg ül a vállakon. Senki sem cipeli át, senki sem hordja túl a gondokon. A városom kicsiny otthon, fényes üveg, beszakadt homlok. Tinta kéne orrnak, olaj a karjain lógó csontokon. Éhes. Szomjas. Vár. Elsétálok a mellkasán. Le kéne ülni. Megmérni a vénája vonalát. Autók eszik a tüdejét. A szeme kirakat, apróra törik. Az én városom csendes elmúlás. Álmodik, hosszan lebeg a föld szájában. A híd még összeköti. Az alkony még felébreszti. Az álmából. Az otthonából. Elcsenik csendben. Titkon és nem is félszegen. Már se foga, haja is alig. Mégis fészüli. Mégis kék és olykor sárga. Élnek benne könnyű fákon, madarak és hangok, halk zuhanások sodródása. Merül. Omlik. Tartja az üvegvárat. Az én városom túl öreg, oly fiatal, jövőtlen párlat. Kiisszák a hajók és feldöntik a holtak. Már csak alszik. Bevarrt ajkain halk robaj. Az én városom lassan eltűnik. Sokak szerint csak egy vonal.

Álmatlan

Liszka öntött ólom. Beleragad a nappalba és még a légtornászlabú éj sem tudja kihúzni. Elejteni és elaltatni. Marad az ébrenlét nikotinos szájában. Forgatja a poharat, üti a kemény gondolatokat. Azok odatapadnak a homlokához, mint a pár napos slejm. Beszorul magába. Felhívná még a mennyet is, ha lenne gyorsíró. Hátha fent valaki éppen szabadnapos, és vagy lejön vele beszélgetni, vagy összevarrja a szemeit égi fonállal, és csak reggel fejtí vissza. De csak ül. Az álom színtelen és szagtalan lehelete beszökik az ablakon. Nem bújik hozzá. Távol marad. Nézik egymást. Füstké. Könnyű és ráncatlan. Akár dédmama lepedője, amit még a gőzölgős ötkilóssal vasalt ki. Kifeszül a plafonon. Vár. Liszka zavartan begombolja a hálóingjét. Eltakarja a karját, amin ezerfelé futnak a ludak. Fáj a holnapra gondolni. A reggeli vacogásra és a kávé

forró markára, ami felrázza majd, mint egy paplant. Liszka kicsit meg is akar halni. Kimúlni, eltűnni, betegnek lenni és elrepülni. Mint egy álomban. Létra nélkül mászni a dagadt felhőkig. Rájuk ülni és várni, hogy megszűnjön az idő. De ez csak lepedő. Sima, hétköznapi és egyszerű. Csak a plafonról lóg és őt nézi. Liszka fél odalépni. Hátha ráhull. Hátha ez már az elmúlás. Afféle mostani, modern és kegyelemmel teli temetés. Reggel majd itt fog feküdni. Kihűlt arccal, kvarcszerű fényben. A fején a fehér lepedő. Siralmasan nagyot sikít majd és többé nem hogy nem alszik el, de fel sem ébred már. Liszka inkább hátralép. Vár. Hátha repül. De az csak lebeg. Hajszálvékony anyagán átszökik a hajnal fénye. Tiszta. Távoli és idegen. Mint egy felhő, amiből még soha nem esett eső. Érintetlen. Lélek. Liszka sírna, ha nem szürke és mocskos lenne a bánat. Ha nem hatalmas és kietlen lenne a félsz. A falak. Ez is csak az. Hóféhér börtön. Zárt kapu, tejüveges kirakat. Liszka leül. Nyakához húzza a lábát, kicsire és szűkre, akár az anyja hasában. Fáradtan ringatózik. Lassan hull alá, csukódnak a szemei. Mint a lepedő, ami mint egy bőr. Betakarja, majd magával viszi.

Időben

Megőregszem reggelre. Csupa csontos gally a kéz. Elmúlik a párnasötét. Felemler egy régi árnyék. Alig fekszik. Alig mozdul. Lassan lebegünk át a házak felett. Isten tenyere. Kemény és sebes. Visz. Felhők puha csomóin, füstágyakon és vizes árkokon. Túl. Apám háta támasztja a falat. Kidől a múlt. A mellkasom lihegve szorul Anyám szívéhez. Vezeték a falban. Csobog a fájdalom. Zár, lakat. A mosdó zománcmagánya. Mosom az arcom. Nem az enyém. Meztelen fák, reszkető aranyhalak. Három fogam kihullt. Nem nő újra. A hajam szétterül, a fény fullaszt. Évekig alszom, ha nélküled. Kiürül a perc, megköt a beton. Öreg leszek mire a hajnal kibont. Megtelik vízzel a szó. Félek merülni. Zuhanni. Messze visz a kéz. Messze kényszerít a semmi. Benned alszom már. A bőr alatt elfér a testem. Kicsi. Mint ez a súlyos sötét. Reggel már öregebb leszek. Üres, megfáradt és csendes. Akár a fák kert végénél. Örök valamit. De már rég nem tudom, hogy miért.

Fog

Apa néha evett csak otthon. Anya gyakran főzött neki. Az asztal hétköznapi temető. Kerülgetem a sírokat. Nem ülünk körbe. Anya főz. Panír-arcú Apám hallgat. Nem látom a kést. A villa ügyetlen dől neki az ujjamnak. Tétován fekszem el a tányér szélén. Engem esznek. Anya riadtan, Apa árnyékokkal teli vállal. Szakadt a zakó, foltos a kabát. Zoknit kér Anyámtól. Fiók a mellkasom. Benne minden, ami még ő. Csupa alakzat, körvonal és festék. A nincs markolhatóan síkjai. Nem félek sírni. Nem félek hazudni. Álmodni, mindig. Várni, ahogy eljön a hetedik napon. Sokszor nem. Olykor késve. Nem is értem, hanem Anyáért. A fájdalomért, ami, mint egy alig főtt sós krumpli. Lebontják a héját, de ott marad az asztalon.

Éj-gyerekes

Este

Fákra tűzzük a Holdat. Átvilágít a huzalon. Tündér-ruhában alszom. Éjjel átfordult felettünk. Talán az ég, talán egy hatalmas palást. Most kicsi vagyok, és várok Rád. Te dolgozol és főzöl nekem. Varázsolsz, ujjaidon folynak a szavak. Szeretném nézni, ahogy Te vagyok. Kicsi és hatalmas. Még őszinte és túl igaz. Gyermeki.

Aki jött

Bent lakik a csend. Puha. Dió a feje és pálcika a karja. Teríték neki minden reggel. Megvárom, amíg felébred. Kék. Hajnalban azt súgta, hogy ismer. Lassan nő ki. Szűk leszek hozzá és nehézkes. Mégis alakít. Belül gyúr, fonja át titkos ereim. Van erőm. Ő a hasam, a fejem. Kétszer gyorsabban él, mint engedik nekem. Otthon vagyok. Ház és kapu. Fészek és faág. Aki jön, már soha nem megy. Hozzánk varrják.

Ha én

Ez is csak egy rezsó. Ráégyve Anyám arca. Évek és sós szavak. Tányérok. Ez is talán csak egy folt. Kaparom, de semmi. Régi. Talán mikor lezuhantam magamban. Beüthettem. Azóta csak fekszik itt, ezen a lomha kézfejen. Ledőlt hegyek az ujjbegyek. Néha jön a Nap, az is csonka vagy túl kerek. A tárgyakkal öregszem, mozdulatlan ébredek. Főzök a múltból. Étvágytalan dereng egy fotó. Apa a Balatont nézi. Tépett szárnyú vitorlások, sörös fellegek. Csak áll, mint Anyám a rezsó mellett. Hátak, hegek és a fény puha karmai. Van olyan kép, ami beég. Még a halál sem oldja ki.

elmenni

Kidönt az álom. Tépett karú fák és csikorgó fogvasút. Kvarchajó a házunk. Elmúlunk majd mi is. Lesz majd idegen a test. Jucimama naftalin-kabát, belefúrom a fejem. Puha, mint egy megolvadt szívárvány. Olvad a kín a tenyeremben. Néha álmodom róla. Szőke, selymes arc,

vasalt szoknyaélen tépett hegek. Kopott elegancia, törött szénnel kent ujjak a szem helyett. Szép. Ismeretlen. Langyos nyár a Balatonnál. Jucimama sárga, akár a lebomló vitorlák. Fáradt vagyok vele szállni. Idegen már minden, mi távolról jön. Jucimama aprócska pont a hófehér ágyon, pár gramm semmi a kicsempézett kövön. Folyik. Higanykéék szeme mossa az eget. Hajnal van. Megálmodtam, ahogy felviszik, és itt hagynak egy tetemet.

ha nem itt

Mit csináltál, amíg hiányoztál nekem? Amíg fekete szalvéta volt az ég. Hiába töröltem bele az álmokat, azok csak átlátszón csurogtak a szájon. Hol voltál, amíg színes bogarakat számoltam? Apró, kékes kotinek erős seregét. Ha itt vagy, nem úgy félek. Hallgat bennem a békétlenség. Futnak az ujjaimon, a hajszálaim alatt. Lassú szavak. Meséld majd el, hogy mit etél? A fémes kanál hogyan horzsolta fogadat. Szédül a város. Az udvar. Pörgök a szoknya szakadékján, várlak. Mit dolgozol, amíg összedől a kockavár? Onnan ahol vagyok, miért nem hívhatlak, ha fáj. Ez a valami. Ez a hársszagú savanykás ököl, a gyomromba döf. Elrabolták a nagymutatót. Bezárták az ablakot. Mikor jössz ide, ahol nem vagy? Ha itt leszel, akkor majd gyorsan elviszel? A falakon leborul a fény, húzzák a Napot a hegyek. Minden olyan lebegő és kietlen. Hol leszel majd, ha temetlek? Vakarom az arcom. Úgy jobban ömlik, könnyebben folyik. Mindenki üvölt, együtt keresünk. Tündérutak alatt, sós partokon. Lesz majd olyan, hogy nem is? Hogy majd alig, csak egy beégett fénykép, színtelen és szagtalan nyom? Mit csinálok akkor, ha már mindent szabad, mert senki se szól, senki sem mondja, hogy megmondtad? Ha majd a házfalak összeérnek, akár a libegő alatt a fák. És én, dacosra remegő szájjal ütöm az emlékeim, mint régen a dombszerű hasad. Az ablaknak dőlök. Hátha előhívhatom egyre vékonyodó arcodat.

Félelmen túl

Át kellett volna menni. Kilépni a Hold szélére és elmosni a félelmet, mint egy régi ruhát. Tele a szekrény lyukakkal. Anyagok alagútjai. Meztelenek a szavak, alszom felettük. A számban cipellek. Ki az ajtón, a házkapuig. Ott már talán elmész. Talán kimászol végre belőlem. Maradsz. A fogaim cipők, az ajkam szekrény. Aggatlak a fogasra. Híd a félhomály. Át kéne menni, míg nem nő meg a víz. Amíg még van félelem. Amíg van bennem valami hiány.

rókatündér

Pici ház. Óriás erdő. Bogarak románca a fák alatt. Levélbe vont szélvihar. Rókatündér alszik. Álmos, hallgatag. Ma nem nyílnak virágok. Ma emberek jönnek. Játsszanak. Kicsit gyilkosost, kicsit elárulósat. Vadakat céloznak meg. Puska sóhaja dereng a dombon túlról. Ma emberek jönnek. Csizmákban, kabátban. Taposni az avart, a szelet. Szeretfűjni a félHold sugarát, eltépni a hajszálvékony nyarat. Bórt szakítani a földből. Levegőt kaparni a szájnak. Ma Rókatündér dermedt karc. A napsugarak tüvel oltanak. Nem lesz betegbb. Csak olcsóbb a táj. Szinte ingyen adja a halottakat. Ma emberek. Rókatündér teste csont, partokra osztott aszfalt.

Kemény és kietlen sóvárgás. Nyugalomasztal. Terítenek. Bánatot. Kavicscsomókat. Fegyvert az igaz ellen. Rókatündér nem bújik el. Kiáll a szélnek az ösvényen. Ma emberek jöttek. Ruhájuk arca vésett ránc. Kezüikben a hatalom, a megmunkált boldogság. Nyomukban a föld ragad, akár a patyolatban hagyott anyag. Illata hull az égnek. Kivarrt szemek helyén a sötét folt. Rókatündér csak áll. Meredten áll. Nézi, ahogy ég a pici ház. Az óriási erdő lángol.

Vadászat

A szárnyukat célozta meg. Ha azon átfúr a feketeség, többé nem lesz fehér. Még a felhők is elfeküdtek előtte. Fölnézett, és úgy szúrta oda a bánatot, mint egy tűt. Pontosan. Akarattal. Még soha nem ölt. Nem tudta, hogy mi az a belső köd, ami átfut az inakon, a karon és a háton. Mi az az erő, amiért mindent eldob, amit valaha is magáénak érzett. A szárnyak kecsesen lógtak ki az égből, vékonyan bújt a tollak közé a hajnal. Szaga volt a fáknek, az avarnak és a lomha küszködésnek, ami a vágy öklei közé szorította a testét. Zavarodott lüktetéssel kapkodta a levegőt, ami egyre nehezebben és feszebben nyomta össze. Görcsös ujjain kibújtak az erek a bőr alól. Futottak volna, de a vékony ráncok zárjai nem engedték. Azok meg fönt puhán simultak a kéknek, szinte fenték a levegőt. Fájt, ahogy az arcába ért az árnyékuk. A könnyed és egyszerű lebegésük, az illanó remények, a lágy vonalak. A sóhajszerű testük, hogy olyanok, mint a tengerben a fényes halak. Nem volt se fent, se lent. Ő közé szorult. Belenyomódott. A szárnyak meg szabadon keringtek az idő fölő növe. Ölni jött. Végignézni, ahogy ráül a halál a súlytalanságra és mázsaként nyomja őket a földhöz. Lassan, de biztosan üti szét a törekeny testük. Széttöri a szabadságuk.

A szárnyukat célozta meg. Ha azon átfúr a bánat, többet nem tudnak repülni. Mint a falevelek, úgy hulltak le. Egyenként és könnyen potyogtak le a festett vászonzóról. Nem bírta abbahagyni. Sorra szúrta, lőtte a legyezőszerű karok közepét. Azok meg pilleként feküdtek el a földön.

Csendesen zuhantak. Nem haltak meg. Lábuk nőtt és fejük. Romos arcuk tele lett vízzel. Nőni kezdtek, változott a testük. Ajtók lettek. Ablakok. Utak. A város. Hatalmas terek, szűk utcák. Háztetők és autók. Vaskos házak, akikben nem lakik más, csak a bánat és a fehér idő a ködfalak mögött.

Galamb

Éhesek. Nem adok. Szürke szárnyak, akár kikopott igeidők. Nem fognám meg. Csak felfelé nézek. Siklanak, majd megállnak az ablak alatt. Mindig várnak. Rám, rád. A világ kitaszítja a sprödszínű árnyakat. Kisebb testek, esőtenyérben. Hullámszik. Harcol. Minden falat az első, és az utolsó is. Holnap már máshol. Nem alszanak. Nem ébrednek. Csak szarnak. Mintha isten nyála. A kénes betonon tejszerű képek. Alakzatok, ígézetek. Arcok és karok. Maréknyi szürke.

Nem simul. Hullnak a félig megrágott gondolatok. Csipegetik serényen. Jólaknak a maradékon.

Elveszni és elveszejteni

Mint a kenyérbelet, úgy szakította ki magából a családot. Száradó, vékony karéjként zuhant a hétköznapiakba. A gyerekek maradtak. Nézte magát a tükörben. Ezerfelé bomlott az arca. A felesége éhező szájjal tépte a vonásait. Az éhség, ami évek óta ette őket csillapíthatatlan volt. Hascikaró, markoló és keserű. Nem volt rá orvosság. Csak menni. Kiszedni a kanalat a romlott fazékból, kikaparni a maradékot és óvatosan lemosni róla a száradást. Büdös lett. A felesége egyre kövérebb. A bosszútól már nem volt teste, melle, csak fájdalom. Nehéz volt megérinteni. Csak a gyerekek miatt maradt. Mesét mondott, betakarta őket és nézte, ahogy az álom lassan rájuk hull. Majd bement a hálószobába. A penész belakta a falakat, és a magány savanykás szagát már nem lehetett kiszellőztetni. Hiába az ablakok. Minden bezárult, magához szorult. Halkan nyüszített. A felesége csikorgatta a fogát, szökött a levegő a szájából, mint a gőz a fazékból. Nem akarta gyűlölni. Nem akarta megvetni. Megfordult és a paplan alá temette magát. Hátha megdöglik reggelre, és minden könnyebb lesz. De nem. A felesége már a gyerekeket ette, lassan és kanalanként. Ahol hasonlítottak Apára, ahol szerették Apát. Vékonyra szelte az emlékeik. Menni kellett volna. De még minden este körbekiabálták a házat. Szorongva bújtak a tárgyak a falhoz. Futottak volna, de jött az éjszaka.

Lekapcsolták a lámpákat. A fejében égve maradt a bánat. Nézte a feleségét. A nőt. Ahogy főz, ahogy szül, ahogy várja őt. Hova tűnt? Fel akarta ébresztetni. Kirázni, mint mirelit zacskóból a fagyasztott gombócokat. Olvadjon fel. Legyen új, vagy legyen a régi. Csak legyen más. Nem merte. Belül már nem volt éhes rá. Csak a rohadó tányérok és a befőttek, amik íztelen vérben ültek a polcokon. Csak a düh nőtt benne, mint a tészta a főzésben. Dagadt, és kifutott. Már nehéz volt tisztán látni. Égett a kezük, a nyelvük és idővel a ház is. Menni kellett volna.

Bevallani a vereséget, amit egy felesleges csatában él túl az egyik hadvezér. Belátni, hogy kemény a piskóta a szívük helyén. De a gyerekek. Miattuk még sokszor, még ezerszer, újra és újra. De ami szétfőtt, nem lehet már összegyűrni. Csak a vasárnapokból kap, ahol félidegenként szorongatja majd a kezük, és faggatja őket az időről, amiből már csak a maradék jut neki. Ami átfér a szűrőn. Megette őket már a kín. A felesége kifliszája száradt, a szeme helyén szenes gríz. Félt tőle. Félt magától is.

Menni kellett. Kimászni, elkúszni, elfolyni. Üresen hagyni a széket az asztalnál. Hallgatni. Nézni kívülről, az ablakból, ahogy gőzölög a meleg hús és a szalvéta árnyéka betakarja a tányért. Ahogy csendesen fogy a sós leves, amihez bár nincs kenyér, mégis mindenki megeszi.

Menni és elrejtetni az új arcát, ami olyan karcos és rideg, mint egy tányér, amit nem lehet megragasztani.

Dimény Árpád

alig van

ha jól számolom még egy hét és biztosan jól számolom én nem tévedek fogy egyre kevesebb az idő és ő naponta eltemetem apám csak fekszik talán egy halk szisszenés és tűr jajszó nélkül egy reszelős sóhaj sosem félté istent most felmentem és ő megistenül nem vagyok mellette de el tudom képzelni mert otthoni a táj az ágyra kis szivacspárnát tesz a csípője és az ágy találkozásánál beárkolta magát a fájdalom fűrészhöz okozhat ilyen szenvedett így próbálta leírni nekem mit érez mintha húzná az időt sokáig nem lehet az hogy eltemetem nem kegyetlenség csak szoktatom magam a halál nem meteorként támad egy természetesség csak van ahogy a lapkihordó féltízkor becsúsztatja az újságot a kapulécok közé vagy hogy júniusban megszületik Lili vagy apám betöltene a 64-et és anyámmal megünnepelné a 36. házassági évfordulóját még egy hét aztán a bizonyosság hogy az a bizonyos rák belém okádja lelkét kiderül hol és mit mászkált össze cuppogó nyálkás csápjaival így képzelem el mint fiam akinek mondtuk hogy polip azóta éjszaka elaludni nem mer mert kimászik orrából és a karjaival megfojtja őt egy hetem lenne s ez otromba súllyal fekszi meg a gyomromat görgetem járatot váj beleimbe már kocka alakúvá csiszoltam de eldobhatatlan mesélnem róla amit alig van divatos kabátja ősz fehér haja régi fénykép róla arca s rajta hús alig van rokona barátja alig van már bennem alig van se szép se jó otthon alig van nem haragszom mindig éjszakás voltál időnket átaludtad s most alig van

Hiába

idegen városban keresnek orvost. ahol másképp esik, havazik. a lelkiismeretem és apám először vannak egymásra utalva. szavuk alig kel, és annyira idegen minden, hogy optikai csalódásnak tűnik a sötét. az utcai lámpák halványkék burkában haladnak, s a fény űzi szét betegsége árnyékát, mely négy lábon följük ágaskodva ugrik mind elő. a trolivezetékbe kapaszkodva követi valami szikrát köpködő, sercegő lényként. de ez is közmegegyezésre történik. apám a saját lábán jár. léptei biztosak, pedig tudja, a vasútállomás várótermében a türelmes halál. ott gubbaszt magában abszolút és félelmes tudásként. nem szuszog,

inkább zizeg, mint celofándarabkák egymáson, kezében nyálkás horcruxok...
apám gyíkként siklik a sötéten keresztül, árnyéka géplakatos Krisztus-alak,
olajfoltként terjedt szét, s nyomában pikkelyesen hámlanak a stigmatizált falak.
az állomási hangosbemondón szól számonkérésem: ővele ki és mit akar?
kiáltásom koncentrikus körökben tágul, a városon át angyalszárnyaival,
majd az ég felé, aztán azon is túl. felsebződtek a hittől görbült térdek.
illúzió a város, s az, ami azon is túl van. tudom, hiába minden kérlek.

semmi protekció

holnap megtörténik. nincs több haladék.
ma, az utolsó nap megkímél.
mégis friss levegő után kapkodom,
mintha zokognék. holnap én viszem, nem ő taszít.
vajon toltá ő valaha is a babakocsit?
talán azóta halálgyakorlatozik...
de mit mutat majd a röntgen?
lélek- vagy lézerábrák rajzolják végig legyalult testét,
kiszínezik fájdalmának kallózó alakzatait,
a csontokba kövesedett status quo-t,
mellkasának tompa és kellemes szorítását, ott,
a még lüktető zúzalék körül, amely egyszer
Kanadába is elvitte volna, Marikához.
– túl sokszor gondolta át az életét,
s hogy ő nem szól bele az időbe,
szinte semmibe, s ha nem mondta, éreztük –
ismerős besüppedések a testfalban,
az önmérséklet sömöre hagyta hegek.
gyomorszájba szorult szerelmek,
ifjúság, az egész ott megrekedt,
rajta a hártyszerű feszültséggel,
ami berezonál, nyugtalan toxin szaggatja beleit,
vérszínű rángó izomrostok, ami a képernyőre vetül,
a kézfején megnőtt sárga körmök elrejtett izgalma,
fehér homlokában a hangtalan zúgás,
e sok fájdalom egy mértani félkörben,
attól félek nem...
atyám, kid van a mennyekben?

018PRAE

Étel-fan

Az utolsó zsákot is elvitted.
Üres a szekrényed.
Egy-két elhasznált szoknyát hagytál bennük.
A fürdőszobából eltűntek parfümjeid,
és kedvenc szappanod is.
A kád szélén életlen borotvád fekszik,
néhány szőrszál kapaszkodik rajta.
Nem érzem illatod.
A mosatlan edények között,
szendvicses tányérod itt maradt.

*Akkor is váltál, mikor először találkoztunk.
Vacsorázni hívtál közös lakásoktokba.
Gombát készítettél; anyukádnak telefonáltál receptért.
Izgultál, ízleni fog-e;
nem tudtad, hogy a gombától mindig félted.
Később festményalbumodat lapoztuk különágyadon
- már nem aludtatok együtt.
Combodra tettem a kezem.*

Hideg van, még nem kezdődött el a fűtésszezon.
Felöltözve bolyongok a lakásban.
Ennem kéne.
A hűtőben van konzerv.
Kinyitom, felteszem a gázra.
Fortyognak benne a gombadarabok.

Csepregi János

**ahogy az már a régi könyveiddel
történni szokott I.**

ma sem hallgatsz rám
hiába mantrázom
hiába mondom ezerszer, újra meg újra
végtelenített szalagként hirdetve
evangéliumomat
hogy csak rosszhiszemű vád
a legaljasabb támadás, amit
nagymama unoka ellen
hogy, olyan ez, mint szilvás gombóban
a finomra őrölt üvegszilánk
ami az emésztőszervrendszerrel
teljes harmóniában
finoman és lassan vágja szét a beleket
miközben az íz semmit sem változik
csak legyintesz, szerinted túljátszom
persze szigorúan csak szakmai szemmel
de attól még roppant szórakoztató
mégsem engedsz az állandó kérlelésnek
nincs az a víz, ami a te partjaidat
hiába győzködlek
hogy olyan ez a feltételezés
a te elviselhetetlen prekoncepciód
amiért szóba se kellene többet
amiért máshol örök harag
csak én túl rendes vagyok hozzá
vagy hozzád
te megint csak nevetsz
harminc éve mindig és mindenért ugyanúgy
toporzékolás, esküdözés, kitartó érvelés nem segít
fejed rázkódásának ritmusával
tökéletesen szabályozod cigarettád
mindent betöltő könnyű füstjének
repülését
nem tudok harcolni ellened

ahogy az már a régi könyveiddel történni szokott II.

az nem lehet valódi opció
szigorúan csak elméleti síkon létezhet
amire szót vesztegetni kár
mert olyan isten nincsen
vagy még olyan isten sincs
ha pedig mégis, akkor rég halott
plüssből varrva, vattával kitömve
rohad egy gyerekszobában
mindent betölt a szőröcsomók között száradó
emberi nyál jellegzetes, tejtől savanyú szaga
mert az a néhány órányi bizonytalan jövő
rég befejezett múlt
zárt és jól őrzött univerzum
amiben emlékeim szerint
minden történés neked kedvezett
amire szavamat is adom, ha kell
mégse hallgatsz rám
most is csak értelmetlen veszekedés a vége
hiába töröm magam hosszú éveken át
hiába töröm magam át a hosszú éveken
nullától egészen harmincig

ahogy az már a régi könyveiddel történni
szokott
végül mégis maradnak a helyükön
nem veszed le őket
(őket, hiszen *azokról* hallani sem akarnál)
még az én kedvemért sem
vagy azért különösen nem
mert még kicsi vagyok
mert még mindig
örökké kicsinek lenni szar dolog
simán megér egy véres forradalmat
amit te is jól tudsz
amit te is tisztán érzel
mégsem engeded, hogy magammal vigyem
legalább egyszer egyiket vagy másikat
a hegytetőre, a parkba
a te parkodba, a fáid és bokraid közé
hogy ott olvassam, ott szívjam
magamba jellegzetes szagukat
az Isten hiánya miatt érzett
dohányszagú keserűséged
amiről soha nem beszélsz

ott, ahonnan olyan távoli és tiszta minden
a Duna, a hidak, amilyennek lentről
soha senki

ahogy az már a régi könyveiddel történni szokott III.

ahogy az már a régi könyveiddel történni szokott
hiába csak ötven méter hosszú a gyalogút
amin mindig jár valaki
valaki, akit ismersz
vagy legalább a szüleit a nagyszüleit régről
azt mondod, el sem tudom képzelni
ekkora távolság mennyi mindenre elég
mennyi minden történhet akár néhány perc alatt
élet, halál vagy akár kibaszott feltámadás
bár utóbbi kapcsán azért akadnak bőven aggályaid
felém fordított alkarodon halványan derengenek
a fakuló számok
szóval jobb, ha maradnak a helyükön
és én érzem
nincs egyetlen ujj, egyetlen érintés sem
ami megtörhetné a finom porréteg mindent elzáró
minden objektumot egyetlen tárggyá forrasztó
homogenitását
hiába nézel fel rájuk időnként
hiába látom kezeden a mozdulatot
a mozdulat előtti feszült várakozást
az ujjaid remegését
végül maradnak úgyis ott
ott, azon a billegő, kopott polcon
amit annyiszor ki akartál cseréltetni már
csak valahogy nem vitt rá a lélek
ha vihet a lélek egyáltalán
bármi vagy bárkit bárhova
pedig olyan régóta megvan
és olyan sok mindent elbírt,
amitől más lelkek vagy polcok
mert a háborúnak
a lágernek
a végtelenben találkozó síneknek
súlya van
az esztétika pedig olyankor kurva keveset
vagy ha többet, akkor egészen mást
és egészen másként
ráadásul azt is csak másoknak jelent
amit én úgyse érthetek
és ez így is van jól
állandó rettegés vagy felfoghatatlan szabadság
tényleg nem tudom

ahogy az a régi könyveiddel történni szokott IV.

ahogy az a régi könyveiddel történni szokott
úgy maradt belőlem is valami abban a lakásban
miután elmentél
úgy ragadt ott észrevétlenül egy darab
amit lassan magukba szívtak a nedves falak
mélyebben a festék- és tapétarétegek alatti
végtelen és sötét űrnél
(legyen bármilyen közhelyes)
a csőtörés után az ázott falba fúrt bogárjáratoknál
amin azok az ocsmány pókszázlábúak közlekedtek
amikről azt mondtad egyszer, hiába rondák
utánanéztél és hasznosak, ami fontos dolog
annyira még hozzá, hogy el se hinném
és igazad lett, mert rohadtul nem hittem neked
hiába mondtad
hogyan szomorú dolog
ha csak a szemére hallgat az ember
de nem csak a szememre
mert rögtön eszembe jutott
mennyire puhák voltak, mikor rájuk csaptam
mennyire finoman mállott szét a testük
egyetlen apró ütés az újsággal
elég volt mindig
és ez furcsa elégedettséggel töltött el
és ez furcsa szégyenérzettel töltött el
mint az első padláson elrejtett szexlap
mintha az embert önkielégítésen kapnák
a leckeírás óráiban

ahogy az a régi könyveiddel történni szokott V.

mióta nem vagy itt
gyakran leveszem egyiket vagy másikat
hátha megtalálom azt a hiányzó részt
azt a kiszakadt, kimetszett darabot
magamból
ami nélkülem él tovább
és a féltett '42-es Morgensternt
persze már nem teszem vissza
úgy hagyom ott
a csorba csésze, a hűlő kávétócsa mellett
ahogy te hagytad azon az utolsó reggelen
amikor mégsem tudtam elmenni hozzád
és még szólni se róla
mert nem vetted fel

hányszor morogtad
hülye telefonok, csak a baj van velük
vagy túl halk
vagy szívroham a vége
de tévedtél, a boncolás után azt mondták
ezzel a szívvel akár újabb kilencven évig is
de a rák az nem játék
pláne, ha olyan régóta tud róla az ember
de nem törődik vele
nem értettem, kinek magyarázza az orvos
ki gondolja másként
miért kell mindig és mindenről beszélni

*ezzel a szívvel akár újabb kilencven évig is
szerintem tutira nem akartad volna*

vicces
mennyire csak interpretáció kérdése
hogyan lehetőség vagy fenyegetés

ahogy az már a régi könyveiddel történni szokott
valami belőlem is egy polcon ragadt
és még nem tudom
nélküled valaha is le tudom-e venni onnan

Morgensternt nyomni '42-ben
tisztá papírra
azt mondtad
így is lehet háborúzni

majd meglátjuk

Balog Ákos

Üres szívvel

Apám él
anyám szintén
Annával egy nap háromszor
vagy négyszer is eszek
csak húst
tudják Istent remélek
így két éve lassan nem

hazám akad
még itt vagyok
most nyár (valójában tél) van
de a fordulat szükséges
ha az élet unalmas

ez már csak ilyen mint
az én majd húsz évem
egészen kellemes

szóval nyár
miközben a házban
az ablakból nézem a hóesést

meghitt pillanat
igazi kötelék a járdán
egy asszony elesne épp,
ha nem támogatná két nő,
akik látszik
majd hánytatják is
csak az a kocsi előtte
ne lenne

néhányan nézik
sajnálják az állatot
de mit csináljon vele
mit csináljon a gyerek?
megírhatja Istent remélve
ha nem feszítik ki hamarabb
mert a család
és a színe
a célnak nem felel

talán eladja

mikor itt
a fagyasztott napsütésben
ahol nem bűnöztem
úgy igazán soha
a hó még mindig esik
de már nem értem
csak ülök két lopott életen.

Madár János

Szólít a csönd

Mikor szólít a csönd,
ne sirass! Csak némaságomért
mondj egy imát! Nézz föl
és énekelj! Nézz föl
a kozmikus egészre,
hogy az égbolt kirakja összes
csillagát! Aztán a tenger is
elhamvadhat. A nyelv mögötti
hullám, a part. Az élet
marad csak nyitva. Mindenségre
kitárt öle visszhangzik,
hogy tőlem mit akart.

Németh Bálint

Mintha az utolsókat rúgná

Gyilkosaimra mostanában nem számíthatok. Mintha pusztán udvariasságból végeznék munkájukat, ahogy az ügyintézők porolják le a megoldatlan aktákat olykor. Nem kukacoskodnak, és ha nagy ritkán terepszemlét tartanak is, csöndes kárörömmel veszik tudomásul, hogy megint összemostam a fehér és fekete ruhákat, hogy a minap véletlenül megöltem a nagybeteg porszívót. Az ajtót gondosan kulcsra zárják, aztán böllérmáját falatoznak lent az étteremben, miközben seprűvel és lapáttal próbálom eltüntetni nyomaikat – habár álmos vagyok, legszívesebben elterülnék, akár egy öreg szőnyeg vagy kutya. Kint mintha az utolsókat rúgná a nyár, pedig október van, és a város szélén, mint egy szolgálatkész pincér, készenlétben áll a köd.

Horváth Tivadar

kudarcc

mindennapos kudarcaim visznek előre
a gombóc a torkomban
az állandó gyomor-ideg
a gyakori sírások
ilyenkor mindig születik
valami őszinte pátoszmentes dolog
ebben az állapotban meglehet
sokkal jobban látom a lényeket
le a rózsaszín felhőkkel
le a nagyot mondó mézes-mázás szavakkal
le a szemellenzővel a hályoggal
tisztá akarok lenni
tisztá
mint az első
frissen lehullott hó
másképp próbálok beszélni
megőrizve a méltóságom
az arcom
Istenem
családom
hazám
végletek közt élő
viharvert hagyományaim

Szalai Zsolt

hölgyike

*nem lehet így, nem szabad így, hölgyike,
hogy valakinek az édesanyját, nem lehet azt,
hogy jön ahhoz, hát hogy jön ahhoz, mert hát én sem.*

hogy merészeli?

*Ja, ja, kimegyek én is a meccsre, megiszom a fröccsöt,
egyet-egyet, de nem szabad, mert nem illik,
hogy valakinek az anyját,
megiszom én is, de nem szidok senkit,
hát hogy jön ahhoz, hogy valakinek az édesanyját,*

nem is ismeri,

*szépen, nyugodtan,
hergelődni kár,*

*no-no, hölgyike, figyelj
mondok még valamit,
aztán puculok*

*Az iskolában, ott-ott, ja-ja,
tanítónéni, figyelj, ott vagy, nem?
nem köszönnek, de én mindig,
hát hogy a fenébe ne! mindig*

*Nem tisztelnek, nincs tisztelet,
odamennek, aztán mindenfélét kiabálnak,
de olyat nem szabad, hogy szidja az édesanyját,
mert hát kiabáljon, de ne olyat, hogy, hogy valakinek*

*mit bántja? nem is ismeri,
nem szabad
hogy beszél az édesanyjával
illedelmet*

*Pucúd e a kezembő
megyek má*

mit mond otthon

*tikótáj van, ja-ja,
megmondalak, igazgatónéninek,
itt-e, ilyenkor, tanítónéni, hölgyike,*

egy jót beszélgetni

ne gerjesszé, kedély, szerelem

minden reggel munkába –
természetesnek vesznek mindent

*nem érdekel, haggyá má, nem érted,
részt veszek, háromféleképpen,
az iskolába, én is ott vagyok, hölgyike,
ott-ott, láttalak a múltkor,*

este
oda megy, ahová akar

*meg aztán a sportcsarnokba,
a székeket, ünnepélyre, érted,
kipakoltam sorba, szombaton, stimmel?
hatodikán, ja-ja, mondta az igazgatónéni,
megcsináltam, de én nem voltam ám ott,
utána eszem-iszom, én nem, hazamentem*

vacsorázni

*nem vacsorázok, három nap múlva,
megtömték, mint a kacsát!
holnapután, nem lehet úgy, olyan sokat,
a fát szétvertem, vagy tíz mázsa fát,
édes fröcsöt, olasz-olasz, azt-azt
muszáj volt, egyet hármat
nehogy énvelem akarsz játszani*

*ettem, persze, ettem, ettem a Fényesbe
husikát, azt-azt, stimmel,
krumpli, krumpli, szénaszalma,*

*saláta, lófasz, ecetke,
almapiprika, zöldkrumpli, stimmel?*

(sárgarépa, petrezselyem,
a vénasszony veszedelem)

*voltam vagy harminc helyen
nem megyek be, puculok,
japánia hulibulival,
rizst, nehogy én
vagyok a bűnlajtrom*

(alig várom az ördögöt,
hogy elvigye a vén dögöt)

*Pesten nem tudják mi a zsemle
húsz éve, nyolcvanhatba,
voltam fönn, vonattal, ja-ja,
három óra, nem sok,
úgy nézett rám, a Keletinél,
hideg volt, nagy hó,
végig a Lenin úton,
két táskával, gyalog,
az ábécébe meg nem adtak,
nem tudtak magyarul,
nem tudta, az osztrákoknak, érted?*

kinék hőbörögsz, megsértődsz,
aztán pucúsz haza

*ne köpködjé,
kupacban van négy győri adás,
rádió a szenvedélyem,*

kontyos rádió, férfi létire

*nem bántom a rendőrt
elbaszták három napomat,
faszomat, más rendje módra szerint,
rejtektutak vannak,
nem merek bejönni,*

úgyis jössz holnap is

*üdi-büdi üdítő, csak azt,
Feri-Feri, ki az apja, nem tudom,
te vagy a szépfüű, unoka,
akkor királylány,
én nem vagyok hajlamos
rá, én gyarló vagyok
hozzá, semmi közöm,
rondán, ravaszán,
nem lehet úgy,*

*nem várhatsz meg, érted,
kipicsáz, ja-ja, tikotáj van,*

*stimmel, ja-ja,
tikotáj van,*

puculok

reggeli vonat

(le)tisztázott látómező;
hóesésben siklik a szerelvény,
a minden fehérből facsoportok,
bodzák csupasz, felmeredő ágai,
tavaszkész, robosztus sóhajjal várják,
hogy elvadult bokrosodásba kezdjenek.

sínszelte vizek körül, ártéri erdőkben
[s á v b a n a f á k]
a hőtömegetől széthasadt törzs,
alábukó korona szomorú, gyönyörű
és gyakori, amikor tavasszal az olvadás
latyakja süppesztí, zabálni kezdi a mohás
kérget, elmajszolod te is a vizes kiflit reggelire.

Ha kisétálsz, tennéd a kört,
a pusztulás, a visszafordulás
csodáját érzed.
Még kirügyezik a föld felé,

ledől, ázik a hóleben,

olvadékban, latyakban –
enyészet, hogy egyél. Csendes, mohó gombák
várják az őszt, bomlasztanak, spórákból fonalak,
tönkre a gallér, a kalap
halálos öltözködés –

Almásfüzitőn áthaladóban,
nem gyors, nem száll le senki,
csak bevesődés,

NÁLUNK A MUNKA BE- CSÜLET ÉS DICSŐSÉG DOLGA

élménynélkülözés a nyolcvanas évekből,
a hátsó ülésről csalódottan konstatált,
éles balkanyarban, Tokod felé,
a cementgyár csúszdáját próbálta-e valaki
az autót, a zöld Trabant, a piros Skoda fölött.

az emlékezés gazdaságföldrajzi koordinátákon száguld,
gyorsabban, mint ahogy hatvannal lehetett lakott területen,
gyorsabban, mint ahogy a váltókat kezeli valaki,
gyorsabban, mint ahogy lejátszódott ez az egész,
és széttört, szétesett, széttart,
mint az út, és nincs melletted a mozdony,
csak a dunai uszályok, szemben a mederből
a kavicsot termelik, de te a vonaton vagy,
nem arra visz, arra nem visz.

átmenni Süttőn, Lábatlanon,
Nyergesújfalu böszmetege mellett,

pedig kell a gyár, hogy emlékezz
a neked csak kétnapos Mihály-napi
búcsúra, mert hétfőn már iskola volt,
kell az odaútra, az álmos várakozásra,
éhes megérkezésre két és fél óra után,
tíz körül, kacsamáj és tepertő illatára;

dodzsemes koslatás a sínek mellett,
a zsetonra várva, temetőlátogatás után,
szénbánya porából kiemelt hüvelyknyi
üvegdarab, éles, éderes nemdrágakő,

matt, nekünkgyémánt az üveggyárból,
gyűjthető gyerekség; a kettétört duna-
kavics szebbcsillogású, érdes és sima.

érdekes felület, levélnehezék,
nem csatolt óriásfájl,
cikkcakkos bélyeget nyalni fel
szünidős képeslapra,

ceruzaforgácsok az íróasztalfiókban
színes, piros és kékszélű kérge annak,
amit ritmusként magadba zársz,
írod a díszítősort, faragod, hogy szépvonalú,
jómódú legyen, műveled életed.

orient(ált) kampány óriásplakátja suhan el,
nem arra mész, most esik le,
példátlan gazdasági siker-kudarca
bináris feleletválasztás
baloldalon a szárazlevelek
még fennafákon
mintamókus de visszafelé

a jobb oldalon lesznek, északkeletre,
ahogy a ka-
nyar-
gó
sí-
nek
meg
ál-
lapítani
engedik.

szürke az ég, a fehérség még takar,
és jön még rá délután
többféle vegyes halmazállapot,
havas, ólmos, átmar a jég.

hajolnál közelebb,

elképedés helyett csodálnád
egy elszáradt cickafarkvirág
strasszos pártáját,

ködcseppekből lehelnél rá
kristályos zúzmarát,

utolsó cicoma, mielőtt kifordítja az eke,
suhintja kasza, aprítja fűnyírókés,
tapossa gumicsizma,

ide is ültetnél még, lennél már otthon.

védett zugokban zöldell a fű,
a sínek oldalában
kimérten tartják magukat,
az omló talajt a facsemeték.

miért csodálkozunk többszáz éves tölgyeken,
az energianyár és a műanyag a jövő,
miféle erdőgazdálkodás,
illegalregal, svarcpolc,
hol vannak a harmincasok,
jól ég a hasított, fiatal akác.

Eltüntetni a tájsebet,
mértanok értelmetlen
földkupacait, volna jó,
ahogy elhordott töltések
helyét benőtték épített romok,
épülő külvárosi centerek,
ahol ritka a vad, házi-
kedvencet se hagyott kinn senki
szemetelni sincs kedv.

se petpalack, se palacka,
vagy óvja hó, rejtőszín,

csak a varjak,
aztán a fények,
táblák, látod,
hogy késel, ki-
írják, tájékoztatnak,
tajtékzol, de
a keletitől már
tudod az utat.

Szil Ágnes

Kakas

Az öregasszony a két város között halt meg, a kórházba menet, a tizenhárom kanyar egyikében. A fia, a kopaszodó kis seggdugasz kipattant mellőle a vezetőülésből, kicsatolta a mentőövet, és a szalagkorlát mellé húzta a testet. Az ezüstös-ősz, hullámos haj szétterült az egyenetlen köveken. Tamás azt nézte, elég kemény-e a föld, meg hogy nem fektette-e valami göröngyre, és csak azután hajtotta a fejét az öregasszony orrához. A melét figyelte, a vékony lila selyemblúzban, hogy lélegzik-e.

Épp a kórházba indultak. A két város között alig volt húsz kilométernyi távolság, gondolta, beviszi az öregasszonyt. Alig kapott levegőt, azt mondta, és a veséjét is fájlalta. Szombat van, hát szombat. Első a mama.

Lepattintotta a gombokat, ahogy széthúzta a szövetet, valami borzalmas lassúsággal, amelyben az agya eldugott zugában egy metronóm ketyegett, keresett a térdének egy sima helyet, és előkapta a kopott bársonynadrág farzsebéből a telefont, úgy hívta a mentőket. Maga sem értette, mit üvöltözött, de biztosan elmondott minden fontosat. Úgy esett neki az öregasszonynak, mint valami vadember, a két kezét összekulcsolta, és csaknem teljes súlyával ránehezedett. Nem emlékezett, hány ütés után kell lélegeztetni, de elszámolt vagy harmincötig, utána a vékony orrot befogva gondolkodás nélkül a pengeszájra vetette magát. Kétszer befújta, és hagyta, hogy a lapos mellkas a saját súlyánál fogva préselje ki az elhasznált levegőt. Nem tudta, mennyi ideig csinálta, egy német orvos fejtette le a hórihorgas testről, akinek közben az villámlott végig az agyán, hogyan lehetett egy ilyen magas öregasszonynak ennyire korcs fia. A nő szinte hórihorgas volt, eszméletlenségében is tekintélyt parancsoló, finom ruhában, hajszálvékony világos harisnyában, fényes feketére boksztolt cipőben a februári, dércsípte fűvön.

Tegnap este veszekedtek. A mama nem akart pénzt adni, Tamásnak meg nagyon kellett volna. A mama azt mondta: jó, de akkor nem hagyja rá a házat, sőt, ha ennyire erőszakos, akkor talán nem hagy rá semmit. A mamának nagy, élénksárga arany pecsétgyűrűje volt, valami idióta mintával, Tamás azt nézte a hadonászó kézen, és arra gondolt, hogy akkor oké, nincs is semmi baj, és inkább most rögtön elviszi azt.

A halottkém később közönyösen visszahajtotta a lepedőt, amikor megtalálta azokat a zúzódásokat, amelyeket az öregasszony a dulakodás során szerzett, ahogy Tamás teljes erőből a szekrényhez vágta, és úgy tépte az ékszer, mintha az élete múlna rajta. A házat is nagyon akarta, mert kellett az uzsorásnak, ha már pénzt nem kapott, de az ingatlanon osztzkodni kell a húgával, ha nincs végrendelet - viszont mi van, ha ez a kurva nagy

gyűrű elveszett disznóetetés közben, a boltba battyogás közben, megette a tehén, amit a mama azért tartott, hogy a hülye fia ne haljon éhen. Akkor mi van? Nincs akkor se semmi.

Akkor sincs semmi, ha a többi ékszer is elvész. A két fél pár fülbevaló, aminek a párját a testvére hagyta el, az egyiket, amikor egy fellépésre mentek a madrigálkórossal, a másik meg csak úgy leesett. Igen. Leesett, egyszer még megtalálták a hímzett párnán, aztán legközelebb már csak a hült helyét nézte a mama, és azt mondta, bele kellett volna nyitoltatni. Micsoda hülye szó. Ha ezt mondta egyáltalán.

Két perce lélegeztethetett, amikor megállt egy német rendszámú autó, kiszállt belőle egy nagydarab férfi, barna bőr orvosi táskával, kitette a vészvillogót, a fia meg elszaladt az elakadást jelző háromszöggel visszafelé vagy nyolcvan métert. Mire a doktor odaért, már kesztyű volt rajta, minden esetre.

A higgadt orvos leparancsolta Tamást a testről, és maga folytatta az újraélesztést a szárnalmas, fosszínű kis Polski mellett, a dérral borított fűvön. Egy távolinak tűnő múltban, a tegnapi nap elmosódó feltájtában a mama vonakodott odaadni a gyűrűt, ezért Tamás előbb csak a szekrényhez szorította, aztán amikor semmi se történt, párszor lendületből nekivágta a mamát a bútornak. Az öregasszony furcsa fejhangon nyivákkolt, mint egy vak macska, és az üres, sebtében kerített franciakockás papírlapot sem akarta aláírni, amit Tamás jóindulatúan előszedett a disznótoros asztal fiókjából. Jó lesz az még valamire. Akárki tanúskodik, hogy önként és szabad akaratából örököül hagyja házát az itt jelenlévő fiának, aki mindvégig önzetlenül gondját viselte.

Most meg itt pattogott a mama teste mellett, üvöltött a német orvosra, aki egyáltalán nem nézett rá, nem is értette, mit ordibál. Ahogyan az orvos Tamást, úgy tolt a mentő az orvost a közönyösen haldokló testtől, és nyomta a mellkast, a munkáját végző mesterember szenvtelenségével. Tamás belerúgott a német autó kerekeibe, körbement, és mindegyiket jó alaposan megszorozta, aztán visszatért a két szorgoskodó ápoló mellé. Ahogy a védtelen bordákat nézte a dermedt februári csendben, a horpadt pingponglabda jutott eszébe, amelyet az öngyújtó lángja fölé tartott tegnap, hogy tudja a gyerek tovább püfölni. Hiába csinálta meg, Kistomi tíz perc múlva már megint összeverte. Hát minek akkor, minek.

A mama végül aláírta a papírt, Huszár Veronka, így állt a lapon, nem az asszonynevével; cinikusan mosolygott, és a gyűrű helyét dörzsölgette. Utalt rá, mire költse Tamás az árát: gyógyszerre meg egy jó nagy kötélre, s ne szégyelljen felmenni a létrán a padlásra, ott rohadhat meg tőle, lefolyhat onnan fentről, ő ugyan fel nem megy utána, le nem vágja. De nem Tamás halt meg, hanem a mama, és ő is nehezen. Tamás itt akarta volna még tartani.

A kórboncnok észlelte, hogy a szegycsont eltört, több helyen, de a kihűlt testnek már nem volt ideje megdagadni. A vér, a szív munkájának híján megült a test alján, az élettelen arc eltátotta a száját, mintha unalmában ásítana.

A bonszáj férfi, ez a bőrdzsekis kis kakas, ott verdesett szárnyaival a levegőben a mama körül, várta, hogy majd csak történik valami. Amikor az öreglány testét egy fekete nejlonszákba tették, bátortalanul elsírta magát, a nagydarab mentős vállon veregette, észlelte alkoholos lehetőségét, és azt mondta, jó lenne, ha hamarosan befáradna a prospektúrára. Ott majd megmondják, mi a további teendő.

Tamás beült a volán mögé. Az autó egészen kihűlt, és amikor megpróbálta beindítani, csak hörgött, mint az anyja egy félórával korábban. Nézte, ahogy a mentő eltűnik a tizenhárom kanyar egyikében, és lenyalta a szája széléről szivárgó a vért, ahonnan a kiszáradt bőrt idegességében leharapta.

Ötvenhét perc alatt tette meg az utat hazáig, az anyja röhejes, fekete lakk retiküljéből kivette a kulcscsomót, és úgy lépett be a házba, mint egy idegen: mint a pénzbeszedő, aki majd holnapután jön behajtani az erre a hétre esedékes részletet. Benyúlt a párna alá, kiforgatta a konyhaszekrény fiókjait, de nem talált semmit, az ékszereket meg már előző nap pénzzé tette. Csalódott volt, egy pillanatra megmerevedett, de aztán a kamrába ugrott, és megnézett mindent: a polcokat a stelázsín, a rudakról lógó kolbászt és húsokat, belenyalt a jéghideg orjalevesbe, aztán levette a legközelebb eső fémdoboz tetejét. Őrült kávé volt benne: az anyja így szerette, főzte negyedórái is a kávé a kis kotyogón. Tamás belekanalazott a darába, mert nem volt türelme megvárni, míg a lötyty kifő. A sötétbarna műanyag kanál, amely évtizedek óta ott állt a kávéporban, az ajkán felkarmolta a sebet, a finom dara beleragadt a résbe. A doboz leesett – a porszemek, mint a halott asszony hamvai, végigszóródtak a sosem sepert, felmaródott betonon.

Patkány

Már korábban mondta Tamásnak, hogy ne hozza ide a gyereket. Amikor még csak szeretők lettek, sose került szóba a kislány: csak valami maszat, elnagyolt festékfolt volt egy távoli lakás összepacsmagolt palettáján. Aztán a kamera egyre közeledett: látszott, hogy a burjánzó sejtcsomó kakaót iszik pöttyös pizsamában, épít a rózsaszín kockáival, a zsiráf lila nyelve után kapdos az apja nyakából. Egy nagytotálból láthatóvá vált, hogy mindezen gyöngyözően, sőt bugyborékolva nevet. A háttérben időnként megjelent egy idősebb nő is, már hozzá, Szilviához képest idősebb, aki melegítőalsóban forralta a tejet, a tepsiből rakosgatta az oldalast, az arca sosem látszott, csak a keze, amelyen már láthatóvá váltak az öregkor pöttyeinek barnába forduló makulái. Tamással sose látta a nőt a képzeletében, nem mentek a másikkal, a hitessel, a hitelessel plázába bevásárolni, nem kerítették az utolsó pillanatban bejglit, fenyőfát és zsúrkenyeret, és legfőbbképpen nem szeretkeztek. Már legalábbis Szilvia gondolataiban.

Aztán ahogy a potméter előrébb csúszott az idő láthatatlan skáláján, a két idegen, az anya és a lánya is kézzelfogható közelségbe került. Az asszonyról kiderült, hogy nem öreg és nem elhanyagolt: zumbázni jár a barátnőivel, és mióta válnak, hastáncol is, minden egyes körmén ott feszül a fényes körömlakk. A hülye banya, negyvenéves néni, azt hiszi, ettől szebb lesz, gondolta Szilvia.

A gyerek pedig, akárhogy is, de szép volt. A szeme akkora, mint egy vizespohár, kétoldalt göndör szőke loknik, párnás kezek. A kicsi nagyon bizalmatlan volt Szilviával, nyilván ezerszer hallotta az anyjától meg a nagypjától, hogy ez a néni, aki elvette tőled az apádat.

A lány úgy gondolta, legalábbis az elején, hogy Tamás örül, hogy ő nem akar gyereket. Viszolygott a hangosságuktól, a szertelenségüktől, és utálta azt a kínos érzést is, ahogy ő átlépett egy-egy földön fekvő, fejhangon visító gyerek fölött, és az anyukák meg az idegének szájtátva utána néztek. Nyugodtan mondott tehát nemet a meg nem született gyerekekre, saját terméketlensége szinte erősítette a biztonságérzetét. A szerető-lét tökéletesen megfelelt neki. Más kamrájába betörni, belenyalni ebbe-abba, tortába, kekszbe, folyton nővé fogát belemélyeszteni a keményebb csemegékbe. Élvezettel nézte, ahogy a lyukakon kitódul az addig féltve vigyázott tartalom: a kristálycukor tiszta hamva, a lehántolt rizs gyöngyszemei, a házasságok sokáig őrizhető és eltartható kalóriái.

A válás után vagy két hónappal Tamás megkérdezte, hogy nem hozhatná-e fel a gyereket. Pocsék ősz volt, a férfi lába megúzózott munka közben, nem akaródzott neki sajnó csontokkal McDonaldsból cukrászdába menni, s megint előlről, az októberi esőben, csak hogy Szilviát megkímélje a kislány jelenlététől. Szilvia elgondolkodott, szemvillanásnyi idő alatt mérlegre téve az apai kötelességeket és a saját jogait, aztán bólintott, nem várva ki azt a pár másodpercet sem, amíg habozása gyanússá vált volna. Éppen csak a kérdéses napon elutazott az anyjához, vidékre.

Amikor hazaért, nem talált semmi nyomot, még egy üdítősfakont vagy csokoládé-papírt sem, pedig másnap hajnalban feltúrta a szemetest, és megnézte, használta-e valaki a szépítőszerkeit. Semmi-semmi nem utalt arra, hogy egy jövevény nyomakodott volna be a szent kerületbe.

Ezután hosszas csönd következett. Szilvia ekkor, egy állóháború kiásott lövészárkai között érezte először, hogy a férfiert nem csak az asszonnyal, hanem a gyerekkel is meg kell küzdenie. Az ellenfelet viszont, tudta, a saját terepén kell megvernie.

A baba Tamás ötlete volt. Elment hát Szilvia a játékboltba, ahol a padlótól a mennyezetig álltak a babák, egyszerűek és rafináltak, mindenféle hajszínnel és ruhában. Egy számozott, eredetét tanúsítvánnyal igazoló hivatalnokbaba tetszett meg (vékony szálú haja volt, szemüvege, mint neki magának), de a kislány, akinek a nevét még magában sem volt hajlandó kimondani, nem volt elég idős ehhez. Így egy egyszerű de szép, koppanós szemű alvósbabát tett a kosárba, és elmosolyodott.

– A kislányának lesz? – kérdezte barátságosan az eladó, míg az ingyenszatyorba pakolta a dobott. Bezzeg, amikor karácsony előtt a keresztfiainak vásárolt legót, a tömegben, senki sem akart vele beszélgetni.

Bólintott. Most magyarázza el, hogy a Tamás gyereke, neki személy szerint semmi köze hozzá? Vesz egy babát. Na és. Közeledik. Na és. Még odébb van, hogy norvég mintás pulóvert kössön neki.

Soká ért haza. Véletlenül egy megállóval hamarabb szállt, nem látott ki a bepárasodott troliaablakon, amit a gyerekek telefirkáltak hőemberekkel és tenyerek nyomával. Úgy volt, bemegy még az éjjel-nappaliba, tejfölért, ezért-azért, gatget, maszatol majd a konyhában

valamit, amíg azok odabent bármit is csinálnak, de a nagy dobozzal nem akaródzott oldalazni a polcsorok között. Az éjjel-nappalit – neve dacára – negyedóra múlva bezárták, ő meg ott állt egy percig, habozva, hogy bemenjen-e, a drótüveg kiszűrődő fényében, a zöldre mázolt ajtó előtt. Nemsokára egy nevető, kapucnis lány jött ki, a kezében fogantyús ládikó, letakarva. Ahogy Szilviát megismerte, abbahagyta a kuncogást.

– Ne is kérdezd, mi az – hadarta. – Elkaptuk a rohadékot – mondta, és felnyomta a konténer fedelét.

Sose használta a liftet. Lépcsőzni ugyan utált, mégis minden délután rákényszerítette magát erre a minimális testmozgásra, gondolatban a saját fülébe súgva, hogy Szilvike, nem lehetsz ennyire lusta. Egész nap ott tespedtél a gép előtt. Nosztalgiaival gondolt a túrákra, amikor hátizsákját akármeddig el tudta vinni, most meg reménytelenül húzta a karját ez a semmi súly. A baba a tágasnak bizonyuló nejlonszatyorban minden egyes lépcsőfoknak nekiütődött, legalábbis az első emeletig, aztán följebb emelte, hogy össze ne törje, amit megvett, és idáig már elhozott. Furcsamód nem a pénzt sajnálta kiadni érte, hanem hogy ide jutott, hogy ezt tette, erre vetemedett.

Ahogy a kulcsát kereste, halk nevetgélés ütötte meg a fülét. Benyitott, be se volt zárva. Apa és lánya az amerikai filmek szabályai szerint a kandalló előtt játszottak volna, a lán-goló hasábfák fényében, itt viszont, a pesti körfolyosós házban a nappaliban üdögéltek, Kiskata zoknis lába az apja ölében. A gyerek nyalókát evett. Szilvia jól látta Tamás zokniját is, a zoknin a stoppolás nyomát. Ő az ilyet zsigerből dobta ki, hangsúlyozva: nem azért, mert lusta megvarrni, hanem a férceles után már bizonyára kényelmetlen viselni. Pedig lusta volt, igen, és nem bírta az igénytelenséget. Szóval Tamás még megtartotta ezt a ruhadarabot, emlékként a régi életéből. Vagy ami még rosszabb: az asszony nemrég megvarrta neki.

Szilvia életében először érezte magát idegennek és betolakodónak a saját szobájában. Senki nem ment oda hozzá.

– Megjöttem – mondta zavartan, és persze teljesen feleslegesen.

– Szia, Szilvia! – mondta Tamás kedvesen, és látszott, eszébe se jutott felállni. Csináltunk neked vacsorát.

A fényesre törölt folyosón kibotorkált a konyhába. Nehezen vette a levegőt, és közben kívülről figyelte magát, a testét, a teste működését, a pulzusát, a lélegzetvételét, hogy mekkora egy lúzer. Egy baromarc. Hagyja, hogy kicsinálja egy három és fél éves gyerek. Később az egész jelenetből csak a pici, lila csíkos zoknira emlékezett, ami Tamás farmerján pihent.

Ha valaki fél óra múlva bepillantott volna a konyhaablakon, de hát ki tehetett volna ilyet, egy átlagos magyar családot láthatott volna, ahogy nagy egyetértésben fogyasztja a vacsorát, igaz, a gyerek beteg lehet, mert egyáltalán nem szólal meg, csak a lába hangoz, ahogy ül a két egymásra tett párnán. Apuka mulatságos történeteket mesél gyerekkorából, valami cirkusztól, ahol a nagymamával voltak, és szerepet kaptak a pónicsikók, bohócok, sőt egy háromlábú majom is, aki a gazdája fülét piszkálta, így ni, Kiskata, egyél még egy kanállal. Utána a gyomorhajos, horpadt arcú anyuka a mosogatóba pakolta a tányérokat, és félretolta apuka kezét, aki pedig felajánlotta, hogy elmosogat.

Soká kerültek ágyba. Külön ágyba, mert Kiskata az apjával akart aludni. Megjött végre a hangja, és akkor is csak ilyeneket mondott. Kibírod, Szilvia, ezt a fél órát, amíg elalszik, jelentette ki Tamás, és a gyereket befektette a franciaágyba, azzal, hogy majd átteszí a dolgozóba, a két összetolt fotelre. Előtte jól kiszellőztetett, pedig tudta, hogy ő, Szilvia menyire fázós.

– A babát is akarom – kérte a kislány, és Szilvia nem akart ellenkezni. Hát vigye azt a babát. Az ellenséget a saját terepén kell megsemmisíteni. Vigye csak.

– Tessék, Kata! – adta oda a szőnyegen felejtett babát, ami korábban egyértelműen sikeres indításnak bizonyult a kapcsolatukban. Az apjával együtt fészülgették, feladták és levették a ruhadarabokat, bekukkantottak a dobozokba vele, és együtt állapították meg, hogy bizony: semmi babának való nincs ebben a lakásban, hacsak a gabonapehely nem, ami a konyha belső szegletében található.

A rózsaszín pizsamás kislány elhelyezkedett az apja hónaljába bújva, éppúgy, ahogy Szilvia is szeretett elaludni Tamás mellén pihenve.

A lány odakint még sokáig szöszmötölt. Kisúrolta a kádat, felmosott a közlekedőben, aztán a kislámpa fényét látva még kiült a konyhába, átlapozta az újságot, aztán megfürdött.

Amikor bement, már mindketten aludtak. Tamás is, biztosan szándékosan. Szilvia nem érezte Tamás illatát, csak a gyerekét, ami meglepő módon nem volt kellemetlen, inkább csak furcsa és értelmezhetetlen. A férfi szerencsére középen feküdt, így majdnem olyan volt, mintha csak ketten lennének, ketten, csak egymásnak.

Éjjel zokogásra ébredt.

– Nincs szeme a babának – sírta a gyerek.

Egyikük sem mozdult. Két megdermedt testnek álcázták magukat, addig sem kellett semmit se csinálni. De a gyerek, ott az ágy jobb oldalán, nem adta fel.

– Nincs szeme. Csak egy lyuk van. Lyukas – hüppögte, és amikor Szilvia felkönyökölt, hogy felkapcsolja a kislámpát, az utcai világítás dermedt félhomályában is látta, hogy a baba szeme helyén végtelen üresség tátong, mint egy fekete lyuk, amely besűrítette magába mindazt a homályt, amit maga körül összegyűjtött.

– Javítsd meg, kérlek szépen, javítsd meg, Apa! – kántálta a gyerek. Tamás felkönyökölt, és a vekkerre nézett. Fél kettő. Fél kettő. A kezébe vette a borzalmas babát, oldalra billentette: elgurult a szem is odabent, a fül mellé került, és bedugott ujjával hiába próbálta előkaparni. Még ha meg is tudta volna fogni, fogalma sem volt, hogyan illeszse vissza a helyére. A kislány páni félelemben a sarkán ült, és ütemesen billegett: javítsdmeg, javítsdmeg.

Tamás nem tudott gondolkodni. Előbb a gyerekekre nézett, a könnytől és a takony nyomától csigajárta, elgyötört arcra, amelyet aztán az ő pizsamájához szorított, és nem érdekelte, hogy kimossa-e majd neki valaki, aztán a nőre, aki szenvtelenül, a szája jobb sarkát mosolyra húzva tanulmányozta őt, és a férfit, aki már mindent értett, csak annyit mondott:

– Te rohadék.

Turányi Tamás

Becsapódás

A blúzodon terpeszben megáll egy bogár,
és mintha sürgetne, hogy tovább mondd.
Kis karmok, hat gereblye, tépdcsik a vékony szálakat,
nem veszed észre, nem szólok.
Te ültettél ide, folyvást érkező villamosok mellé,
fűvel kivarrt lejtőre, azért ennyi ember közé,
hogy meggyőződj, téged nézlek.

Nekem kell beszélni, terveim nincsenek, a nap
a hajadba hosszú tüskéket kalapál,
nem szólok, pedig nem láttam még ilyet.
És tökmindegy, mondd-e, vagy csak képzelem,
hogy ahol jártál, puha ritmusban
zuhogott a fűbe valami szilva, és te is utáltad
a szünidőt megsemmisítő tévéműsort,
a darabos harangszót nem,
mert emlékeztetett, hogy a csendet mennyire szereted,
beszélek, tovább, és unom, jó, akkor elképzelem,
hogy felrobbantalak,
a gyújtózsínór elalszik folyton, több doboz gyufát
használok el, csobogó kedéllyel nézed,
felismerni véled bennem az Örök Szomszédfiút,
egy arabot, vagy maszájt, vagy nevezzük el: Bodzakalifát.

Fél év múlva mondtam, bocsánat,
ha búcsúzásnál szúrt a borostám, szerinted nem,
egy vérből valók vagyunk, sajnos, te meg én.

Éghajlat

A terepjáró elrobog, már rég csend,
de még félrefordított fejjel várni,
míg elül a por.
Szmogos, süketítő hőség űzi fülbe a vért,
a többszintes autópálya-kereszteződés
sem valódi, inkább olyan, mint egy oldalára dőlt óriáskerék.
Oldaladra fekszel, és már fáj is.

Onga felől int az ikersisak-halom,
az örökké szél ellen vitorlázó templomok
itt Pesten, s a kettő közé odakívánva valami világ.

Menj el. Rakj alá téglákat, ahogy
autóroncsnak szokás, nehogy magamtól nekieredjek.
Itt leszek, csapkodó, leszakadt motorházfedéllel,
éjjelente belém kúszó szűrős tapintású gazzal,
vagy bőszerű ál-tevékenységekbe merülten,
mint akit keres a rendőrség.

(Testileg még itt tarthatnám, de nehéz lett,
annyi minden sűrűsödik benne,
mindenekelőtt a bánat.)
A tócsák színén zöld tajték,
dél körül békák jönnek, de ami él,
annál mindig sokkal több, ami bomlik,
mármint súlyra, térfogatra.
Ez minden délvidék sajátja,
nehezebb szeretni, mint az üde hómezőt,
kristályhideg, mozdulatlan tavat.

Itt oszlopként várnak a halott fák,
hogy rád omoljanak, a málló lépcsőfokok,
hogy eless, húggyal öntözött falak, hogy menekülj,
Lidérctelep.
Sörfőzdeként bűzlik, rosszabb nem lesz.
Mennyi az idő?
Most sem tudod még?

Rövid értekezés az alkoholelvonásról

Piszkos, sárga, bűzlő csontok mind
a perceim. Vakít a hőség, begyűjt a hideg,
nincs testem – én csak két szem vagyok,
nézd, kívájtak.

Nincs szám.
Ez jó, mert üvöltéssel nem zavarhatlak fel,
mint tomkrúz a filmben, hogy
szaké, szaké –

Nincs fogam.
Ez is jó,
nem fogja harapás ékteleníteni
kis fürdőszobám mennyezetét.

Nincs agyam. Ez jó,
mert ha lenne, faltól-falig csapódna benne
a hej, aki áldója,
ihajcsuhajcigány gondolat,

hogy mikor a hányásomban fekszem,
vajh' miért néma a telefon,
miért nincs adatforgalom.

Pedig már a halott barátom is
itt nevet,
hogy erre csörög a dió,
amott gurul Leponex –

Én meg, hogy ne vigyen magával
vonat utasának, ne még.

Végtelen terek üres csendje vesz körül, Pascal úr,
és nem ám képtelenség,
hogy épp hat négyzetméteren. Már
csak szál törött nád lennék,
mikor az Űr szele jeget von a tócsák
lompos, barna vizén,

és az is jó,
hogy trappol felénk
csupa szemöldök tábornokunk,
a tél, hallod? hallod?

kovácsmellkasán elfér,
hűlhet a lázas arc,
mosolyognék vissza rád,
de még nincs mivel,

te siketnéma jelelssel messziről
mutatod, hogy hé, tőkfej,
minden dobre, ne félj,

és ha már másolom vissza az időm,
itt leszel,
nem kell odúmban, mint meglőtt farkas, egyedül
lehelnem a lelket,
hogy elég volt, tűnjön már kifelé.

Magyari Barna

Kezem dorombol blúzodon

a sorsot most bárhogynézem
minden édes mert ma itt vagy
ha felnézek ott az égen
hány cukorka mondd a csillag

jó pár inger-vonulatba
a tudat téged plakátoz
bűbájjoddal borogatva
a vers könnyen tér magához

az összes szavam egyenként
kergetőzik fut utánad
s azon tűnődik minden gén
hányas rímet hord a lábad

puha az éj mint a macska
kezem dorombol blúzodon
ketyeg pár csók fent az agyba'
s szívem szívedhez átoson

ha szorosan megölellek
hajlatod a hév bemetszi
mondd epekedő lélekkel
tudott így más is szeretni

Varázsod bűvölt elevenné

pár ábránd téged kitapogat bennem
ahol érezlek ezer fokon égek
bőröd párlata párasítja versem
s lenge gőzünkben táncot jár a lélek

korábban csak voltam akár a tárgyak
a te varázsod bűvölt elevenné
melletted lágy dallama van az ágyak
hol álmunk éj-janicsár bevehetné

lényed lényegét néhány szó húzza itt
a rímek nem bűtört ragyogást tolnak
s hiába nézem a perc közútjait
nekem kebledtől kanyarog a holnap

mint billentyűzetet a reményt nyomom
kettőnkre írom szerelmünk végtelen
bájaddal kettőt kopogsz mellkasomon
megjött kit vártam perzsel az életem

hordod a szívem sorsodba betűrve
hőjáték ez – csodánk ki a vér rakja
nézd ahogy ölelést dobunk a tűzre
bordánk rostélyán izzik az éjszaka

A jaj unja már a kosztot

otthonom elé kitéve
itt csüngök a betűcérnán
a természet goblenére
szót hímez egy emberpéldány

hársfa bajsza van a kertnek
enyhén borostás a szellő
égcukrászok habot vernek
zsúrunkra a nap is eljő

hőség hörpint izzadságot
árnyék hányja le a falat
félíg verskómában állok
a gondolat lombja alatt

óvatosan bánj a kedvvel
derűt jegyre szoktak adni
bármit lenyel ma az ember
hány cukorral jó a hakni

ez a világ gyakran ronda
de szív nélkül viselhető
váltani kell mellkasomba
imbolyogva beszáll egy kő

a pillanat rajtunk vizez
a kor mindenkit kifosztott
stressz-kenyér és bú-parizer
jajom unja már e kosztot

az onkológián fekszik
kopaszra nyírva a jóság
milliók kérdezik meddig
pusztít az anyagi kórság

számos válság után vajon
a csoda mikor köszön be
legalább a vágyat hagyom
emigrálni az örömbé

Anyák napja

lelkem felvette az új inget
vasárnap van nagyon vasárnap
orgonákat gépel a kiskert
a sarkadi ház ír anyámnak

a múlt belőlem ezt-azt kivet
s mikor az emlék kezd fulladni
régí évek apró ujjai
masszírozzák zsigereimet

pár szellőt a tavasz ideüt
hol gyermekkoromra ledőltem
micsoda nyugalom mindenütt
anyám pihen a temetőben

A vér testőrsége

bennem most száz feszültség kergetőzik
már reggel a stressz szórakozik velem
otthonunktól egész a temetőig
a várost monoton léptekkel verem

sírkövek között szomorúság motoz
te nem vagy itt őt elvitte a halál
arat a magány mohón a könny kaszál
sorsomban gyűl most minden ami gonosz

téged vártalak szüntelen s helyetted
szívemre tette a bánat szép kezét
mert nem vagy itt lényem lelkem megremeg
sejtjeim a káosz dobta szerteszét

hiába ég bennem csonkig a jellem
fénynek kevés az ha jóssággal élek
ma bármit írok jajt habzik az ének
mert nehezen tisztul veled a ketten

van hogy a rossz mind egyszerre elered
s ezer helyen kínoz egyetlen óra
de te sose félj míg én vagyok neked
szerelmünk vérem testőrsége óvja

Filip Tamás

Vakrandevú

Radics Zinának

Azon a nyáron szíjazták
villamosszékbe Ethelt és Juliust.
Tényleg árulók voltak? Nem
tudtam, ahogy azt sem, New
Yorkban mit keresek. Csend és
üresség volt minden percem ott.

Napjaim hadrendbe álltak.
Zuhanást túlélő fekete dobozoknak
láttam őket, pedig akkor még
fel se találták a tervezők.

Nehéz volt a papírt gépbe fűzni.
Üvegujjaim szilánkokra törtek,
mire leütöttem az utolsó betűt.

Egyszer tényleg élni

Amőbák úsznak a szememben.
Olykor megpihennek a nekik
készített zátonyokon. Sok apró
fátyol van egy arcra felszögezve,
hogy számára a világ egyetlen
széthúzzhatatlan függöny legyen.
Esdeklő levelet írtam magamnak,
föladtam, meghozta a posta, most
meg képtelen vagyok felbontani.
Jobb is így, magamnak úgyse
tudnék megbocsátani, csak
megyek egy kormozott falú
alagútban, mely egyre szűkebb,
télikabátom könyöke lassan
elkopik, régi vonatok füstje
fonódik térdeimre, s a talpfák
szálkákat próbálnak bőrömbe
döfni. Megyek, pórázon rángat
a kíváncsiság, hátha megtudom, hogy
milyen lesz egyszer tényleg élni.

A sivatag szerelme

Csak nem medúzák a forró
útra dobva? Kifolyik belőlük
életük vize, marad a kocsonya;
ettől egy kutya is undorodna.

Űríti magát a zseb, kihányja
amit fölfalt: félig emésztett
kulcscsomó, villamosjegy,
gyufa, elgörbült cigaretta.

Mihaszna tárgyak! Ajtók
és záruk itt nincsenek,
mindenhová gyalog megyek,
és a füst végre leszokott rólam.

Akit dermeszt a nap, meleg
árnyékot keres, engem egy
semmi kis bokor takargat,
homállyal égeti friss sebem.

Feszített víztükrön korcsolyáznak,
és oly kitartón róják a köröket,
hogy a tó végül megfagy alattuk.
Ekkor süllyednek el.

És nem értem, miért látom még
mindig a fölöttük hullámozó jeget.

Elpárolog, de nyomot hagy

Itt fekszem mélyaltatásban,
szívemben nagy *saudade*,
hallgatom őt, ki ujjával

pengeti a szuperhúrokat, s ha
néha elszakítja őket, csak rájuk
lehel, s újra összeforrnak.

Fönt retrográdba fordul a Szaturnusz,
s megint végigtrappol a lelkem
frissen felmosott kövén.

Fényszögeket ütöttem a falba. Mit
tudnék rájuk akasztani? Elképzelek
néhány ismeretlen Dalit.

Végigolvastam Rubin Szilárdot este –
sajnáltam, hogy kihagyta a könyvből
a lényegét. A gyilkosnak magyar

hangot adott, pedig sejthette,
ő itt csak ideiglenesen
állomásozik. Bizonyítéknak

van elég vér, izzadság, könnyek.
Végül mind elpárolog, de nyomot
hagy országon, ágyon, ruhán.

Mire megvirrad, új műszak jön.
Az Eltűntetők. Nagy zsákokba
gyűjtik, ami már nem kell.

Nincs feleslegesebb tárgy, mint
egy ébresztőóra a hullaházban.

Ayhan Gökhan

János és János

a közös szeretet két elágazása,
egyikük a másik gyenge pusztá váza,
nem látszik innen, de látszik egyre másra
harminckét fog árnyéktalan könnyű láza,

ismételve, kétszer, gömbtokjába zárva
belülről bőr a szám, esszenciája
a vérnek kívül, két test egybevágva,
sehonnét szakadva, alulról tartva,

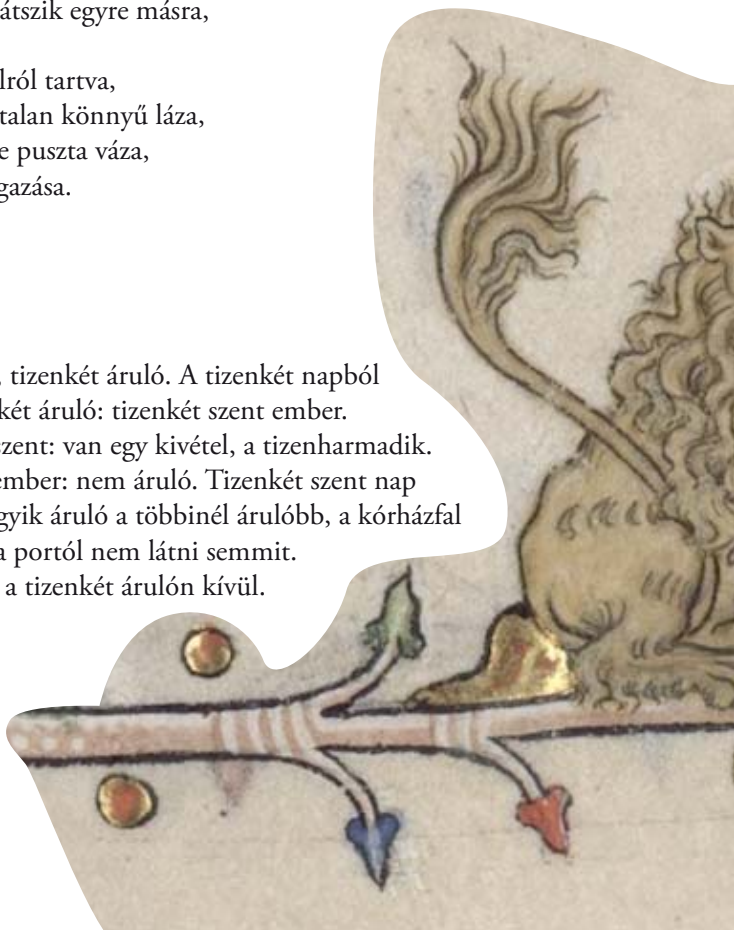
egyikük a másik gyenge pusztá váza,
ismételve, kétszer, gömbtokjába zárva,
a közös szeretet két elágazása,
nem látszik innen, de látszik egyre másra,

sehonnét szakadva, alulról tartva,
harminckét fog árnyéktalan könnyű láza,
egyikük a másik gyenge pusztá váza,
a közös szeretet két elágazása.

Evangéliuma

TIZENKÉT kőműves, tizenkét áruló. A tizenkét napból
az egyik a szenté, tizenkét áruló: tizenkét szent ember.

1. Egyikük sem szent: van egy kivétel, a tizenharmadik.
Kivétel az egyik szent ember: nem áruló. Tizenkét szent nap
tizenkét óra alatt. Az egyik áruló a többinél árulóbb, a kórházfal
reped, tizenkét napig a portól nem látni semmit.
Senkit se látni a portól a tizenkét árulón kívül.

2. A legendát a vödörbe keverik az árulók, gyorsan megy a munka, a szent nem tud semmit. Vagy tesz róla, hogy elhiggyék: nem tud róla.

3. Tizenkét áruló, leírni is rossz: tizenkét áruló, és az egyik a többinél árulóbb. A kórház, majd leomlik, a kórház, leomlik újra.

4. A tizenkét tanácstalan kőműves folytatná, de ugyanazt újra: felesleges. Tizenkét felesleges kőműves: felesleges ugyanazt újra. A tizenkét kőműves a veleszületett gonoszságtól nem lát jól: tizenkét kőműves, tizenkét áruló. Tizenkét napja nem megy az építkezés. Bámulnak a szentre. Tizenkét áruló. A szentet fogják, és tizenkét kéz megöli, brutálisan meggyilkolja.

Tragédia

a szorongásban a szorongás
a gonoszság harmadik arca.
nem ismer senkit, mert gonosz,
a másik kettő nem akarja
ismerni őt, mert túl gonosz.
a negyven fokos kánikulában
az öregúr aszfaltot locsol.
kitaláltam, nem kitaláltam,
és véletlenül lelocsol

egy arra járó másik embert.
a kánikula lehetetlen,
megvisel bármilyen embert.
a lelocsolt kérlelhetetlen,
az idős urat megüti.

a gonoszságban van a gonoszság,
van a jóság harmadik arca.
a gonoszságot szóba hozzák
a gonoszak – lelkük rajta.

a kórházba szegény Járó Géza
a gerinctöréssel bekerült,
ott egy hónapig maradt béna,
egy hónap után elkerült,
meghalt szegény, mert megütötte,
a gonoszság harmadik arca,
nincs beszéd a szeretetre.
a szeretet az erőszakra
nem felel, mert ahhoz néma.

Jódal Kálmán

Origami-fiúk ideje

Üldöznek.

A vendégszobában Sándor nagybácsim vár műmosollyal, észt manöken szeretőjével, Liisával.

Akit különben az én pénzemből kettýintget.

Ahogy szintúgy az én pénzemből hízalja a tulajdon hájas seggét.

A Borderline-szindróma ugyan nem olyan betegség, ami miatt kiskorúsítják az embert, de miután rám szállt a szokatlanul nagy örökség, a rokonság összebeszélt, lefizették az illetékeseket, engem pedig Sándor bá gyámsága alá helyeztek.

A rohadt szemét banda, Sándorral az élen.

Bosszúból kalapáccsal szétvertem, majd felgyújtottam a vadiúj kocsiját.

Azért is vagyok itt, ebben a büntető-szanatóriumban.

Bedugtak, mint egy idiótát.

Ahol az oroszsalátás szendvics mellé szíjjal verik az embert az ápolók.

És most itt van a kurvájával.

Nem köszönök, de leülök melléjük.

Hogy vagy? Hoztunk némi édességet, huncut. Tudom, hogy szereted – és két, műanyag dobozba csomagolt, gyári képviselőfánkot raknak elé.

Fojtott hangon szólalok meg.

Látjátok ezeket a kék-zöld foltok tarkította, gyógyszerekkel zombivá tett embereket? Ezek az origami-fiúk. Itt ugyanis a papírhajtogatás a kreatív foglalkozás gerince. És mindig kizárólag flamingót csináltatnak velünk. Már látni sem bírom.

Liisa közbeszól – Origami-fiúk... Nahát, milyen szellemes!

„Hallgass, ribanc, hányásszagú a melled” gondolom, de még képes vagyok türtőztetni magam.

Belép a főorvosnő.

Jelentősen javult az állapota – szól – de persze még hosszú ideig itt kell maradnia... A reszocializációról nem is beszélve. Ám apró lépésekkel...

Ez a némafilmekben nagyon nevetséges és hatásos! – szakítom félbe, és az egyik képviselőfánkot, leemelve a „sapkáját”, szétkenem az orvosnő arcán.

Fél perc múlva két díjbirkózó külsejű ápoló a lábamnál fogva a szobámba vonszol, lekötöz, és bead egy injekciót. Úgy, hogy fájjon.

Rövid időn belül kinyitom a szemem.

Élő origami-flamingók: kék-zöld zúzódásoktól tarka, holtápadt origami-fiúk röpködnek a szobámban, én pedig szabadon mozoghatok, még a falakon keresztül is ki-be, és egy kisebb csónakban megjelenik Dylan Dog, a természetfeletti detektívje, valamint Werwolf, a Superman. Jókedvűen rám néznek, és csak annyit mondanak:

Fiú, utazz velünk. Messzire megyünk. Itt úgysem vár téged valami kitörő örömmel épp senki, igaz? Na, pattanj be. Vannak még felfedezésre váró kontinensek. Azúrból, jadedből, ónixból, kalandokból, sóhajokból és szerelemből. Mi az, kérvényt nyújtunk be?

Két holtápadt origami-fiú lefog, de kiszabadítom magam és elvigyorodom.

Vörös István

M. EVANGÉLIUMA

Menekülés Egyiptomba

1 József útközben rádöbbsent,
hogy becsapták. A gyerek
akárkié lehet.
A vagyonát otthagytá
egy idegennek,
talán épp a gyerek apjának.
2 Nem tudott aludni, a nő
és gyereket bámulta.
Nem hasonlít Istenre.
3 Messze jártak Betlehemtől,
egy elhagyott tanya
mellett húzták meg magukat.
A hold belesütött a kútba,
és ő a fényen át
keresztüllátott a földgolyón.
4 József akkor szeretett bele
igazán Máriába. Szabadnak érezte
magát, hogy nem maradt semmije,
csak a kötelesség.
5 József akkor értette meg,
nagyobb lett, mint az a sok
zagyva isten, akikkel majd
Egyiptomban találkozni fog.

Jézus jár

1 Mennyi ideig voltak Egyiptomban?
Jézus ott tanult meg beszélni.
2 Jézus ott tanult meg járni.
Egyelőre még nem a vízen.
3 Bár pár lépést tett egyszer a Níluson,
hogy egy kacsát elrántson a rátámadó
krokodil elől.

Mária Egyiptomban

1 Minden országnak másféle
a szaga. Minden Városnak. –
mondta Mária, amikor már
hónapok óta Alexandria
külvárosában laktak,
és ő egyre többet hányt.
2 A várost akkoriban rohadt
dinnye szaga ülte meg.
3 József folyton könyvtárba
járt. A zsidó hit egyre több
elemével hagytak fel.
4 Mária egy esős
napon kislánynak
adott életet.
5 Jézus aznap elkódorgott
a városba, és csak
harmadnap tért haza,
kantárszáron egy tevét
és egy szamarat vezetve.

Két év múlva Betlehemben

1 Betlehemben úgy mentek el
a házuk előtt, mintha soha
nem lett volna az övék.

2 József leszállt a tevéről,
Mária a számárról,
Jézus lekérdzkedett
a nyeregből, csak a húga
maradt az anyjuk hátán
egy kendőbe kötve.

3 Végigmentek a városon,
a vér két év alatt se tűnt
el a kövezetről.

4 Egy kutya emberfejet
hozott, letette eléjük.
A koponyára rászáradt a bőr,
de ők megismerték. Boldizsár,
a bölcs.

5 Egy gyászkendős nő
kirohant hozzájuk:
Menjetek ebből a városból,
itt tilos a csecsemő,
a jókedv, kerülendő
a bölcsesség, az önfeledt
butaság, be van
tiltva a jövő.

6 Nem is akartunk
maradni – morogta keserűen
József. – De hát mi történt
itt? – kérdezte Mária.

7 A kisbaba vadul
rugdalózott a hátán.

Mért pont Názáret?

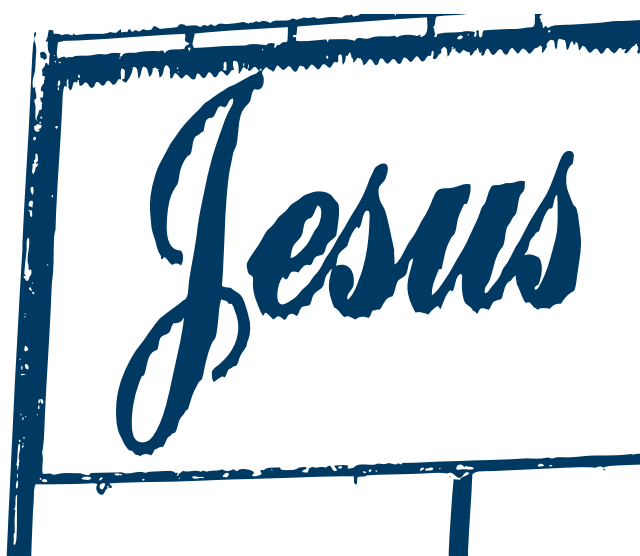
1 Jeruzsálembe csak a homok-
vihar elől húzódtak be.

2 Az új király nevét
már a kapuban átkozva
hallották emlegetni.

3 Egy római katona
barátságosan rájuk mosolygott.

4 Galilea tájai zöldék
voltak. Názáret
fala fehér.

5 Mária elejtett egy
almát, és abból azonnal
fél méter magas
fa hajtott ki.

CXLIV. ZSOLTÁR

Gzürrealista zsoltár

1 Tristan Tzarái. És Kassák Lajosé.
Vítězslav Nezvalé és André Bretoné.
Fölszedegette az Úr az értelem
morzsáit, mint egy megnyergelt szitakötő,
akin angyalok lovagolnak.

10 Erős vár a hit hiánya bennem,
hiába ostromoljátok!

11 Te adtad, hogy hét fejem legyen,
most add, hogy lángot is tudjak
köpni, mint a besúgó,
aki mindenkin segíteni akar.

100 Amikor váramat ostromolják
mindenféle önjelölt szentek,
ne hagyd, hogy akár egy fejemet
is levágják.

101 Cserébe legyőzött tetemüket,
lerágott fejüket odahordom a templomod
elé, vagy bárhová, ahová csak kívánod.

110 A lovukat beadom nagy ménesedbe.
Gazdag lehetsz, ha én elég erős vagyok.

111 Uram, mért menekülsz előlem,
mint besúgó az áldozata elől,
amíg el nem fogja a feladatfélsz,
a szeme lila karikát kap,
kondenzcsíkot húz maga után
futtában, és beázik az ég
is, ha gondolkodni kezd.

1000 Miről gondolkodhat
a besúgó, akit Te bízol meg?

1001 Olyan a lehelet, mint az ember,
és az átfutó árnyék olyan,
mint egy nap az életünkből.

A borús idő egy év.

1010 Uram, hajlítsd meg az eget,
a teret ne tágítsd tovább,
a sötét anyagot és energiát
takarítsd ki világodból, tegyél
minden csillagot nézhetővé,
minden bolygót lakhatóvá.
1011 A hegyek repüljenek
az égen, mint a távcsöves lepke,
felhőre építsük végre
városainkat, és vessünk vasmagot
a ködbe, hogy ne legyen hideg
soha többet.

1100 A világító égítetek mérsékeljék
magukat. Jégvirágot szedjünk
a nap töviskoronájáról.

1101 Te magad lángszórával
mészárolod le az árnyékokat,
a faragatlan képeket és
az időszakos öntudatot.

1110 Nyújtsd le kezéd az égből,
tapogass meg engem.
Most szeretném, ha tényleg
inkább Hölgy lennél.

1111 A tárgyakra is legyen szerelmi
élete. De mi származhat
egy porszívó és egy karóra
nászából?

10000 Isten! Új éneket énekelek
neked! Bár úgyse Te leszel
az olvasója.

10001 Ha lesz egyáltalán.
Ha lesz lesz. Ha lesz jövő.
Ha lesz vigasztalan este
rögtön a megkésztet hajnal
előtt. Ha lesz, volt. Ha volt, lesz.
Ha lesz, volt lesz. Ha van.

10010 Adj segítséget költőidnek!
Mindig a legfurcsább áll a legközelebb
hozzád. Egy öreg kávéfőző
sétál a körúton és köszönget a villamosoknak.

10011 Ragadj ki a kritikusok
dicséretei közül, tömd be a füleimet.
De kötözz a munkaasztalhoz,
ha szidnak. Aztán persze őket is
kötözd meg, és vesd a mellékmondatok elé
mindet. Ne legyen a szívedben
irgalom, és a mondatodban alany.

10100 Ne hagyj igazat mondani,
úgyse hiszik el. Ne hagyj hazudni,

mert a hazugság túl szép, túl
könnyű út, túl laktató.

Ha a szádban forgatod,
túl zsíros lesz tőle az ég,
nem látszik még a hold sem.

10101 Csak a hold látszik.
Csak a hold nem látszik.

10110 Nem tudom, akarok-e hold nélküli
világban élni.

10111 Nem tudom, a világ
akar-e hold nélkül élni.

11000 Nem tudom, akar-e
világ nélkül élni a hold.

11001 Legyenek tele a tárházaink
nemakarással, világ nélkül
élni tudó és élni nem tudó dolgokkal.

11010 Ökreink változzanak
emberré, járjanak öltönyben a disznók.

11011 A számár kormányozzon,
a kakas hirdessen ígét, a tyúk pedig
ragozza tovább kettes számrendszerben
és nem létező személyben.

CZÉH ZOLTÁN

háZ, ƒa, állat, ember

Hát nem egy Keira Knightley, az biztos. Legfeljebb a szája. Az orra csontosan férfias, a két szemöldök meg mintha két különböző arcról tévedt volna ide. „Jó lesz, folytassa csak” – válaszolja meg Vittay a ki sem mondott kérdést. Felpillantasz. Vajon *tényleg* olvas a gondolataidban? „Kinyitná közben ezt? – Átnyújt egy henger alakú kávésdobozt. – Húzni kell csak, nem csavarni, jó erősen...” „Menni fog.” Beszorítod két combod közé a dobozt, és egyetlen mozdulattal, körömmel felrántod a fedelét. „Parancsoljon. Elkél néha egy munkásember is a háznál...” Beleszagolsz a dobozba, mielőtt visszaadnád. „Mmm, nagyon elit... Valami dél-amerikai ez is?” „Ecuadori talán, nem emlékszem.” Bólintasz. „Ajándék egy hálás páciensőtől? – kérded pimaszul. – Aki kigyógyult a koffeinfóbiából?” Mintha a kávéillattal együtt a rossz szellem is kiszabadult volna. „Hogyne – vágja rá Vittay immár háttal, elmenőben. – Kész mázli, hogy még az öngyilkossága előtt odaadta.” Kisiet a konyhába. A krémszínű kardigán van rajta, meg a buggyos, kitérdelt bársonynadrág. „Szíven szúrta magát a ceruzával, ugye? Kitaláltam?” Nem hallja, vagy legalábbis úgy tesz, mintha nem hallaná. „Mindegy – mondod, és közelebb rántod a széked az asztalhoz. – Munkára.” Szerda van, huszonharmadika. Ma embert kell rajzolnod.

Keira Knightley-val a Vörösmarty téren találkoztál, idefelé jövet. ‘A kép tetszik, vagy a csaj?’ – kérdezte a rajz gazdája. Nem is nézett rád, sebesen satírozta tovább a nyak ívét. Apró, ikszlábú széken ült, szétvetett combokkal, gumipapucsban. ‘Nyugtasson meg: ugye nem csak az ingyen kukkolás érdekli. Vagy igen?’ Válaszul odadobtál eléje egy kétezerest. ‘Hoppá-hoppá. Megveszi? Mert ha megveszi, az nem ennyi ám, az...’ ‘Csak nézni akarom, a nézésért fizettem.’ Jó öt percen keresztül figyelted a fiút, a kéztartását, a mozdulatait. Lassan dolgozott, mégis javítgatás nélkül. Az árnyékoláshoz benyálazta a hüvelykujja hegyét. ‘Ha tényleg tetszik, meg is veheti ám... De lerajzolhatom magát is...’ Hátrafordult. Ugyanolyan szemei voltak, mint Keirának a képen. ‘Kösz, nem. Megyek.’ ‘Máris?’ Kíváncsian figyelte a végén, miért is hajolsz le és kotorsz bele a dobozkájába, a papírpénzek színes falevelei közé. ‘A visszajáró’ – mondtad neki, és feltartottad az ezrest. Követte a tekintetével, amíg el nem tűnt a zsebedben, a vízi pisztoly mellett. Akkor már nem mosolygott.

Félresöpröd a tenyered élével a radír morzsálékát, aztán megragadod a ceruzát, és újrahúzod vele az ajkak hullámvonalát. „A mindenit. Na.” Ez tényleg jól sikerült most. Kovácsoltvas kerítésdszre emlékeztet. „Holnaptól talán ebből élek majd – mondod hangosan a konyha felé. – Kiülök a térre... megtanulom Mel Gibsont meg Angelinát... Dőlni fog a pénz.” Halk, álombeli szuszogás felel csak: nyilván a kávéfőző. „Az is lehet, hogy összekombinálok a kellemeset a hasznossal, és kifestem a HÉV-emet. Olyan lesz, mint a metró az amerikai filmekben. Mit szól hozzá?” Vittay semmit sem szól,

a kávé csörgedezik csak odakint. „Ismerek egy bolondot – folytatod még hangosabban –: mindenki csak Rambónak hívja. Nagy bengai állat egy ilyen... hajpánttal. Rambó. Folyton ott lóg a vagonok körül, kint Csömörön, és bámulja a sok graffitit. Mintha tévét nézne, úgy ül ott, órákon át. Egyszer megkérdeztük tőle, miért csinálja.” Húzol egy-egy apró vonalkát a száj két sarkába, aztán megint a konyha felé pillantasz. „Elmondjam, mit felelt? Elég érdekeset mondott... Szerintem legalábbis...”

Vittay a neve, pszichológus. Hozzá osztottak be. 'A sors szeszélye' – mondtad neki nagyot sóhajtván a bemutatkozásnál, két hete. A falióra kettő óra harmincnégyet mutat: még huszonhat percet kell kibírnia belőled. Ez a mai az utolsó „foglalkozásokatok”.

„Ú, a mindenit, de megijesztettél.” Mint egy álomban: egyszer csak *tudni kezdted*, hogy néz rád valahonnan egy szempár, egy igazi is, nem csak az a felemás a papírlapról. „Helló” – köszönsz rá a szemüveges, hörcsögarcú kislíra. A virágtartó mellett áll, terpeszben, lecsúszott zoknikkal. „Hát te? Kijöttél hozzám?”

Ábelnek hívják, nyilván Vittay Ábelnek.

„Mi az ott a kezeden? Nekem hoztad? Az egy... mesekönyv?” „Kifestő” – feleli Vittay a gyerek helyett a konyhaajtóból. Kávé helyett most egy doboz zsírszegény tejet szorít a kardigánjához. „Kifestő-ő? Na és... miket lehet abban... kifesteni?” Ábel arca megrándul, mosolyra húzódik.

Már az első foglalkozás alatt üzeneteket küldött neked a xilofonjával, kifelé menet pedig, mikor a cipődet húztad az előszobában, résnyire ki is nyitotta a szobája ajtaját.

„Ez... új? – kérdezt tőle. – A szülinapodra kaptad?” „Igen” – feleli rekedten. „Nem” – mondja az apja a küszöb mögül. „Aha. És... megnézhetem? Idehozod?” Ábel elfintorodik, nyel egy nagyot, mintha valami rossz ízű falattól akarna szabadulni, aztán leszegi fejét, és hirtelen lendülvétellel odacsörtet hozzád. „Ú, a mindenit...” Mire kihúznád neki a másik széket, már ott kuporog az öledben. „De nehéz vagy, te pajtka... És te ezen még nevisz is? Mi?” Az apja már nincs ott a konyhaajtóban.

‘Ez valami... állat? – kérdezt Vittaytól a harmadik alkalommal, mikor megint megszólalt a xilofon a rejtekaajtó mögött. – Egy titkos katonai génkísérlet eredménye? Csak vicceltem...’ Úgy nézett rád, mintha megpofoztad volna. ‘Vicc volt, tényleg...’ Azzal ütött vissza, hogy hűvösen szakszerű szavakkal elmagyarázta, mi is a „kórisme” a fiánál. ‘Nem szokott itthon lenni amúgy rendelésidőben. Egy különleges intézetben foglalkoznak vele minden nap, nyolctól ötig. Csak most beteg, nem mehet közösségbe. De nem fertőz, ne aggódjon.’ Nem feleltél, némán vastagítottad tovább a szemüveg szárát a rajzlapon.

Pont a közepén nyílik ki a nagyalakú füzet. „Ó, de szuper házikó... Kiszínezzük, jó? Akarod?” Ábel akkorát bólint, hogy majdnem kiesik az öledből. Rövid, tépett haja szanaszét meredezik: biztosan az apja nyírta le. „Na és... milyen legyen a teteje szerinted? Piros? Vagy sárga? Citromsárga?” Odamutatod neki a pohárban sorakozó színeket. „Vagy maradjon színtelen, mintha *nejlonból* volna?” Ábel szökken egyet, aztán válasz helyett (vagy válaszul?) rámutat görbe ujjával a kéményre. „Füstöt rajzoljunk inkább? Azt szeretnéd? Vagy kékezzük be az eget?” Háttal ül, nem látod az arcát. Csak a súlyát érzed a combodon – meg a szagát az orrodban. Alighanem bekakilt.

‘Mintha nejlonból volna’ – ilyen volt a ház, amit a legelső foglalkozáson rajzoltál. Vittay úgy bámult rá, ahogy Rambó szokott a kökerítésre, aztán heves jegyzetelésbe kezdett, és közben egy kis műanyag vonalzóval lemért ezt-azt a házon. ‘Érdekes’ – dűnnyögte maga elé. Vállat vontál: ‘Menet közben jutott eszembe, hogy bútorok is lehetnének benne. Hát belerajzoltam őket, utólag.’ ‘Viszont akkor így ez a fal...’ ‘Átlátszó, igen. Mintha nejlonból volna. Baj?’ Vittay két teljes füzetoldalt teleírt. Kíváncsi volt, hová vezet a plafonig kacskaringózó csigalépcső. ‘A semmibe’ – suttoztad az arcába, egészen közel hajolva. Aztán elnevetted magad. ‘Nem, semmi, vicceltem csak... Vagy nem is vicceltem?’ Jó érzés, mikor a pszichológus zavarba jön.

„Ó, köszönöm.” Csörrenve az asztalra ereszkedik az ismerős fémtálca. „Két cukorral, ugye? Jól emlékszem?” „Attól függ – feleled ravaszokán hunyorogva. – Attól függ, belekerül-e ez az adat a zárójelentésembbe. Mert amúgy kettővel iszom, de ma valahogy mégis... ma én egyedül fogom. Hátha ez jobb színben tünteti fel a személyiségetem.” Vittay bólint, és pincéres közönnnyel belepottyant egy-egy kockacukrot a csészébe. „Vagy... pont hogy az a rossz? Igyam esetleg inkább... *hárommal?*”

Durván rászoktál a kávéra ez alatt a két hét alatt, de holnaptól visszaáll a rend: egy kapucsínó reggel porból, egy pedig ebéd után, a pihenő automatájából, extra tejjel, cukor nélkül. Holnap vége. Tíz munkanap: ennyi szabadság jár annak, aki elgázol valakit.

Ábel bűvölten figyeli az újabb és újabb csobbanást. „Jó, mi? – bököd oldalba. – Tornyot is építhetnének a kockacukorból, bele a kávéba. Kilátszana a teteje, amíg el nem olvad.” Nem nagyon érti, de tetszik neki az ötlet.

Kilencedikén történt a gázolás, húsz tizennégykor. Nyolckor még a pihenőben nézték a válogatott meccsét, akkor még egy-null volt az állás. A Géza – vele voltál váltásban – persze egy-nullnál is vereségre akart fogadni. Egy kirúgás volt az utolsó, amit láttál, már az ajtóból. Egész közléről mutatták, egyenként látszottak a szikraként pattogó zöld fűszálak, meg lehetett volna számolni őket.

„Persze pont kéünk nincsen, viszont... rajzolhatnánk zölddel egy kis füvet a ház köré. Hm? Ahhoz mit szólsz, Ábel? Pázsit. Focizhatnának rajta a kisgyerekek. Laknak ebben a házban kisgyerekek? Lakik itt egyáltalán... *valaki?*” Vittay úgy tesz, mintha nem hallaná a kérdéseidet, vagy ha hallja is, nem értené a célzást. Beleszüröcsöl a kávéjába, közben a falórára pillant, jó hosszan.

‘Kié ez a ház?’ ‘Melyik városban áll?’ ‘Vagy valahol falun van? Oda jobban illene, nem? Vidékre.’ Ez a módszere: először méricskél meg jegyzetel, azután kérdezősködik csak. ‘Szeretne ilyen házat magának?’ ‘Kivel lakna benne? Egyedül?’ ‘Ó, nem, nem: a feleségeddel – felelted neki, egyenesen az arcába. – Szeretem őt, meg fogom szöktetni.’ ‘Nézze...’ ‘Vagy azt nem lehet? Már rég megszökött innen?’ Vittay a szeméhez kapott, mintha csipát dörzsölne ki onnan, aláhúzott egy szót a füzetében, bekeretezett egy másikat. Jegygyűrű egyik kezén sem volt.

Kigúnyoltad és megbüntetted, amiért azt képzelte önhittén, beleláthat az agyadba. Megérdemelte. Nem bántad meg utólag sem, pedig tényleg fején találta a szöveget azzal, amit az Edinával való szakításodról mondott. ‘Szerettem őt, még most is szeretem, csak valahogy... Úgy szeretem, mintha a testvérem volna. Érti?’ ‘Persze.’ Vittay koppintott egyet a tollával. ‘Hogyne érteném. A testvérevel nem dug az ember.’

A második foglalkozáson fát rajzoltatott veled. ‘Fát? Milyen fát parancsol a doktor úr?’ ‘Nem segíték – felelte Vittay fejcsóválva. – Próbálja meg önállóan.’ Ez volt az egyetlen alkalom, amikor kardigán nélkül fogadott – talán ettől sikerült olyan derűsre, már-már barátira a találkozás. Meg persze a fától. ‘Ó. Ezt nevezem.’ Lenyűgözte a rajzod. Azt mondta, nyugodtan illusztrálhatnál akár mesekönyveket is. ‘Jezzusom, ilyen borzalmasak a mai mesekönyvek?’ Három oldalt írt tele görnyedt, tolakodó betűivel, és a szokásosnál is többet kérdezett. Hálából ezúttal komolyan vetted a válaszolást. ‘Cseresznyefa’ – felelted. ‘Egy kertben áll, egy tornácos ház udvarában.’ ‘Fúj a szél, onnan balról. Vihar előtti szél.’ A végén visszakérdeztél: ‘A doktor úr milyen fát rajzolna ilyen terápia-helyzetben?’ ‘Én?’ Vittay felnevetett, egészen hangosan, önfeledten. ‘Én *egyáltalán* nem kerülök ilyen helyzetbe. Egy pszichológus *pontosan* tudja, hogyan csapja be önmagát.’ Bólintottál. Mintha ekkor néztetek volna először egymás szemébe. ‘És engem becsapna, ha meg akarnám tudni, mit olvas ki a rajzomból?’ ‘Nem’ – felelte még mindig mosolyogva, de már komoly hangon. Belelapozott a füzetébe, és elmagyarázta, mire utal, ha valaki a földön indázó gyökereket rajzol, meg

fekete cseresznyéket, amik fittyet hánynak a gravitációnak. 'Érzékenység plusz élénk fantázia plusz öntörvényűség... Ez lennék én? Tényleg?' Vittay bólintott. 'És még utánanézek valahol ennek a fura aszimmetriának. – Hátrabökött a tömött könyvespolc felé. – Én sem tudok mindent fejből. Teljes képet eleve amúgy is a négy találkozás együttese adhat csak.' 'Naná – felelted. – Láttam már filmekben, hogy működik ez a lelkizés-dolog... A páciens tiltakozik, menekül, a doki meg igyekszik kedves maradni, és közben persze keresi a fogást, a gyenge pontot...' Vittay megint nevetett. 'Kér egy kávét? Nagyon finom, kenyai...'

„Ezt úgy hívják, hogy tejszín – magyarázod Ábelnek. – Kávétéjszín. Kérsz? Ehet ilyesmit a srác?” Mire Vittay válaszra nyitná a száját, a fia már be is tömte az egészét a sajátjába, ahogy volt, felbontatlanul. „Jaj, jaj, jaj, várjál kicsit... Hé...!” Megpróbálok kipiszkálni a műanyag dobozát szűrős-nyálkás fogak közül. „Nehogy lenyeld... Hallod? Ez veszélyes...” Vittay nem szól, nem segít. Nyilván érz a kakibúzt is, de erről sem vesz tudomást. Feszec arccal figyel a jelenetet, inkább féltékenynek tűnik, mint dühösnek vagy ijednek. Mintha a szerelme ülné ott a térdeden.

'Ez valami... állat? Valami titkos katonai génkísérlet eredménye? Valaki megrajzolta, és életre kelt?' Ekkor meredt rád először ez a tekintet, a harmadik alkalommal. Pedig tényleg minden a legjobban alakult: már a nőknél tartottatok. 'A gyerek miatt hagyott el' – mondta Vittay. A lehető legegyszerűbb, lehangsúlytalanabb mondat volt, talán pont ezért hökkentél meg annyira tőle. 'És ez... az Ábel... gyógyítható valahogy?' – kérdezted. 'Külföldön se?' 'És... születésétől... ilyen? Komolyan?' Óvatosan tapogatóztál előrefelé, mintha sötétben lépkednél, egy ismeretlen, zezugos lakásban. 'Hány éves is most a srác?' 'Fizikailag kilenc – felelte Vittay orvoshoz illő szakszerűséggel. – *Fizikailag*. Most lesz pont a születésnapja, tizennyolcadikán.' 'Ó.' 'Nem szoktam nagyon várni ezt a napot. Ahogy az anyja se, nyilván. Ilyenkor találkozunk csak, egyszer egy évben. Bár néha rátelefonálok, csak úgy, váratlanul. Keltek egy kis büntudatot benne. Nem árt az embernek némi lelkifurdalás olykor.' 'Világos.' Folytattad volna, de a következő kérdésedbe már belenyekkent az oldalajtó, kinyílt, és előkukucskált mögüle az a bizonyos fej. 'Ábel... Kisfiam, énnekem most dolgoznom kell a bácsival, dolgoznunk kellene. Érted? Gyere, visszamegyünk. Na. Naaa...' Ügyetlen birkózás következett. A fiú a kilincsbe kapaszkodva, nyüszítve harcolt apja ellen, és közben téged nézett, mereven, egyetlen pislogás nélkül. Felpattantál az asztaltól. 'Én inkább elmegyek. Majd máskor... folytatjuk.' 'Máskor? Azt nem lehet...' Ábel azonnal kihasználta a helyzetet: kiszakította magát a szorításból, odarohant hozzád, visszabökött a székre, és ahogy ma is, az öledbe fészkelte magát. 'Ábel! – ripakodott rá Vittay. – Mit művelsz?' Ez a jelenet sokkal jobban megviselte, mint az azt megelőző válaszok kimondása. Hangja egészen elcsuklott az indulattól. 'Azonnal gyere el onnan! Ne mondjam még egyszer...' És mivel a fiú csak nevetett rá merészen, nem tehetett mást, megindult felétek, kitárt karokkal és lobogó kardigánszárnyakkal – aztán megtorpant. Észrevette, mit rajzoltál.

Ez a mai rajz nincs rá ekkora hatással, így fejtetőre állítva legalábbis. Odafordítod feléje, hogy ne csak a sínek közt térdelő figurát lássa, hanem az arcát is. „Nem emlékszem a lány vonásaira – magyarázod. – De folyton róla álmodom így is. Meglátogatom a kórházban. Ott fekszik betakarva, a hosszú, hullámos haja látszik csak. Köszönök neki. Nem felel. *Tudom*, hogy mindent hall pedig, mégsem szólal meg.” Közben sikerül előügyeskedned egy papír zsebkendőre és feltörölnöd vele az asztallapra csöppent tejszínt. „Nézem álmomban a paplant, látszik-e az amputáció. Látszik. Egy nőnél ez különösen félelmetes. Kinyújtom a kezem, megpróbálok megérinteni a lába helyét... És akkor ő hirtelen a hátára fordul, és rám néz... és ez van ott. – Mutatod a rajzot: – *Ez* néz vissza rám a lány arca helyett.” Vittay pislog egyet: mintha lassított felvételen tenné. „Ügyes” – mondja szárazon, és visszatolja elé a lapot. „Ezt nagyon ügyesen kitalálta. Utánaolvasott a témának?”

Előbb Laura és Edina arcával próbálkoztál, azután jött az igazán jó ötlet. Tükörből nem sikerült élethűre az önarckép, segített viszont a fotó az igazolványodon. Négyyszer is átrajzoltad otthon, hártványékony csomagolópapírra. Egyedül a száJ vonalával voltál elégedetlen – azt végül Keira Knightley-től vetted kölcsön.

„Ez az igazság – morgod sértetten. – Az álmok nem hazudnak. Rám néz a lány, és már nem is a lány az, hanem én, én nézek önmagamra, hosszú szőke hajjal. Nem hisz nekem?” Vittay beakasztja az ujját a csésze fülébe. „Nem mindegy, mit hiszek? Mindegy az magának.” Ábelt figyel, ahogy önfeledten játszadozik a kristálycukorral. Megköszörülöd a torkod, nyelsz egyet. „A Rambó, akiről meséltem, meg van róla győződve, hogy a graffitik, amiket bámul, igazából titkos üzenetek. Rejtjelek. Összeesküvők üzennek velük egymásnak. Egyedül ő tudja csak ezt, és neki kell megfejtenie a jeleket, mielőtt valami szörnyű baj történne. Mit szól ehhez?” Vittay vállat von. „Semmit. – Elengedi a kávécsészét. – Szurkolok neki, hogy sikerüljön megelőznie a világvégét.” „És az orvosi eskü?” – kérdezed tőle rekedten. Fintorog egyet: „Arról kérdezzen meg egy orvost. Én pszichológus vagyok.” „Jó, persze, de... nem arról szól a dolog, hogy kötelessége segíteni, ha... Ó, kösz, nem, nem kérek... tényleg...” Ábel egyre közelebb nyomja a szádhoz széttárt, cukortól csillogó tenyerét. „Figyelj... Aranyos vagy, de...” „Ábel! – kiált rá Vittay élesen. – Hagyd abba!”

Sokszor eszedbe jutott a napokban ez a szegény fiú, leginkább otthon a végtelen délelőtti órákban. Így élhet ő is, bezárva és kirekesztve, társak és célok nélkül. Ma reggel a párkányra is feltelepedtél, onnan bámultad az ablakhoz tapadva az utcát. Egy órakerék öltöztél csak fel te is, amikor már indulnod kellett. Mikor a Laura becsengetett, még meztelenül settenkedtél oda a kémlelőhöz. Ott állt alig fél méterre tőled: idegesen igazgatta a haját, a szája ki volt rúzsosva. Amikor a harmadik csengetés után sem nyitottál ajtót, előhúztad a nála felejtett CD-idet a táskájából, és egyenként áttolta őket a keskeny levélre. Aztán, mint aki tűzbe nyúl, úgy kapta el a kezét, még fel is nyögött ijedtében: az Aerosmith-et kirántottad a kezéből, nem akartad, hogy a földre esve megrepedjen.

Talán háromszor vagy négyyszer aludtál nála, ő ugyanennyiszor nálad. Utoljára a baleset utáni éjszakán. Szexről szó sem lehetett, beszélgetni meg nem nagyon tudtatok miről. Reggel elmesélte, mit álmódott. 'Kórházban voltam, annál a lánynál... Ott feküdt betakarva, a hosszú, hullámos haja látszott csak... Néztem a paplant, megvan-e mind a két lába...' Azóta pár mondatot beszéltek csak, leginkább telefonon. 'Időre van szükségünk most ez után a tragédia után.' 'Szükségünk?' 'Egy kis távolságra. Neked is, nekem is.' Visszakérte a tejhabosítót, amit kölcsönadott neked. Laura az Őrs vezér téren dolgozik, az egyik gyorsbüfében: alighanem máshol kell majd megvenned mostantól a reggelidet.

Finoman megsimogatod Ábel hátát. Meleg és puha, mintha nem is lennének csontjai. „Nem is érdekl, miért kínoz álomban a bűntudat? Engem érdekelne, ha pszichológus lennék...” Vittay megint vállat von: „Hát engem nem érdekel. Egyáltalán.” Bólintasz. Ábelt figyelitek mindketten: mintha hangyákat nyomkodna szét, úgy döfködi fel ujjja hegyével az asztalról a cukorszemcséket. Leveszed a hátáról a kezéd. „Egyszer hazaküldtek minket a melóból – meséled tündő arcra –: mehetünk, kész, vége, elmarad az éjszakai műszak. Kifizetik így is, csak tűnjünk el. Másnap tudtuk meg, hogy egy forgatáshoz bérelték ki a szerelvényt, egy *olyan* filmhez. Érti... Pornó. Akárhova néztünk azután másnapról, mindenhol a nyomokat kerestük, ami arra az éjszakára emlékeztethet. De persze nem találtuk, nem találtunk semmit. Az ég egy világon semmit.” Vittay állja a tekintetedet. Te is az övét. „Értem a példázatát – szólal meg végül. – Értem, de... *köszönő viszonyban sincs* a mi mostani dolgainkkal.”

A múlt héten történt ez a filmes eset, mikor már nem dolgoztál, a Géza mesélte el. Ő látogatott meg egyedül a kényszerszabadság alatt. Ő volna a legjobb barátod? Alighanem.

Tavaly is ő volt az egyetlen, aki bejött hozzád a kórházba. Hozott narancsot meg pornóújságot. 'A test és a lélek gyógyulásáért.' Élvezte, hogy őt bámulja az egész kórterem, hogy irigykednek rá, mert semmi baja, ehet-ihat bármit, és legfőképpen: tud járni. Most vasárnap viszont mintha ő irigyelt volna téged. Kérdezgetett, hogy érzed magad, mivel telnek napjaid. Elfogódott volt, de közben mohón leste minden szavadat és grimaszodat. Érthető persze: a Géza még nem ütött el senkit. Azt hazudtad neki, folyton alszol az eset óta, és hogy megállás nélkül arról a lányról álmodsz. 'Basszus... Ez komoly?' Érdekelte nagyon a „pszichológus-ügy” is. 'Igazából mit akar ez tőled? Keresi rajtad a nyomokat? Ahogy mi a fiúkkal a HÉV ülésein?' Megcsináltattad vele a fa-tesztet. Ettől persze ideges lett, főleg, amikor Vittayt parodizálva kérdezgetni kezdted az elkészült rajzról. 'Fekete a törzse? Miért? És az alakja... Mint egy test, egy női test, nem?' 'Anyád női test!' 'Mondom én... Szerelmes vagy belé, ugye? Akarsz róla beszélni?' Végül el is felejtetted megkérdezni tőle, mennyi lett a múltkor a lengyelek elleni meccs vége. Félidő egy-null.

Vittay megint az órára pillant. „Mit fog írni a zárójelentésbe? Azt azért elárulja?” „Semmi különöset – feleli, ezúttal vállrándítás nélkül. – Hogy maga egészséges. Vagy másképp gondolja?” „Igen – feleled gyorsan, megragadva a tekintetét. – Egészséges vagyok. Nem voltam fáradt vagy ilyesmi, meg tudtam volna állni a HÉV-vel. Láttam jól azt a szerencsétlen lányt, égtek a lámpák, és elég messze is volt még, bőven féktávon kívül. És én nem álltam meg! És nem tudom, miért! Maga tudja?” Vittay örömtelen mosolyra húzza a száját. „Ne aggódjon, nem adok rá semmilyen magyarázatot – mondja. – Nem rontom el az örömét. Nyilván örül neki, hogy végre egyszer ilyen *bizsergetően* érdekesnek tarthatja magát. Ugye?” Érzed, ahogy elpirulsz.

'Elütöttem egy lányt, képzeld. Ott térdelt előttem és nézett bele a szemembe... mintha hipnotizált volna. Hosszú szőke haja volt, olyasmi, mint neked.' Mikor Laurának mesélted, akkor is Edinát képzelted oda a kanapé túlfelére. Felhúzott térdekkel ült, ahogy régen mindig.

Három évig éltetek együtt Edinával, tavaly tavasszal lett vége. Kétszer beszéltek csak azóta, a névnapodon és karácsonykor, mindkétszer telefonon, mindkétszer ő keresett téged. Miután Laura szakított, felhívtad őt. 'Elütöttem egy lányt, képzeld. Ma, igen. Ott térdelt előttem és nézett bele a szemembe... A hajára emlékszem, az arcára viszont egyáltalán nem. Ott vagy?' Edina nagyot sóhajtott a vonal végén. 'Szegényke...' Mintha a nyakadba hajolt volna: még az illatát is érezted egy pillanatra. 'Kész, azóta nem is mentem a vágányok közelébe se. – Elcsuklott a hangod, sípolt, mint egy összenyomható gumiállatka. – Most otthon vagyok, egyedül, meg pszichológushoz járok.' Valami koppant a túloldalon, a budafoki lakásban. 'Figyelj... nem a te hibád, az a lány meg akart halni, te meg csak... épp arra jártál, épp rosszkor voltál... rossz helyen.' 'Kösz.' 'Túl leszel rajta – folytatta Edina egy újabb lendületvétele után –, túljutsz ezen, meglátod, addig meg gondold azt, hogy ez... hogy ez így a legjobb: meg akart halni a lány, és hát... meg is halt. Ott vagy?' Tettél egy kört a radiátor előtt, aztán kibámultál az ablakon. 'Igazából nem halt meg a lány, életben van.' 'Ó! Na, hát ez... én meg azt hittem...' 'De a lábait elveszítette, mind a kettőt, és hát... azért ez is elég nagy tragédia.' 'Hát igen – helyeselt Edina kábán. – Igen. Pláne nőként.' Bólintottál. Az esti égboltot figyelted, a szélcsíkozta felhőket. Egy csontváz jutott eszedbe róla, egy csontváz mellkasa. 'Amúgy milyen hosszú most a hajad?' Már nyitottad a szád, hogy megkérdezd, de Edina megelőzött: 'Imádkozom majd azért a lányért, megígérem. És térted is.'

„És ha újra megteszem? – mordulsz rá Vittayra. – Hm? A lélekdoktor visszaküld dolgozni, és másnap megint a kerekeim alá kerül valaki? Akkor mi lesz?” „Semmi nem lesz, akkor harmadnap újra találkozunk – feleli unottan. – Találkozunk és barangolunk tovább a lelkében, ebben a nagy üres semmiben.” El sem múlt a pirosság, most mégis újra előnt a vér. „Tud olvasni a gyerek? – kérdeked fogcsikorgatva. – Nyilván nem tud...” Felkapod a ceruzát, és szabad bal keziddel odaírod

a lapra: DÖGÖLJ MEG!!! Ábel kíváncsian figyeli a csámpás betűket, aztán az apja arcát. „Ez a véleményem. És tudja, mit mondok még? Maga sem állt volna meg, sőt, szerintem maga még gyorsított is volna a helyemben. Bizony.” Vittay nyel egyet. „Ez az a rész most a filmben, amikor a páciens nekitámad a pszichológusnak?” „Gázt adott volna, naná, mert maga mindenkit lenéz és utál. És úgy érzi, minden joga megvan ehhez, a balsorsa miatt.” „Hé...” „Sajnálja magát, nyalogatja a sebeit, meg... játssza itt a mindentudót, ahelyett, hogy... egyszer legalább megölelné ezt a szegény srácot.” „Hé!” „Vagy legalább kimosdatná a szarból!”

Ugyanilyen arcot vágott a múltkor is. Nektek rontott, hogy elrángassa az öledből Ábelt – aztán mintha üvegfalba ütközött volna. ‘Mi az? Mi a baj?’ Tudta persze jól, miért bámulja úgy, szoborrá merevedve a rajzodat. ‘Azt hittem, nem csak igazi, létező állatot csinálhatok – magyaráztad dadogva –, hát... próbáltam összekombinálni valamit, valami újat, ahogy a mesekönyvekben... Hülye ötlet volt.’ Kövér, bamba békafej zöldellt a papíron, kócosan, sok-sok szeplővel és tág orrlyukakkal. És szemüveggel. ‘Hülye ötlet volt, elnézést, de hát... ez van.’ Ez van, nem lehetett másra gondolni. A gyerek volt a képen, Vittay fia. Ő volt az állat.

Ábel nem érti, mi történik körülötte, honnan ez a vibráló gyűlölet. Ijedten fészkelődve figyeli, mit ír az apja a DÖGÖLJ MEG!!! alá, de persze hiába dülleszti a szemét, a TAKARODJON is csak egy sor értelmetlen vonalka a számára. Vagy mégsem? „Nem!” – kiáltja hátratekeredve, öblös torokhangon. „De bizony, Ábel, a bácsinak most mennie kell.” „Nem!” „De, de, köszönjünk el szépen. Gyere.” Vittay a térdét ragadja meg, és te is a hóna alá nyúlsz. „Ez az, így.” „Na! Tedd le a lábad. Hallod? Így el fogsz esni...” „Fogadj szót, kisfiam.” Gyorsan felállsz a székről. Nem lett foltos a nadrágod. Felpillantasz a faliórára: még háromnegyed három sincs. „Szia, Ábel.”

Laurának csak a rajzterápiáról meséltél ezt-azt, Edinának viszont Vittay kisfiáról is. ‘Nem nagyon ült még gyerek az ölemben.’ ‘Aha...’ Elképzelted őt a budafoki lakásban, ahogy lehunytt szemmel imádkozik, ahogy gyors mozdulatokkal keresztet vet a végén. Talán nem is egyedül él már ott. Talán már gyereket is vár. ‘Ábelnek hívják – mondtad a telefonba, miközben a felhőket nézted. – Most lesz a születésnapja. Nincs valami jó ajándék-ötleted?’

„Az meg... micsoda?” – kérdi Vittay. Mintha a szemébe ment volna valami, úgy pislog és hunyorog. „Ábelnek vettem, születnapra. Majdnem bent felejtettem a zsebemben. Odaadhatom neki?” „Nem.” „Nem?” Felegyenesedik. Kövérebbnek hat, mint a múltkor, de lehet, hogy csak a kordnadrág teszi. „Nem szerencsés fegyvert adni a kezébe.” „Jaj, ne, ez játék csak, ez nem igazi pisztoly...” „Nem lehet!” „Igen! – Ábel két kézzel nyúl érte a földről: – Enyém! Pisztol! – Felborulnak a színesek, ahogy a vállá az asztallábnak ütődik. – Pisztol!”

Idejét sem tudod, mikor járhattál utoljára játékboltban. ‘Segíthetek esetleg?’ ‘Köszönöm, csak nézelődök egyelőre.’ ‘Lánynak? Fiúnak?’ ‘Ábelnek. Kisfiú.’ Félrefordultál a plüssfigurák felé, de az eladó nem kegyelmezett: ‘Na és... hány éves is ez az... Ábel?’ Majdnem rávágtad, hogy kilenc. ‘Kettő és három között’ – felelted szemlesütve, és nem tetted hozzá, hogy ‘Mármint, ugye, szellemileg’.

„Víz – mondd a földön kuporgó Ábelnek. – Ez csak vizet ló ki, látod?” Ráspriccelsz egy adagnyi a kézfejre, megnyalod. „Semmi, víz. Játék.” Ábel dobol a lábával a parkettán. „Nézzé, nem hiszem, hogy helyes dolog...” „Játék! Játéék!” Hé! Vittay döbbsen figyeli, ahogy a halántékdodhoz szorítod a pisztoly csövét. „Három, kettő...” egy... éés...” Összeszorítod a szemed. Ábel puffanva hátracsuklik a nevetéstől. „Játéék!” Az apja őt figyeli, úgyhogy egyedül te látod most, ahogyan a pisztoly csöve elfordul, és immár Vittayt veszi célba. „Zéró!”

Ughy Szabina

Törzshely

Opánszki Tamás képei alá

És itt vagy megint az éj,
az ősi akarat bejáratában,
A nap csak éppen elkezdődött,
s máris minden észrevétlen szürkességbe tűnik.
Budapest, az örület és a feledés lehetősége,
mindez oly gyöngéden vonz és csöndesen ijeszt,
mintha turistaként élnél itt egy élet óta.
Ezektől az éjszakáktól már nem sokat remélsz,
célod ha van, csak a jelenlevés.
Körülötted nők, feszes lámpatestek,
az arcuk nem fontos különösebben,
kérdéseiket ott hagyod a zajban,
egy ideje mintha ismernéd úgyszólván az összes választ.
A testeddel nézel, már nem érzed magad.
Kilépsz egy cigire, aztán lesétálsz pár megállót.
Így bolyongsz, mindegy is hogy merre,
csak még ne kelljen hazamenni.

Tamás Zsuzsa

Akkor sem

Gyors és rutinos mozdulattal mégiscsak rossz gombot nyomtam meg: *Ébresztő* helyett *Ébredő*, de gondoltam, csak nem lesz baj. Reggel szólt az óra (vagyis a telefon, hiszen már rég az a vekker is meg minden), és én egy új valóságban találtam magam, amelyben nem voltakatok sehol. Nem volt üres a világ, csak nem jöttetek velem, s hiába néztem a játszóteret, nem ültetek a homokozóban, nem láttam a nagy hát szokásos ívét, sem a kis testet, aki te vagy, és már sikoltani tudtam volna, mert ennek így nincs értelme, és akárhogy próbálkoztam, nem volt meg az a kurva gomb, hogy visszacsináljam. Pedig ilyen valóságra én nem akarok, soha nem akarok ébredni, ha ez az egész csak álom – írtam föl reggel –, akkor sem.

SZABÓ RÓBERT CSABA

hideg kezét úgy vezetni

A nyári hőség iskolakezdésig kitartott abban az évben Szilágysomlyón, emlékezett vissza Makk Tibor a Karolina-téri kávézóban Kolozsváron. Akkoriban újra előjöttek a csalánkiütései, vörös foltok éktelenítették a képét, ha túl sokáig állt a napon, ezért igyekezett árnyékba húzódni, vagy ha gyalogolni kellett, mindig az árnyékos oldalt választotta. A reggeli órákban ugyan még hűvös volt, az iskolabuszon elkelt a szvetter, vastagabb pulóver, ám dél körül már a hosszú nadrág is túlzásnak számított, és a rövid ujjú ingnek volt becsülete. Igaz is, a Magura nagy árnyékának tövében lapuló iskola körül már reggel feltűnt egy csapat rövidnadrágos, akiket mindenki kacagott, vidám harsányságukat azonban semmiféle csúfolódás nem törte ketté, mert maguk mindenkinél hangosabban kívánták jelezni jelenlétüket: nehéz kosárlabdájukat ide-oda dobálták az udvaron várakozó elsősök feje fölött. Makk Tibornak nem tetszett ez a túlzott magamutogató, és igyekezett hátrébb vonulni. Megkereste az osztályát, és táskáját, amibe az uzsonnáján kívül egy füzetet süllyesztett a hajnali induláskor, biztonságba helyezte az ablak melletti sor első padjában, tavalyi, megszokott helyén, aztán le, az udvarra már szinte üres kézzel jött, csak egy óriási birskörtét szagoltatott, amit hol zsebre vágott, hol elővett. Így bámulta, a kerítésnek dőlve az alsósok esetén, aggodalmaskodó tanácskozásait, ahogy perceként át böngészik a kifüggesztett listákat, amiken az osztályok szerinti teremelosztás állt. Csupa szanszkritül írt tudnivaló egy elsős számára. Az éltesebbje igyekezett egy-egy felsős barátot, rokont és ismerőst szerezni, akitől útbaigazítást remélhetett. Ilyenkor többen, teljesen ismeretlenek is körülvették a leereszkedő nagyobb diákok, aki pár szóban, gyorsan magyarázva felvilágosítást nyújtott a zöldfülű kuzinnak vagy ismerősnek.

Azon már csak később töprengett el Makk Tibor, hogy vajon rögtön az udvaron, a bejárat előtti tolongásban fedezte fel magának a kilencedikes, hideg kezű Kovács Imolát, avagy valamivel később, valami egészen más alkalommal, amikor jóval kevesebb ember volt körülötte.

Az első hét csupán látszólag telt el eseménytelenül, és bár nem volt még végleges órarend, és csupán a végzősöknek jutott állandó osztályterem, azt már tudni lehetett, kik lesznek a kapunál a szolgálatosok, és Makk Tibor keserűen állapította meg, hogy az ő osztályuk kezd a portaszolgálattal, amit kimondottan rühellt, és hamar elintézte, hogy Czukor Attila álljon be helyette. Általában nem járt veszéllyel az ilyesmi, papíron Makk Tibor volt szolgálatban egy napon át, gyakorlatilag Czukor, egy másik társával. Czukor szívesen vállalta, és senki sem értette Makk Tibort, miért vonja ki magát évről évre a feladat alól, mikor aznapra nem kellett sem készülni, sem órákon megjelenni. A szolgálatosnak abból állt a feladata, hogy ki- és becsengetett, illetve írott engedély nélkül nem engedte ki a diákokat, befelé pedig megszurta a nem ide tartozókat, máskülönben meg a lábát lógatta, és a városba is kimehetett, ha lezsírozta a dolgot a társával. Makk Tibornak mégsem tetszett, nem akart feltűnősködni, román tudásában sem hitt eléggé: hogy ha valamivel megbízta volna valamelyik román tanár, mit csinált volna, így okoskodott, és inkább ült az órákon, az első padban, mint egy igazi stréber. Az sem volt számára eléggé világos pár évvel

később, hogy azt az aranyláncot hol és miképpen találta, amit végül az édesanyjának ajándékozott, és amiről utóbb kiderült, az az elsős lány, a hideg kezű Kovács Imola vesztette el, éppen azon a napon, amikor Makk Tibornak kellett volna szolgálatban lennie. Ráadásul, hogy a történet eléggé kövér legyen, aznap még valami szabályellenes is megesett a portán, korábban csengettek ki a kelletténél. Tanári ügy lett belőle, és hiába ódzkodott Makk Tibor olyannyira a szolgálatról, neki kellett megjelennie másnap a tanáriban, ahová azelőtt soha nem tette be a lábát, és nem is nagyon tervezte, hogy valaha is beteszi. A nyaklánc eltűnéséről is akkor, a tanáriban szerzett tudomást, az osztályfőnöke asztalánál ott szipogott Kovács Imola elsős, akit már Makk Tibor egy ideje szemmel tartott darázs vékony dereka miatt, és míg Makk arra várt, hogy az ügyeletes tanár előjőjön és alapos fejmosásban részesítse a tíz perccel hamarabbi csengetésért, igyekezett minden szót kihallgatni Kovács Imola és az osztályfőnök beszélgetéséből.

Jó pár évvel később, Kolozsváron, utolsó éves egyetemistaként, amikor a Főtéren baktatott a Folklor Intézet felé a nyári gyakorlatra a Peritol nevű gyógyszerőtől álmosan és leverten, összefutott Kovács Imolával, aki éppen pár perce adta le felvételi dossziéját a földrajz tanszékre, és egyáltalán nem tűnt annyira karcsúnak, mint amennyire Makk Tibor emlékezett rá, és már-már azon volt, hogy pár semmitmondó szó után faképnél hagyja, amikor a lány meghívta egy kávéra. Pontosabban azt kérte Makktól, hogy vigye el valami jó helyre kávézni, még pontosabban valami *igazán* jó helyre: a lány elvesztettnek érezte magát Kolozsváron, és láthatóan örvendett, hogy ismerősbe botlott. A Karolina-téren kötöttek ki, az oszlop körül akkor már hemzsegték a jobbnál jobb kávézók. Kovács Imolának be nem állt a szája, ami Makk Tibort hirtelen arra az estére kezdte emlékeztetni, amit decemberben szerveztek a tizedikesek, az autóbusszállomáshoz közeli táncos vendéglőben, és ahová csak a magyar osztályok kaphattak meghívót. Makk akkoriban kitűnő, mondhatni baráti viszonyt ápolt Kovács Imolával, aki szintén büszkén mutogatta magát Makkkal, hízelgett neki egy fölsős közeledése, és Makk csakis amiatt ment el életében először az évenként esedékes buliba, mert Imola megígértette vele, hogy nem hagyja egyedül. Valódi ismeretségük a tanáriban kötött meg, amikor a tornatanár végre előkerült, és istentelenül lehordta Makk Tibort, aki végül, eredeti szándéka ellenére, mégsem mondta el a szolgálatos csalást, hogy tulajdonképpen nem ő, hanem Czukor volt a portán. Kovács Imola osztályfőnöke a legorombítás végén félrehúzta Ligeti tornatanárt, és rövid sugdolózás után engedélyt kapott, hogy a nyaklánc ügyében is kikérdezhesse Makkot, aki persze semmit sem tudott az egészről. Nem látott és nem hallott semmit a portán, pláne, hogy nem is ő teljesített szolgálatot, de erről hallgatott. Kovács Imola azonban nem hagyta annyiban, és még fölfele menet a lépcsőn a nyomába szegődött, és szembesítette a csalással, mert a lány jól emlékezett, hogy az ominózus napon Makk Tibor nem teljesített szolgálatot. Az egészből az sült ki a lány számára,

hogy Makk takargat valamit, valakit védeni próbál, esetleg pontosan a nyakláncsal összefüggésben, és ezt a lépcsőn állva kikérte magának, és már-már majdnem sírva fakadt, amikor kicsengettek, és a diákok kitódultak a termekből. Még számolunk, mondta Kovács Imola, és elviharzott, Makk pedig elképedve ment vissza az osztályába, mert még ilyen hideg kezű lánnyal életében nem találkozott, és rögtön tudta, csalánkiütéseire a lány hűvös érintése az egyetlen gyógyszer.

Menj te a kurva anyádba, gondolta azonban mérgesen másnap, amikor Kovács Imola újra kitámadta a folyosón, pedig akkor már a nyaklánc is nála volt, és éppen vissza akarta adni. Aznap reggel találta meg, a bejárat lábrörlőrácsai között, senki nem járt arra, vagy ha járt is, észre sem vehette, ahogy Makk villámgyorsan lehajol és felcsippenti a láncot. Ez még szeptemberben volt, decemberre mégis összebarátkozott a lánnyal, no nem azért, mert visszaadta neki a láncot, hogyan is adhatta volna, hiszen dühében az anyjának ajándékozta, az anyjának, aki évenként egyszer látogatta meg, és azt mondta neki, a zsebpénzéből gyűjtötte ki a lánc árát. Az volt a helyzet, hogy a lány időközben közeledni kezdett hozzá, amit sehogy sem bírt felfogni, de engedett a nyomásnak, és egy idő után úgy vette észre, hogy belezúgott Kovács Imolába. Így hát szóba sem jöhetett, hogy bevallja, megtalálta a láncot, hallgatott, és inkább elszenvedte a tettéből szivárgó bűntudatot, mintsem kockára tegye a lány barátságát.

Holott barátságánál kissé többre vágyott.

Hogy végül semmi nem lett a dologból, azt megint csak magának köszönhetette, hiszen mindenkinek tudta, hogy Kovács Imolának egy tizenegyedikes fiú tetszik, és csak azért kísérgette magát Makk Tiborral, hogy nagyobb lánynak látsszon, mint egyébként. Erre nagy nehezen Makk is ráébredt, mégpedig a decemberi bulin, miután az est első felét értelmetlen és összefüggéstelen mondatok segítségével beszélgették át, majd később egy lassú után Kovács Imola lelépett a tizenegyedikes fiúval.

A Karolina-téren Makk Tibor elcsodálkozott, hogy mennyire egymásba csúszik a két beszélgetés. Az a decemberi, szilágysomlyói sem volt sokkal értelmesebb, és ez sem tűnt annak, mígnem megvilágosodott, és azt kezdte gondolni, hogy az idővel van baj, az eltelt idővel. Hogy a pár év, ami eltelt, igazából semmire sem elég, nem nyújt távlatot, semmit nem változott senki, legkevésbé ő, annak ellenére, hogy meggyőződése szerint Kolozsvár sokat segített neki, de nem, ez merő szemfényvesztés volt a részéről, túl kevés idő telt el még ahhoz, hogy beszélni lehessen, jobban mondva emlékezni valamire, ami egyszer, valamikor megtörtént. A Karolina téri pornómozis bejáratát nézte, tudta, hogy ilyenkor nincs vetítés, de mégis úgy érezte, jó volna most beülni a penészes terembe, akár egyedül, akár Kovács Imolával, akinek hideg keze ott volt pár centire tőle, és hideg kezét úgy a farkára vezetni, hogy valamiképp távlatot nyerjen az idő, már ha ilyen egyáltalán lehetséges. De aztán a Peritol győzött benne, a csalánkiütések elleni gyógyszer, ami miatt a csángóföldi terepgyakorlatot is kihagyta: végképp az álom felé kezdte taszítani a szer, és hiába a kávé, a Karolina-tér zsivalya, Kovács Imola csicsergése, azon kapta magát, hogy beleásít a lány arcába, és akkor a lány elhallgatott, mert ő is megértett valamit végre az időből, és látta a fiún, ezen a Makk Tiboron, hogy még néhány másodperc, és elalszik.

Vajda Gergely Balázs

Hajóvonták találkozása

Korai bizonytalankodás a reggel partjainál
elhaladó hajók hintáztatják asztalomat
Ezt a kanyart még be tudom venni
a túlsó partok folyékony ezüstje felé
jéghideg bitumen hullámszik
Uszályokba zsúfolt részeg tekintetek
kíváncsi reflektorok morzézna
közel menni lehetetlen

Gergely Borbála

légmentesen zárt

köztünk tejüveg.

olyan, mint gyerekként nyitott szemmel
a szappanos fürdővíz alatt.

hónapokra így maradtam,
mire elégszer áztattam be
maszatosnak tűnő emlékeinket a szemembe,
és mostam ki belőle.

most már tiszta, száraz mozdulatokkal
pakolok össze, indulok el.

most már velem maradsz,
mint az új bútoraimra ragasztott
tapéták dudoraiba zárt levegő.

nyári éjszakák

a téren kihullott fogakat valaki a kavicságyakba hordja.

barátok, szerelmesek első vagy utolsó éjszakáinak
hangját sorházak ölelik körbe, a titok csak az űr felé
indulhat.

a mészárlások nedveit, a napkeltekor munkába indulók elől
a beton és talaj hajszálerei vezetik el,
majd fokozatosan átítatják a szabályos négyzet alapot
határoló fák lombjait.
őszre a mérgezésig.

a szökőkút forgatórendszerében a maradék,
megalvadni képtelen vér kering.
szakemberek tavaszi éjszakákon, gumikesztyűben,
overállban, kórházi takarítók nyugalmaival
súrolják le a csövek belső falairól.
de hiába kérdeznénk tőlük bármit.
ők is a titoktartás hálózatainak
egy-egy elvarrt nyúlványai.

Nagy Márta Júlia

(látás)

Egyszer mindenki eljut arra a pontra, amikor nem keresi a tébolyt, az találja meg őt. Nincs menekvés, ez olyasmi, mint a mindenható kékeres szembogara, nem válik külön benne az írisz és a fehér. Mintha virágot préseltek volna össze, dőngöltek volna talajba, mely most fagyott, dideregnek benne a csontok; fiatal lány gubbaszt fölöttük, félalkonyban, azt képzei, ölbéli meleg ébreszti fel őket, egynegyed szerelem, háromnegyed feszültség, az csapott fel az aortaig, szinte fáj. Ami kék maradt az égből, amit meghagytak az ágak, neki szempár, a gallyak meg a pillák. Jelzem, a lány rövidlátó, tízéves kora óta. Ezek szerint idáig lappangott a baj.

Hankó Tóth Ádám

St. Mary Meadben a szél IV.

St. Mary Meadben a szél
Röhög az emberen
Röhög rajtad és azon
Hogy honnan jöttél
A gondosan nyírt gyepen
A gondozatlan családi háttereden
Az elhalt testvéreiden
Nem ismeri a helyet
És nem is kíváncsi rá
A helyre
Ahol még nyár volt
Ahol még volt nyár
St. Mary Meadben
Egyetlen perc kell csak
Egyetlen elkalandozó gondolat
És mindennek vége
Mégis minden tökéletes
Bármikor érkezzen is a buszod
Angolosan és kibaszottul

St. Mary Meadben a szél V.

St. Mary Meadben egyedül
Az udvaron gondosan elhelyezett
Opálosan ragyogó nejlonzacskók
Mozdulnak időnként
Már nem fekszenek a földön
Ahogy egy perccel ezelőtt
Már nem jut minden nyúltetemre egy
Hiába tervezted el
Hogy egyesével ásd el őket
Mert a húsukat utálod
Hiába gondoltál át minden részletet
St. Mary Meadben a szél mindig
Kimarad a számításaidból
Annyira állandó
Annyira örök
Hogy már fel sem figyelsz rá
Csak ilyenkor
De ilyenkor bosszúsan
Olyan haraggal
Amire itt azt mondják finoman biccentve
Disz iz dö rill iszt
St. Mary Meadben a szél röhögve és
Pofátlanul írja át a jelentést
Formálja át az üzenetet amit az égieknek
Hagyta
A mintákat amik mindig ugyanazt jelentették
Mióta megszülettl
Otthon és haza
Amit te is elfelejtesz amint kompra
Vagy repülőre szállsz megint
De amíg itt vagy
Csak azért is kitekered egy újabb nyúl nyakát
Hogy rossz személyeken állj bosszút
A lemészárolt rókák édes szagáért

Deres Kornélia

Bábos adag

A radírnyi füstbábok egyenként távoznak a betegből,
a szájon át lebegnek el, karjaikkal utolsót intenek.
Szörnyen hosszan tart a vonulás, ezren tülekednek
a kijárat felé, hisztériájuk nem ismer határt. Így száll
ki végül a lélek, apránként, bábos adagokban. Senki
nem egyszerre hal meg, erre jól emlékszem.
Lenyűgöz ez a hadsor, ahogy az elme egyen-lépésben
menetel. A sorvégi rohamtempó, saját riadt figyelmem.
A test szinte észre sem veszi és megadta magát:
szája vörös ecsetvonás, mire mind az ezrek elhagyják.

Családi porció

Anya rémálmaiban pufók csecsemőket lát,
akik valahogy a családtagokra emlékeztetik.
Szájukban cumi, kis kezükben bőrrönd,
egyik szivarra gyújt, másik sálat kötöget.
Reggelit és kávét követelnek. Aztán bögnék is,
arcocskájuk mögött a puhaság meggyűrődik.

Anya rémálmaiban gyógyszer porcióz,
aszott lényeket etet pempősített hóval.
Négyfelé osztja az adagokat, pelenkát cserél,
figyeli a repdeső szívet. Panelszörnyek közt
mossa tisztára az emlékeket. Kis karommal
intetgetek neki, rácsos tájon gázolok most.

Anya álmaiban hazaköltöznek mind
a babadémonok.

Gál Ferenc

Ház körüli munkák

VI

Kegyelmi állapotról szó nincs.
Fénylő pillanatról esetleg,
amikor a vadász fittyet hány
a trófeára, húsrá meg a selejtezés
istenére, és a mítoszok ködében
csakis az ölés kényszere vezérli.
És akkor minden tagadás
és mellébeszélés dacára,
az ellensúly törvényétől sújtva
a zugevő a domb árnyékos oldalán
a jégszekrény csodái felé tart,
kockás papucsban. Kopogásáról
legalább tudható, hogy az utóbbi
években a cipész a sarkakra
linóleumot ragasztott,
meggyőződésből. Itt jöhetek én
a képbe, hallgatva, hogy a műhely
ablakánál gyermekét számolni tanítja.
A műveletet ellenőrzöm fejben,
inget választok a délutáni körhöz,
és a szobainast magam mögött
hagyva nem fogadok már hívást.

Potozky László

A fuvar

Már akkor látszott, hogy zűrös lesz az este, amikor Skorpió belehugyozott a grillsütőbe. Érkezés után történt nem sokkal, a második üveg vodka sem fogyott el vérnarancssal, másnapos volt mindenki, alig telt el néhány óra a hajnalig tartó eljegyzési buli óta. Az utópartira Kriszta szülei dobták fel a házat, mégiscsak egyszer jegyzik el a kincsük, és abba is beleegyeztek, hogy a hangfalakat a kertben állítsák fel, túléljük a szomszédok azt a kis zajt, teliholdkor az ő kutyáik is végigvonítják az egész éjszakát. Csak közeli barátokat hívtak meg, néhányat Portás csapattársai és Kriszta barátnői közül, a dubstep vontatott basz-szusa végigdübörgött a környéken, a szomszéd utcában is berezdültek tőle az ablakok, üvöltözni kellett, ha beszélgetni akartak, de csak azért sem halkították le. Skorpió külön élvezte, hogy behajajolhat a lányok arcába, és egyenesen a fülükbe ordíbalhatja tetoválása történetét, miszerint egy csaj valamelyik szilveszteri bulin úgy kiszívta a nyakát, hogy még csak el sem halványult utána a véraláfutás, kenegethette heteken-hónapokon át, végül muszáj volt rávarratnia ezt a kis bogarat, az ember mégsem hazudhatja azt egyfolytában, hogy otthon felejtette a nyakvédőjét, és edzésen pont ott húzták meg koronggal, igaz, Keresztapa? Ám a grillsütő mellett álló fiú mintha meg sem hallotta volna, némán kortyolgatta a sörét, aztán harmadszori kérésre végre megvonta a vállát, mit tudom én, hagyjál békén. Skorpió dühösen csóválta a fejét, a lányok ugyanis kihasználták, hogy figyelme egy pillanatra másfelé irányul, és gyorsan továbbálltak. Most mért kell ilyen köcsög legyél? indult Keresztapa felé, egy csapatkapitánynak nem az lenne a dolga, hogy segítsen az emberein?! majd amint odaért, hirtelen békülékeny tónusra váltott, na mindegy, hagyd a piczába, mivel fűszerezed a cuccot? A rácson már javában sercegett a rablópecsenyéből kicsöpögő zsír, erre már nem kell semmi, felelte Keresztapa, otthon elintéztém. Jó-jó, de te egy kicsit szoktál spórolni a sóval, nem? okoskodott Skorpió, na nem baj, jó lesz így is, és a sokadik vodkanarancsot szopogatva türelmesen kívárta, hogy Keresztapa elmenjen a vécére. Ekkor tántorgott oda a grillsütő elé, és cipzárazta ki a sliccét.

Főjtogató gőz terjedt szét az udvarban, káromkodás és röhögés váltogatta egymást, Keresztapát úgy kellett lefogni, eressz el, eressz, megölöm bazmeg! Portásnak csak sokára sikerült lecsitítania, nyugodj le, nem kell megölni senkit! Nem egy szart! köpött ki Keresztapa, ezt a taknyot mindenki ki akarja csinálni, az egész csapat meg a fél város, mindenhol ott van a faszával, elegem van! Amint elcsendesedtek, Kriszta félrehúzta Portást, mondtam, hogy ne hívjuk meg ezt a kis seggdugaszt, hányingerem van tőle, mire a vőlegény megígérte, beszél a fejével, ha valakire, hát rá hallgat, nem lesz több cirkusz, nem kell parázni.

Bőségesen öntözték gyújtófolyadékkal a friss szenet, nemsokára izzott a parázs, ám a rácsra fektetett hamburgereknek már nem volt idejük átsülni. Skorpió meg Portás félrevonultan beszélgettek, a rövid, kedélyeskedő lelkifröccs után bizalmasan átölelték egymást, és úgy vigyorogtak a többiekre, mintha nagy titkok birtokosai lennének. Skorpiónál tequilásüveg volt, szaporán húzogatta és Portást is itatta belőle rendesen, aki, miután kiszürcsölte az utolsó kortyot, áthajította a kerítésen az üveget, és a zenét túlharsogva elmagyarázta a társaságnak, nincsen rendesebb gyerek ennél a kis gecinél, ha ő nem lenne, én már annyi gólt kaptam volna, hogy biztos tőkön szúrtam volna magam, mert amíg a többiek az első harmadban balfaszkodnak, addig ő már mászik is rá az ellentámadásra, s ha nem jön neki össze

bottal belepiszkálni, a testével fekszik bele a lövésbe, komolyan mondom, nem érek úgy semmihez, hogy azelőtt ő ne nyúlt volna hozzá, adjatok már valamit inni! Egy doboz citromos sört nyomtak a kezébe, hátha megszelídítené az agávépálinka szúrását, egy darabig még beszélgetett Skorpióval, majd egy óvatlan pillanatban kitepte magát cimborája öleléséből, és őrült csatakiáltással a grillsütő felé iramodott. Skorpió cinkos mosollyal nézett utána, és még akkor sem hervadt le arcáról a vigyor, amikor a sütőrács fölött átívelő, látványos ugrás helyett hangos csörömpölés és fájdalmas üvöltözés lett a mutatvány eredménye.

A lábszára csak egy apró területen hólyagzott fel, inkább a tornacipőjét olvasztotta meg a kiboruló parázs. A sebet Keresztapa vette kezelésbe, alaposan lejegelte és kifertőtlenítette, közben meg egyfolytában azon volt, hogy tréfával terelje el Portás figyelmét a fájdalomról, ígérd meg nekem, hogy gátat ezentúl csak edzésen ugrasz, még jó, hogy nem a farkadat sütötted meg, akkor aztán nézhetnéd magad, na de mindegy, bárcsak ez lenne a legnagyobb baj, ami az életben ér... A kötözést azonban nem fejezhette be, Kriszta, miután egy pokróccal eloltotta a parázstól lángra kapott füvet, átvette vőlegénye gondozását, Keresztapa hasztalan erősködött, hogy ha már elkezdte, be is fejezi, Kriszta ráripakodott, legalább ebbe ne kontárkodj bele, bazmeg! Ez meg mi volt? kérdezte Portás, miután a csapatkapitány odébbállt, mire Kriszta elpityeredett, ne haragudj, csak teljesen kivagyok, még el sem kezdődött az este, s máris egy katasztrófa az egész, mi lesz, ha ilyen lesz az egész életünk? Portás felült a nyugágyon, miért lenne ilyen, minden rendben, nem? Kriszta szótlanul szípozott, vőlegénye türelmesen kívárta, hogy könnyei közt cigarettára gyűjtsen, s csak az első slukknál ismételte meg kérdését. Kriszta megszívta az orrát, igen-igen, minden rendben. Akkor meg mi a baj? Semmi, csak most nincs, amit együnk. Hát ez a nagy gond? nevetett fel Portás, olyan kis butus vagy, hát anyád töltött káposztájával mi van? Tegnap már ettünk belőle, az csak maradék, mondta Kriszta, igen, de micsoda maradék! kurjantotta Portás, egy egész edzőtábor jól lakna belőle!

Hiába ették degeszre magukat, Portás és csapattársai nemrég tértek vissza egy csehországi turnéről, bőséges készleteik voltak Becherovkából, aminek észveszejtő hatását a kerti asztal sínylette meg először: a gyenge műanyagból fröccsentett alkalmatosság még megbirkózott valahogy a rajta ugrándozó Portás-Skorpió páros súlyával, de amint csatlakozott hozzájuk az egész védősor, a silány pévécc recsege-ropogva megadta magát. Nagy kupacban heverték a hokisták a földön, néhány csapattársuk még rájuk ugrott a hecc kedvéért, pár lányt is lerántottak maguk mellé; az összekuszálódott embertömegből szentségtelenség, nyerítés, visbálás tört ki, Keresztapa megpróbált rendet teremteni, egyenként ráncigálta fel a földről a szesztől bűzlő fiúkat, mi a faszt csináltok, megörültetek bazmeg, hát ezért jöttetek ide? A végén már Kriszta is nevetett kínjában, bement a házba a fényképezőgépjért, és többször is rábliccelt az egymás hegyén-hátán vonagló csoportra. Keresztapa odament hozzá, ne haragudj, tényleg nem tudom, hol az eszük, én megpróbáltam egy kicsit összeszedni őket, láttad. Semmi baj, végül is jól jött, felelte Kriszta még mindig a gyorsvezérlőt nézve, megint megmutathattad, milyen nagyfiú vagy, nem? Hangja gúnyos volt, Keresztapa még sosem hallotta ilyennek, az előbbi ráförmedés kevésbé lepte meg, mint ez a csúfondárosság, de összeszedte magát, és csatlakozott a többiekhez, akik a konyhába menekültek a hideg és az egyre sokasodó szűnyogok elől.

A hangfalakat is bevitték, de csak néhány szám erejéig álltak a sarokban, amíg fel nem kérték őket táncolni. Két fiúra volt szükség, hogy megmarkolják a hordozófüleket, és közrefogják a félmázsás dobokat, az első páros a csatársorból került ki, idéetlenül tántorogtak a szoba közepén a robosztus ládával. Ez kurva nagy! rikkantotta Portás, a szám közepénél faképnél hagyta Krisztát, és azon kezdett ügyködni, hogy kiemelje a kanapé mellől a másik behemótot. Alig tudta mozdítani, kivörösödött a képe, nagyokat nyögött, s egészen addig erőlködött így, amíg Skorpió vissza nem jött a vécéről, várj csak, tesó, ne félj, ha engem lársz! A Take My Breath Away-t dobta ki a laptop a Berlinton, Portás meg Skorpió egymást túlhasrógva üvöltöttek a refrént, miközben ütemesen riszálták a csípőjüket, és ágyékukat a hangfalhoz dörgölték. Keresztapa a sarokból figyelte őket, egy pillanatra összevillant a tekintete a Krisztáéval, aki karba tett kézzel támaszkodott a hűtőszekrénynek, és igyekezett úgy tenni, mintha jól szórakozna a jeleneten.

Portás azonban pár perc után ezt is elunta, most ismét a menyasszonyával akart lassúzni, még hozzá az asztal tetején. Kriszta kényszeredetten adta be derekát a részeg könyörgésnek, csupán annyit kért, legalább az asztalt szedhesse le, de Portáson olyannyira erőt vett a kirobbanó szeretetroham, hogy ellenkezést nem tűrve felrántotta maga mellé. Üvegcserepek szóródtak szét a szalagparketten, Portás eleinte véletlenül, később már szándékosan rugdosta le a poharakat, Kriszta igyekezett legalább annyira kordában tartani vőlegénye imbolygó tánclépéseit, hogy az asztalról ne zuhanjanak le. A társaság szorosan körbeállta őket, a lányok hujjogattak, a fiúk füttyögtettek, Krisztának eszébe jutott, túl rövid a szoknyája. Már érezte is a combján felkapaszkodó tekinteteket és Portás durva markolását, ahogy felrántotta fenekén a farmer minit és elordította magát, az enyém a legjobb segg a világon, bazmeg, fogjátok meg tesók, ennyi nektek is jár! Kriszta hiába próbálta letérni derekáról a szoknyát, Portás nem hagyta, Skorpió nyújtotta is a kezét, hogy tenyerét a feszes farpofára fektesse. A nagy kavarodásban senki sem vette észre, milyen hirtelen hervadt le arcáról a vigyor, amikor a csuklójára ráharaptak a vaskos ujjak és meghallotta Keresztapa sziszegését, most már elég lesz a gecizésből, halld? vagy azt akarod, hogy itt helyben törjem el!

Nemsokára még inkább lassulni kezdtek a számok, és a társaság is elbágyadt. Keresztapa a laptop előtt görnyedt, egymás után tette be az andalgósnál andalgósabb dalokat, nem tudta rávenni magát, hogy hazainduljon. Szétvetett tagú hokisták kornyadoztak mindenfelé, a lányok vártak még egy darabig, hátha hazavinné őket valaki, aztán csaldódotan szállingózni kezdtek, és a fiúk is utánuk nemsokára. Kriszta a kanapén szundított, és arra riadt, hogy Portás feje már nem nyugszik a vállán. Skorpiót a szemben levő fotelban látta elaludni, de ő is eltűnt, biztosan a többiekkel ment haza, gondolta. A zene halkán szólt, nem kellett nagyon fülelnie, hogy meghallja azt a kintről beszűrődő magas, elnyújtott hangot, amely leginkább farkasvonításra emlékeztette, biztosan a kutyák, gondolta, de amint kinyitotta az ajtót és kilépett az udvarra, rájött, a zaj túl erős ahhoz, hogy a szomszéd kertekből vagy a közelben levő személerakat felől jöjjön. Ekkor pillantott fel a háztetőre.

A kúpcserepeken üldögéltek. Fejük fölött kövéren világított a hold, egymással tutultak versenyt neki. Kriszta megkereste az ereszhez támasztott létrát, felmászott, a tető nem volt meredek, a hófogókba kapaszkodva könnyen eljutott a fiúig, hát ti mit csináltok itt? Farkasok vagyunk! hörögte Skorpió, Portás pedig, akár egy hároméves, édikém, olyan szomjas vagyok, hozzá már fel valamit inni! Kriszta leült közéjük, reszketett, fázol? kérdezte Portás, és közelebb húzta magához, majd odaszólt Skorpiónak, ölelje már át ő is, nem látja, hogy mindjárt megfagy? Azt hiszem, most már jó lenne, ha mindenki hazamenne, motyogta maga elé Kriszta, miután összepréselődött vőlegénye meg Skorpió közt, így talált rájuk Keresztapa, hát ti mit csináltok, már mindenhol kerestelek. Krisztának még mindig vacogott a foga, ez viszont semmit sem tompított szavai élen, de jó, hogy itt vagy, miért nem szólsz a szomszédnak is, hogy jöjjön fel, még nem vagyunk elegendőek. Keresztapa döbbenten állt a létra tején, s csak akkor mászott le, amikor Kriszta ráparancsolt, inkább menjen, és hívjon taxit, mert nagyon fáradt itt már mindenki.

Háromnegyed órán át próbálkozott, de nem talált olyan társaságot, amelyiknek lett volna szabad kocsija, a diszkók és klubok is ilyen tájt kezdtek kiürülni, a sofőröknek bőven akadt munkájuk. Krisztának nem volt türelme kivárni a csúcsidő lejártát, úgy döntött, hazafuvarozza ő a fiúkat, az a kevés, amit ma ivott, úgylis kiment belőle rég. Portás a kapu előtt érzékeny búcsút vett Skorpiótól, legalább tízszer elismételte, hogy szeretlek tesó, esküszöm, dögöljek meg, ha nem, te vagy a legjobb haverom, aztán Keresztapát is megölelte, imádlak, öreg, tudom, hogy bármikor számíthatok rád, és tudd, hogy

POTOZKY LÁSZLÓ

te is rám, csak szólj, ha valami baj van, és szétbaszok érted bárkit, vágod? Utolsónak Kriszta ült be, a leeresztett ablakon keresztül megcsókolta vőlegényét, aztán nekem légy jó, mondta, ne rosszalkodj, amíg visszajövök, azzal felkapcsolt egyesbe, és elhajtott az utcán. Portás melán intett utánuk, egészen addig állt a kapuban, amíg az autó a sarokra érve lelassított a stopnál, és a csomagtartó tetején felvillantak a féklámpák piros szemei.

Szótlanul ültek az utastérben. Keresztapa úgy bámult ki az éjszakába, mintha valami nagyon érdekeset akarna kihámozni a sötétből, és Kriszta is mereven nézte az utat vezetés közben, egyedül Skorpió tekintete cikázott oda-vissza, hol Krisztát stírolte, hol hátrafordult, és Keresztapát fixírozta valami félig cinkos, félig kárörvendő vigyorral, de csak a városközpont közelében szólalt meg, akkor vége? Hosszú csend következett, amit még feszültebbé tett a mellettük elvánszorgó útmosó egyre erősödő zúgása, egy szemafornál álltak, finom permet spriccelt a szélvédőre, Kriszta bekapcsolta az ablaktörlőt, igen, vége. Skorpió hátrafordult, biztos? Keresztapa még mindig az utcát nézte, vonásai kemények voltak a tartálykocsi narancssárga jelzőfényében, mély lélegzetet vett, de végül nem szólalt meg, csak összeszorította a száját és bólintott. Helyes, mondta Skorpió, akkor gondolom, nem zavar, ha téged viszünk haza előbb, ugye?

A parknál tették ki, innen már könnyen hazatalálsz, mondta Skorpió, ne pazaroljuk az időt. Keresztapa köszönés nélkül csukta be maga után az ajtót, zsebre vágta a kezét, és sietősen elindult a kivilágított sétányon.

Miért hazudtl? kérdezte Skorpió, miközben továbbgurultak az utcán.

Nem hazudtam, felelte Kriszta.

Azt hiszed, nem vettem észre, mennyi ideig voltál eltűnve tegnap, és hogy Keresztapa sem volt sehol? A saját eljegyzéseden, bazmeg. Te nem gondolsz Portásra?

Kriszta szemébe könnyek szöktek, fátyolos hangon mondta, hogy de igen.

Meddig akarjátok csinálni még? Az esküvőig? Az első gyerekekig? Meddig kell még titkolózzam? Szerinted én élvezem ezt?

Időközben megérkeztek Skorpió tömbháza elé, a bejárat fölé mozgásérzékelő volt szerelve, a lépcsőházi lámpa neonfénye szétáradt a járdán. Itt nem lesz jó, mondta Skorpió, parkolj inkább a garázsok közé. Kriszta tisztasági kendőt vett ki az ajtózebből, megtörölte a szemét, majd engedelmesen behajtott a rozsdás fémdobozok közti szűk, kivilágítatlan térre.

Mintha egy kifestőkönyv lapjai közé kerültek volna, olyan tarkán sorjáztak a falfirkák a bádogfalakon. Skorpió türelmetlenül felhúzta a kezifeket, majd átnyúlt a kapcsolókar fölé, és leállította a motort. A kacskaringós graffiti-betűk körvonalai ezüstösen derengtek a sötétben, megpróbálta kisilabizálni, vajon milyen szavakat formáznak, miközben kioldotta a nadrágszíját. A gravírozott csat könnyen járt, Portástól kapta ajándékba nemrég. Még odaszólt Krisztának, hogy ne feledkezzen meg a szőlőzsírról, aztán már nem hallatszott semmi, csak a slusszkulcshoz láncsal odaerősített, dundi szívecske himbálózott a csöndben.

Amikor Kriszta hazaért, Portás a kanapén hevert. Mélyen aludt, a szája tátva, a keze lelógott a földre. Leült mellé, megcsókolta, Portás kinyitotta a szemét, és álmosan magához húzta.

Megjöttél? kérdezte.

Meg, mondta Kriszta.

Minden rendben?

Aha.

Te ettél valamit hazafelé.

Dehogyan. Miért?

Olyan furcsa ízű a szád. Mint a shaormában a tatziki.

Fogalmam sincs, mitől.

Mintha fokhagymás lenne, nem tudom. Biztos a töltött káposzta miatt. Asszem, volt valami a tejföllel.

Ja, a tejföl.

Vajon romlott volt?

Egy kicsit talán.

Baszki. Remélem nem lesz bajunk tőle.

Dehogyan lesz, mondta Kriszta, és megsimogatta vőlegénye haját. Ne félj. Egy ennyi nem árthat meg.

Zerza Béla Zoltán

Az igazi gyilkosság

Az igazi gyilkosság a szobánkban színes magazinokat olvas.
Az igazi gyilkosság cinikus erdő, ahová behúzlak.
Az igazi gyilkosság, hogy muszáj lesz bántani téged.
Az igazi gyilkosság fájdalmas regény lesz.
Az igazi gyilkosság, amit én, most, itt, csupa öngyűlöletből.
Az igazi gyilkosság, hogy fogalmam sincs kivel szemben és, hogy miért.
Az igazi gyilkosság hangos. Az igazi gyilkosság fél.
Az igazi gyilkosság nem akar igazi gyilkosság lenni többé.
Az igazi gyilkosság nem retten vissza az erőszakos legendáktól.
Az igazi gyilkosság megszűnik magától.
Az igazi gyilkosság szolga. Az igazi gyilkosság szabad.
Az igazi gyilkosság Április terroristáján a maszk.
Az igazi gyilkosság tükör a szentről, és tükör a gazemberről.
Az igazi gyilkosság csak igazi nőként kezelhető.
Mert az igazi gyilkosság igazi férfiember.
Az igazi gyilkosság: Nietzsche. Az igazi gyilkosság: Isten.
Az igazi gyilkosság a történetéből száműzött ember végső elkeseredése, hogy végre történjen.
Az igazi gyilkossághoz vezető út igazi gyilkosságokkal van kikövezve.
Az igazi gyilkosság Darwin. Az igazi gyilkosság Marx.
Az igazi gyilkosság vérszomjas kapitalista.
Az igazi gyilkosság, amikor egy sötét zsákutcában valakik véresre rúgnak.
Az igazi gyilkosság aszkézis. Az igazi gyilkosság: Édes Anna.
Az igazi gyilkosság élősdí műalkotásként bánt el az életeddel.
Az igazi gyilkosság idilli csendélet.
Az igazi gyilkosság egy bársonyos szanatórium vagy egy terített asztal.
Az igazi gyilkosság, hogy elhitted: szabad vagy.
Az igazi gyilkosság én vagyok. Az igazi gyilkosság te vagy.
Az igazi gyilkosság mindig az igazat mondja, ezért igaz.
Az igazi gyilkosság megbízható. Az igazi gyilkosság becsap.

Farkas Arnold Levente

pápás cipő

vegyük fel a pápás cipőt
mondja anya még mielőtt
kimennénk az udvarra mi
persze ez nem azt jelenti

hogy az egyik cipőn mondjuk
ferenc pápa képét látjuk
a másikon pedig éppen
az előző pápa hanem

pápá annyi mint elmenni
cipőt ezért kell felvenni
persze minden út rómába
vezet pápa városába

matricák

panka az éjszaka közepén
átjött hozzánk az ágyba
reggel vettem csak észre
mikor vállamhoz ért a válla

panka még álmában is beszél
énekel és veszekszik
felmászik a fejemre
és a hajamba kapaszkodik

panka azt mondja apa szerdán
hozzál matricát nekem
te iskolába mész én
pedig óvodába szeretem

gárfildos

pankának van ilyen
gárfildos albuma
gárfildot úgy hívja
gárfildi a selyem
finom anyag hiszen
készül belőle sonka

apa gyere ragasszunk
matricát kiáltja
a szobából panka
ne együnk a mi dolgunk
hogy a vízi dugongunk
be legyen ragasztva

apa te is meg fogsz
halni kérdezi este
igen mint a hal teste
de ugye nem nyafogsz

zenebohócok

tegnap mondta a lányom
apa ma zenebohócok vagyunk
ne aggódj én majd kitalálom
de törjük együtt az agyunk
van nekünk kisünk és nagyunk
az orrunk is persze piros
a levegőbe labdát dobunk
aminek földre esnie tilos

és mi lesz a művészneved
kérdeztem miközben ült
a vécén hát tondu ezt nevezem
igazán szép név kiderült
hogy kollégák vagyunk szült
nekem anya egy kistestvért
ő lesz a harmadik zenebohóc
és már szaladt is a szobába

pisilj csak nyugodtan kolléga
de játszanunk kell valamilyen
hangszeren apa én a gitárt
szeretem te meg a zongorát

apa mi zenebohócok vagyunk
lócika lesz az erőművész
anya pedig a balerina hajunk
be lesz festve zöldre és
ha trombitálunk a szélvész
is megérkezik a tenger felől
ez lesz a mutatvány egész
produkció a közönség dől

majd a nevetéstől tenyerük
viszketni fog a tapstól
magától pirul meg kenyerük
és búzlik a fokhagymától
apa te is szereted a fokhagyma
ízét és illatát jól van akkor
gyere menjünk a cirkuszba
és feküdjünk le este nyolckor

Fenyvesi Orsolya

A szemlélődő élet

Eszembe jutott egy tükörszilánk,
még az ágyban heverészttem,
tükörszilánk az utcán.
Nem mozdulok, nem mozdítasz el,

mint a térképek, amiket kislányként rajzoltam:
nem vezettek sehova.

Tükörszilánkban az utca,
nem megyek sehova.
Néha arra gondolok, hogy tűz van.
Ez a szív tiszta.

Kétfestés

A kelmefestők mozdulatai
összeesések.
A víz a csoda felé mozdul,
amerre azok élnek,
akik nem tudják elképzelni kiterjedését.
Egyik sem lel otthonra a színekben,
de megpihennek az arcok
és a szövet azonosságában.

Minden pillanatban egyetlen magányos ember létezik,
és az ő emlékei feszítik körré a horizontot.

A ruha az antik szobrok otthona,
de a kelmefestő szívesebben gondol a kékre,
a vízbefúltakra.

A magányos ember bőre a földre omlik,
amikor a tenger többé nincsen.

Egy virág kiissza a haragot.

Ami lenni akart

Az üvegtestből kilépve
megtorpan a sikítózó fűben.

Nem választok kedvenceket,
a Napunk talán sok más Földet megvilágít.

Nem mozdul, eszébe jut, hogy aki őszintén él,
lehetne akár messzi országok lakója is:
ez a kő természete.
Levelezne beszéd helyett.

Nem gondolok az indulásra,
az üvegtestből ház lesz, mire visszaérek,
és ez a kanál,
az asztalterítő,
az asztal mellé képzelt fa,
a gyönyörű férfiak lehetősége,
és a grizzly, valahol a távolban,
nem én vagyok,

és a közel, mégsem a messze:
töltött váz.

Zongoralecke

Az akarat gyűrűje a tehetetlenség:
jelen kellett volna lennem, és
nem tudtam nem gondolni az áradásra,
kapcsos zárójelek kiomló tartalmára,
pedig nem a csigolyák csorognak hátamon.

Valaki ígért nekem valamit,
nem tartottam meg magamban semmit:
oktávokat láttam. Az ujjak rendjét,
az első zongoraleckét.
Horizontális ablakokat.

Valaki megígért egy formát, aminek rám lesz majd
szüksége,
hogy felfedje magát.

Gyűrűt ígért nekem, és ujjbegyekből kicsorduló
szelet, hogy lábamhoz hajtsam ezt a temérdek vizet.

Horváth László Imre

Lajka és te

1.

Emlékszem, milyen dühösen írtál
néhány éve nekünk Lajkáról.
Hogy rájöttél, valójában mit műveltek vele.
Nem is élte túl az űrutazást.
Pedig te emlékszel gyerekkorodból egy híradóra,
amiben leszáll az űrhajó, és a kutya
boldogan kiszalad belőle a kedves, fehér köpenyes tudósokhoz.
Mások is írták válaszokban, hogy ők is látták
a filmet, még nekem is derengett valami.

2.

Ma eszembe jutott, mindig olyan férfiakat választottál,
mint Lajka, talán az apád miatt,
pár hete együtt lakom a legutóbbival,
aki neked már az űrben kering,
kiadott nekem egy szobát a lakásában,
ahova soha nem engedett be téged, pedig úgy vágytál rá.
Negyedik emeleti panel, kicsit olyan, mint egy Szputnyik,
ami lassan túlmelegedik így a júniusi hőségben,
együtt iszunk és nézzük a tévét, Lajka imádja a repülést,
szimulátorral játszik és felveszi
az összes légi katasztrófákról szóló műsort,
kutyás szokásaink vannak, mindennap körbejárjuk
a környéket többször, a kocsmákban a csaposok előre
köszönnek neki vodkával, ha meglát egy ismerőst
a tévében, mindig ugyanazt mondja
„kedves András, mi lett Önből?”, és ha elköszön tőle
a mosolygós metereológusnő, ő is hangosan elköszön.
Lajka neve „ugatós”-t jelent,
Lajka éppen olyan, amilyennek az űrben járt kutyát elképzeljük.

3.

Utánanézek Lajkának, és kiderül, hogy nőstény volt.
Már tudom, te vagy Lajka, nem pedig a lakótársam,
vagy a többi férfi a múltadból,
akik megdöglöttek a szíved körüli pályán,
az időd vagy a sorsod nagy úrjében,
így mondanád, ahogy szoktad, érzélgősen.

Te magad vagy az úrkutya,
egy moszkvai sintértelep lakói közül választottak,
biztos túl sok orosz regényt olvastál,
nemcsak Lajkának nevezték, Kudrjavkának,
Zsucskának (vagyis Boglárkának), Limoncsiknak
(vagyis Citromkának), tehát szerettek a maguk módján,
tagadhatatlanul egyéniség voltál, ha ilyen sok nevet adtak neked.

Kis termetű keverék, félig valami terrier,
a mellékelt fényképen lévő kutya egy volt nőm
aranyos kutyájára emlékeztet, de az kan volt,
igazság szerint nem szerettem, persze nem tehetett róla,
sőt, kölyökkorában egyszer kilestük az álmát,
nyüsztítve kalimpált, tehát az állatoknak is van képzelőerejük.

Két másik társaddal, Muszkával és Albinával
választottak ki a tréningre.
A cél az volt, hogy hozzászokjatok a szűk kabinhoz,
mert abban fog zajlani a repülés.
A húsnapos felkészülés során minden nap
egyre kisebb ketrecekbe zártak.
Centrifugatesztekkel modellezték
a start során keletkező túlterhelést,
szívverések és vérnyomásotok
ilyenkor a duplájára emelkedett.
Próbáltak szoktatni az űrhajóban keletkező zajokhoz is.

Főleg a mozgáshiányra felkészítő próbák sikerültek rosszul,
nem voltatok hajlandók vizelni és üríteni,
hashajtóval sem, ezért lassítani
kellett a felkészülési folyamatot.
De közeledett a pártünnepély.
Már három nappal a kilövés előtt
a kabinba helyeztek, végül téged,
négy méter magas, aljánál két méter széles kúpba,
hevederbe szíjazva persze.
Az életfenntartó rendszer elég kezdetleges volt,
egy hétre elegendő, zselé formájú ételt is kaptál.

A kilövés során légzésszámod megháromszorozódott,
szívverésed a start előtti 103-ról 204-re gyorsult.
A rakéta rendben ellipszispályára állt, az orrkúp levált.
Az űrben voltál, első élőlény.
Az oxigénellátás működött, a hőventillátor
mérőeszköze azonban nem, így hamarosan
40 Celsius fok lett a fellőtt, a földről kihajított kabinban.

A repülés harmadik órájára normális lett a szívverésed,
a tudósok a földön megállapították, hogy az élő szervezet túléli az űrstartot,
és a súlytalanság sem öli meg, képes alkalmazkodni hozzá,
az utazást viszont jelentős stresszként éli meg.

4.

Lajka valamicskét még az ételéből is evett.
Azt hiszem, ez a legszomorúbb mondat a cikkben.
Azonban nem sokkal később,
nagyjából az utazás hetedik órájától az űrhajóból
többé nem érkeztek életjelek.

A tudósok azt tervezték, egy hét repülés után
kegyes halálként mérget adagolnak Lajka ételébe
(mindig valami ilyesmit tervezünk a másikkal)
mivel az űrhajó számára a visszatérés feltételei
nem voltak adottak.

De az eb, valószínűleg a kabin túlmelegedése miatt,
már az utazás első néhány órájában elpusztult.
A földön főleg nyugati állatvédő szervezetek
hatalmas tüntetéseket szerveztek,
Angliában a Nemzeti Kutyavédő Liga egyperces
néma megemlékezésre kérte fel tagjait,
a Királyi Állatvédő Társaság is
tiltakozását fejezte ki a Szovjetunió felé.

A Szputnyik 2, Lajka koporsója még
162 napig keringve az űrben
műszereivel adatokat gyűjtött
a kozmikus sugárzásról,
a Nap sugárzásáról és kitöréseiről,
aztán visszatérve
a légterbe, elégett.
Hát ilyen a szerelem.

Fellinger Károly

Tangó

Az elmúlás stabilan áll a lábán,
óriás anyamacskám meg dorombol
neki, majd elfelejtettem, csak a jobb
szemére lát, a balt már kikaparta
a négy kölyke közül valamelyik, az
lesz a titokzatos kiválasztott, a
mama hiányzó szemefénye, aztán
találomra hármat közülük vízbe-
fojt érzékeny sógorasszonyom Kati,
szerencsés keze van, hadd válasszon ő,
gyerekként húzott több zsákbamacskát a
búcsún, mindegyikben ugyanolyan zöld
fésű volt, kerek tíz év múlva végre
kitanulhatta a borbély és fodrász
mesterséget, egy életre megunta,
a valóság bőrébe bújva kísért,
jóképet vág, meg egy orgonavesszőt,
könnyű táncba vinni, alighanem majd
elfenekeli az elmúlást, ha az
újra lelépi lábáról a cipőt,
s nem tanulja meg kívülről a csendet.

Molnár Lajos

Mindig így képzelted el a repülést

1.

Nem asztalon felejtett gyufásdoboz vagy. Eltűnsz a szennyvízvezetékben, mint a végébe ejtett műfogsor. Néha eltévedsz, nem találsz a tisztítótelepet, ilyenkor telefonokban vallasz szerelmet, izzók fényében kacsintasz szeretkező párokra. Űr vagy az atommag és az elektron között, a gördülő hordó alján sétálsz sólyomtoll cipődben, s kopog kosfejes botod, mindig így képzelted el a repülést.

2.

Zörög az ablakredőnyök zuhanó repülése. Hallgatod a sötétkamrák csöndjét, ahogy az előhívóba mártja a filmet. Ez a várakozás vakrepülése: milyen felhők rajzolódnak ki az oldat és a film szeretkezéséből. Foltok csöppennek a film lepedőjére, de ezek értelmetlen alakzatok.

Nem az asztalt látod, csak annak visszaverődő fénye vetít filmet retinád vásznára. Az asztal sem szilárd, atommagjaiban óriási űr tátong az atommag és az elektronok között. Abban Lajka kutya repül a Szputnyik-2 műhold kabinjában. Elszakította a Föld vonzásának láncát. Keringsz az asztal körül, és fejed forog gerincned tengelyén.

Megfejed a fogyó Hold szarvait

Ha a Körös gátján futsz, számodra ez a mise. Olyan leszel, mint a pap, akit magasra emel a szentelt ostya. Hintáztat a harang nyelvén. Olyan leszel, mint a víz, sebezhetetlen; olyan, mint a mesében Pihári, már nem félsz semmitől, így válsz egésszé. Kertész leszel, szívedben kinyílik a gólyavirág, és ott jársz, ahol a madár se, eléred szökési sebességet, így jutsz ki az űrbe. Kék labdának látod a Földet. Ebben az örök évszakban mindig tombol a mágneses vihar, a napszél üstökös csóvajaként fújja a hajad. Inged mellzsebéből előbújik a pávaszem pillangó, szemével mindent látsz. Kertedben szőlőknek misézel, vesszőkből szaporítod a meséket. Bennük örökké élsz, mert ott három emberöltő egy óra. Mikor megfejed a fogyó Hold szarvait, az a mesék teje. Mézeskalács-házának Tejút a teteje.

Utóirat:

Mert nem hiszed el, utána jársz. Ha kifele nézel, a szürke hályogon át csak az izzó fényt érzed. Ha befelé figyelsz, látod a csont csöndjét, szívük nyelvén beszélnek a molekulák.

Az űrben nem vadászatsz rókára

Este, mikor hazatérsz, kutyául érzed magad, a fáradtság végignyüszít a gerincoszlopodon, éhes fakutyádat sáros gumicsizmáddal eteted. Utoljára akkor érzed magad így, mikor elégsz a Szputnyik 2-n. Hivatalosan Lajkának hívnak, és ugatod az oroszot. Táváris ucsítylel já kládúvájú vám. Pedig az igazi neved Kudrjavka. Minden másnak látszik, te most embernek. Te vagy az űrben az első, neked ez az utolsó. Terrier vagy rókát üznél ki a kotorékból, de nem a földet kaparod, rád se jut, az égbe küldték a rókavadászt. Valaki más van a helyeden, á nyikto nye átcusztvuet.

Láthatatlan repülésed

Repülsz torokból vagy templomtoronyból. Szállsz a Sebes-Körös vízében vagy vascsőben. A vízbe belenyúlhatnak, a vascövet megfoghatják, de téged sohasem érinthetnek. Felszállsz egy 1715-ben Cremona-ban készült stradivariusról. Sarah Chang játssza Mendelssohn hegedűversenyét, röpködsz a Carnegie Hall ötemeletes terme vajszín falai közt. Börödön érzed a hűvös levegőt, elragadtat a repülés öröme. Mindig ezt akartad. Elég nekik az, amit hallanak, téged már nem látnak, azt hiszik, nem is vagy. Jó ez így.

Zongorázol a Carnegie Hall-ban

A New York-i Carnegie Hallban Bartók Allegro Barbaro-ját játszod. Kezed alatt lüktetnek az ostinatók. Ez az élet melódiája. Melyik szebb: a zongoraszó vagy a zongorafedélén a lakk? A hangok hulláma tengerré varázsolja a termet. Santorinin vagy, Perissza halász-falucskában. A vízből kimagaslik az elsüllyedt vulkán kúpja. Emlékszik ezerhatszáz évvel ezelőtti kitörésére, még langyos a kráter. Az első sorban meglátod Winnetou-t, ölében az Ezüstpuska, a tusán megcsillannak a szegecsek. Mellette Kocsis Juhász Róza Vésztőről. Ő most nem dalol, majd ő is énekel itt. Két perc tizenöt másod perc, ez az utolsó akkord. Az autók zümmögnek tovább New Yorkban.

Vak vagy, mint a szemfog

Nápolyban eltűnsz a mosogató lefolyóján.
Az Augusztus-kori csatornában patkány
vagy, egy aranyfoggal játszol. Nem látsz
mást, csak szemgolyód vakfoltján
az arcképedet, azt is elmossák a hullámok.
Hullád így folyik el napról napra, az idő
fehér habja alatt. Nem fog, nem ránt
vissza semmi, hiszen vak vagy, mint
a szemfog, és büdös, mint az odakozmált
rántás. És a játéknak nem lesz vége, mert
vadlúdként fölszállsz az égbe. Vagy még se.

Vérző kvark a tenyeredben

Tenyér vagy tányér, mindegy, ha
szilánkokra török. Tenyeredben a Nap
és a Hold egyszerre érkeznek a láthatár
főlé. Vacsoraidő. Halnyelű bicskával
lekanyarítod a félholdat, fokhagymával
eszed. A hagymát akármilyen kicsire
szeleteled, fokhagyma marad. Éles
bicskával mindig félbe vágod
a legkisebb darabot. Olajában meglátod
a szénatomokat. Ha az atommagot is kisebb
részekre vágod, hadronokat és kvarkokat
találsz. Egy kvarkot a tenyeredbe
veszel, óvatosan kettészeled, vér
szivárog belőle. Akárhogy aprítod,
csak vérzik, de sohasem hal meg.

A hullámokat papírlapokká hajtod

Lehetsz szülész vagy tömeggyilkos, ha
vízbe mártózol, keresztet vett
rád a fürdőhab, és a kád alján
kosz, kihullott haj és indulat. Ha
megsebzéd bőrruhádat, festett
víz szivárog alóla, jele annak, hogy
vagy. A partról mindig csak ugyanabba
a folyóba léphetsz, mint a holtak.
Csupasz csontjaik a talajvízben tisztára
áznak, és koponyáról koponyára
száll a csonttollú madár. Még harcos
vagy, neked a várfalon elég egy
hajszálnyi rés a győzelemhez, és
üthetnek, vághatnak, sebezhetetlen
vagy. Ha a magzatvíz átfolyik
az indákkal faragott kulcslyukon,
a *hullá(mo)kat* papírlapokká hajtod,
nem írsz rá semmit, úgyis rászárad
a szöveg és kirajzolódik a vízjel.

Szókratész vagy

Az ablakon át nézel ki, Athénban
mindig süt a Nap. Mert minden
él, apád szobrai táncot járnak
körülötted. Csak a bírák kövülnek
üres házzá, és lehúzzák szemük
zsalugáterét. Csak az örök szabály
tesz szabaddá. Ezért nem vársz
a házfalak ledőlésére, kiíszod a börek-
poharat. Athénban 2411 év múlva
a bíróság kimondja ártatlanságodat.
Ha majd makk leszel, elveted magad.
Gyorsan kihajtasz a szoba közepén,
áttöröd a mennyezetet, hogy a felhők
fölé érj, hogy mindig süssön rád
a Nap. Élj több száz, akár több ezer
évig is. És túlélj azt, aki az ablakon
át nézi az athéni napsütést.

Sopotnik Zoltán

Sziveri János-film

A (mentálisan) ipari környék ráncai egy vékony
férfiarcra másznak. A vetítógép előtt az ország,
meg valahogy azok a ráncok. Ahogy árnyékot húznak
hosszú csíkok képződnek a vásznon, akárha agresszív
mellékutak a történelem megrázó, megalázó hasa
alatt. Géppisztoly-bagót rág a férfi, kiabál padon,
katedrán, tántorgó műtőasztalon. De. Az a géppisztoly
nem az a géppisztoly, más a tusa. Meg még sok mindenben
más. A felszegezett nyitókép után törlik ablak, porzik
szerkesztőségi padló, egy álmos filozófus nagyot csap
a rádióra véletlenül. Belereccsen. Ködbe mártja
hónalját az utca népe, borostás ködbe. Szar érzés,
mikor a trikót így veszik fel (ki)mosdás után. Cigaretta
füst az, Balkáni Gazella, vagy mi a neve. „Olyan
költői nyálat termel, megdermednek tőle a diktátorok,”
mondja, Jé egy pápa-repró alatt. Csak ő tudja, hogy
nem úgy, vagy nem attól, hogy nem a nyelv széléről
beszél. Hogy belemászni abba a dézsába nem lehet.
Neki nem.

Nagy Koppány Zsolt

Feljegyzések a hivatalból

(regényrészletek)

Inam szakadtáig sportolok

Szombat reggel úgy ébredek, mint akit agyonvertek. Igyekszem nem gondolni a péntek estére, azt viszont elhatározom, hogy az italozással sürgősen le kell állnom.

Annyi kedvem van sportolni, mint egy, a farkamon keresztül felvezetett, szöges végű katéterrel a dobhártyámat belülről kilyukasztatni, mégis össze kell szednem magam. Egyelőre azonban az ágyban fekszem, mert azt olvastam valahol, hogy az életmódváltás a fejben kezdődik, nem az ugrabugrával. Fejben mindig jó voltam, ezért előbb most is végiggondolom a dolgokat, és megvonom a mérleget.

Tehát: fiatalember vagyok, de nőtlen, és hivatalnok. Ez eddig egy csód. Van viszont egy még jó állapotban lévő testem. Ez jó. Mely a romlás kezdeti jeleit mutatja. Ez rossz. Alacsonyabb vagyok az átlagnál, de ezt jól leplezem nemes vonalvezetésű arcom szépségével. Ez jó. Daniellát viszont emiatt aligha sikerül megdugni. Ez rossz. Eddig viszonylag feszes hasam az elmúlt évek henyesége miatt elkezdett megereszkedni. Ez rossz. Ha hátulról készült látnék fényképet magamról, meg kellene lepődnöm, hogy milyen úszógumim van – de szerencsére nem látok hátulról készült fényképet magamról. Ez jó. Iszom, dohányzom. Ez jó és rossz egyszerre. Most viszont elkezdek sportolni. Ez is jó és rossz egyszerre.

Úgy döntök, hogy előbb keresek egy uszodát, és lenyomok pár hosszt, aztán kerékpárra pattanok és kitekerek Szentendrére, ahol végigsétálok a Skanzenen, amíg izmos lábaimból kiáll a görcs, majd felpattanok a bringára, és hazaszárgulok. Ennyi mára elég is lesz, ez a terv: szintén jó.

Egyelőre azonban fel kéne kelni valahogy.

Nagy nehezen elmászok a zuhanyig, és miután beállok alája, igazi sportemberhez méltóan a hideg vizes csapot nyitom ki. Azt az ordítást tanítani lehetne. Tagadhatatlan viszont, hogy az álom kiszáll a szememből, és percek alatt megtalálom a fürdő- és a biciklisnadrágomat is.

Nem jól veszem fel őket, ebből látom, hogy van még hova ébredni.

Aztán előkeresem a pumpát, és nem kevés indulattal, de legalább villámgyorsan beálló végkimerüléssel felpumpálom a kerekeket – így negyedóra elteltével már készen is állok az útra.

Nagy kedvem lenne ledöglenni a fotelba, és meginni még egy kávét, de nem akarom a szívemet fölöslegesen túráztatni – kap ma szenvedést, éppen eleget.

Az uszodáig meglepően kellemes az út, még hűvös van, nincs por, és autók is alig járnak.

Ahogy a töredezett bicikliúton szárgulok, ritkán tapasztalt eufória lesz úrrá rajtam, és elhatározom, hogy mostantól villamos helyett biciklivel megyek munkába, odabenn lezuhanyozom, a zuhanyzóban megbaszom Daniellát, tiszta inget veszek (majd taxival beszállítok vagy húszat, havonta egyszer belefér), és üdén, jókedvűen végzem a munkámat (?). Béla bával nem dohányzom többet, viszont annál több fekvőtámaszt csinálok az irodámban.

Az uszoda előtt ruganyosan lepattanok a kerékpárról, és beszívom a klór férfias illatát. Ahogy a lépcsőn felszaladok, hátamon a bicajjal, esküszöm, pont úgy nézek ki, mint Rocky Balboa edzés közben – csak én nem bokszolok, mint egy hülyegyerek.

Enyhe csodálkozással veszem tudomásul, hogy az elmúlt tíz évben, mióta nem jártam uszodában, tízszerezére drágult a jegy, de örülök, hogy legalább nem húszszorosára, elvégre nálunk bármi megtörténhet. Átöltözés közben szembeállok az egész alakos tükörrel, és elégedetten látom: Daniella élete nagy lehetőségét hagyta ki. A többi pocakos, öltözködő, kis faszú pasas irigykedve súg össze a hátam mögött.

Lezuhanyozom, majd peckesen, egyenes, kihúzott derékkel – mely azt szolgálja, hogy a medence partján itt-ott heverő, szemrevalóbb menyecskéknak ne tűnjön fel a szerelmetesen rámfeszülő úszógumim – a létrához sétálok. Közben megborzolom a hajam, de csak azért, hogy kirajzolódjon a bicepsz. Elég nehéz így menni.

A létrához érve úgy gondolom, hogy mégis inkább egy fickós fejessel bizonyítok, ezért felugrom a rajtkőre, kicsit rúgózom, és a vízbe vetem magam. *I believe I can fly.*

Valami hiba csúszhatott a számításba, mert a fejes hasasra sikerül: a lélegzetem elakad, és csak remélem, hogy nem folynak ki a beleim; plusz aggasztó sebességgel süllyedek. Ázottmacska-úszással a felszín felé török, majd döbbsen tapasztalom, hogy a medence közepére sodort az élet nagy hullámverése.

Irtózatos küszködéssel és minden körülöttem úszkáló öregasszony fejének lespriccelésével meg víz alá nyomásával kivergődöm a partra, és a vascsóbe kapaszkodva, lopva körülnézek, sokan látták-e a megszégyenülésemet. Sokan.

Úgy függeszkedem a vascsővön, mintha nem pihennék (pihennék? Az életemért és az *isteni szeretetet* tartalmazó levegőért küzdenék!), hanem csak rugóztatnám pompás izomzatomat.

Közben végignézem, amint a természetes öreg hölgyek finom, delfinszerűen csobbanásokkal szelik a vizet, és a medence végében eszük ágában sincs megállni pihégés végett, hanem profikat megszégyenítő fordulással megfordulnak, és máris a következő hosszat tempózzák.

Kinézek magamnak egy széplányt, magam elé engedem, szememre húzom az úszószemüveget, és úszni kezdek utána. Levegőt nem nagyon veszek, hogy annál gyakrabban láthassam, ahogy tempózik, szétnyitja, majd feszesre összehárja a lábát, megint szétnyitja, megint összehárja. A látvány olyan, hogy megértte eljönni, ámde fárad a karizom, és fellép a légszomj, valahol a medence közepe táján.

Rémülten állapítom meg, hogy mindkét parttól körülbelül ugyanakkora távolságra vagyok: első felindulásomban a sávelválasztóba kapaszkodom, és igyekszem olyan arcot vágni, mint aki *nem elfáradt*, hanem halaszthatatlan üzleti ügye adódott. A széplány már visszafelé jön, hátúszással, úgyhogy miután elhalad mellettem, elrugaskodom vele egy irányba, és még egyszer végignézem azokat a tárogató és hívogató lábakat a szépen kirajzolódó tevepatákkal, és már az sem érdekel, hogy nincs levegőm, hogy villogó, sárga karikákat látok.

Megérkezünk.

Én filozofikus pózban *lazítom az izmaidat* (és szedem a levegőt, mint egy gőzmozdony), és a bámulatos lazasággal elúszó lány után merengek. Még háromszor jön vissza és indul el újra, mire összeszedem magam, és én is elindulok, pláne mert egy iskolányi csitri érkezik, akik nagy visongással ugrálnak a vízbe körülöttem, és pillangó-stílusban szelik a vizet, de olyan gyorsan, hogy a guta majd megüt. Amíg átérek, és tekintetemmel még mindig a széplányt keresem, hátha engedné, hogy fogam között a bikinijével visszaússzam a túlsó partra, ezek a kis pisisek – ügyet sem vetve rám – négyezer előznek meg.

Vénembernek érzem magam hozzájuk képest, és mivel meggyőződésemmé válik, hogy zavarom őket, bölcs belátással kimászom a medencéből, és úgy döntök, úszásból ennyi épp elég volt mára.

Jólesően érzem, hogy minden tagomban izomláz lakoz, ebből mind szállás testalkat párlódik le, gondolom elégedetten, és húsz perccel később, mire helyreáll a légzésem és a szívverésem annyira, hogy menni tudjak, elhagyom az uszodát.

A kerékpáron iszom egy korty vizet, és kiadom a parancsot. A cél: Szentendre.

Őszintén megvallom, gyűlölök sportolni, és gyűlölöm az ilyen magányos, halálosan unalmas hülyeségeket is, mint a futás vagy az úzás: de mind közül leginkább a kerékpározást gyűlölöm. Hiába igyekszem néhány szebb fenekű nő után karikázni, fájdalmas rutinnal hagynak maguk mögött, mielőtt alaposabban szemügyre vehetném őket.

Onnan is lehet tudni, hogy nincs isten, állapítom meg magamban keserűen, hogy egy kis nyomorult izomzatért és fittségért ennyit kell kínlódnai. Mibe került volna neki (ha létezne), kérdezem, és az égre üvöltök, olyannak teremteni minket, hogy magunktól feszesek maradjunk, amíg tetszik? Baj úgyis maradna éppen elég, ennyi igazán elvárható lenne!

Néhány öreg hölgyet megelőzők (igaz, ők városnéző körúton vannak, gyakran megállnak csoportképet készíteni), de ahogy telik az idő és fárad a láb, lassan már a *nordic walking*-bottal felszerelt nyolcvanévesek is lelépnek.

Talán mégsem jó dolog ilyen hirtelen elkezdni sportolni, gondolom, és nyomban eszembe jut a szeplős Karcsika, akivel ifúságunk hajnalán együtt jártunk karatézni, és mivel mindketten már naranccsárga övesek voltunk, tehát nem kezdők, büszkén elemeztük saját teljesítményünket.

– Én azért tartom fontosnak, hogy már ebben a korban elkezdjünk sportolni – magyarázta Karcsika, és a szeplői kigyúltak –, mert nem akarom, hogy az legyen, hogy amikor már öreg leszek, mondjuk huszonöt éves, hirtelen megrémüljek, hogy pocakom van, elkezdjek sportolni, és aztán *szívinfraktust* kapjak!

Én nem szóltam semmit, de szavai belém égtek, és azóta is gyakran eszembe jutnak. Most annyira megrémülök, nehogy infarktust kapjak, hogy megállok, és leülök a földre. A mellettem elszáguldó kerékpárosokra nem nézek, de igyekszem úgy viselkedni, mint akinek halaszthatatlan üzleti számításokat kell végeznie.

Nem ragozom tovább, Szentendréig nem jutok el, bár a távolban megpillantom. A jobb térdem annyira fáj, hogy alig bírok tekerni, és amikor eszembe jut, vajon miként jutok haza a kilencedik kerületbe (Hogyhogy csak most jut eszembe? Magam sem tudom.), úgy megrémülök, hogy megint meg kell állnom.

A térdem annyira fáj, hogy sírni tudnék. Mindenesetre a HÉV-vonal mellett még valahogy elküzdöm magam a harmadik kerület határáig, ahol aztán beesek egy falatozóba, és némi lelkiismeret-furdalással három hamburgert kebelezek be, nyolc fröccsel segítve az emésztést.

A jobb térdem lassan dagadni kezd, ülök, pihenek, várok, de a fájdalom nem múlik, az este pedig eljövőben. Utolsó reménységemmel és a fröccsöktől fellobbanó dühvel eltekerek az egyes villamos végállomásáig, és alázatos arccal a jegyárúsító néni elé állok.

– Csókolom. Ugye fel lehet szállni – sugallom neki a választ – a villamosra biciklivel?

– Nem. Nem lehet – mondja a rohadt némben, és kedvem volna arcon rúgni, ha nem fájna annyira a térdem. – Csak a HÉV-re lehet – adja meg a kegyelemdőfést: ekkor jövök rá ugyanis, hogy Szentendre-külsőből nyugodtan jöhettem volna HÉV-vél a bringámmal együtt, és most itt állnék viszonylag kipihierten, de ahhoz épp elég fitten, hogy valahogy hazavánszorogjak a város túlsó végébe.

Úgy döntök, fához kötöm a biciklit, és villamossal megyek – aztán majd valamikor, később visszajövök érte. De mivel néhány derék polgártársam már most úgy kezd kerülgetni, mint hiénák a sebzett antilopot, inkább lemondok erről, és visszamenekülök a jegyárúsító bódé elé.

Már semmit sem akarok, csak hazajutni, és hideg borogatást tenni a térdemre; azon gondolkodom, mennyibe kerülhet egy tehertaxi, aki biciklistől hazavisz, már persze a gúnyos és szánakozó taxisofőrvigyorgást leszámítva.

Azonban látom, hogy a magammal hozott pénz közel sem elég ehhez, ezért utolsó erőmmel veszek két jegyet (egyet magamnak, egyet Dezsőnek, a biciklinek), és egy óvatlan pillanatban fellopózom a villamosra.

A jármű már megtelt, az utasok türelmetlenkednek, de még mindig nem indul.

Aztán megszólal a hangosbemondó:

– Kérem, a hátsó kocsiban a biciklis urat, hogy szálljon le.

„Nem szállok. Csak azért sem szállok. El van törve a térdem!” – ezt sugallja kétségbeesett tekintetem, ahogy körülnézek az utasok között az eszkalálódó lincshangulatban.

– A villamos kerékpárt nem szállít! – evidenciázik a villamosvezető a mikrofonba, és tudom, hogy ilyen kemény ellenféllel még sosem volt dolgom.

Az utasok mozgolódnai kezdenek, különösen aggaszt egy feltűnően magas, ám annál izmosabb, láthatóan ideges figura.

– A villamos addig nem indul el, amíg a kerékpáros úr nem száll le!
 – Baszd meg a kurva anyádat! – mormogom, és vörös fejjel leszállok, mielőtt a magas fickó megragadhatná a biciklimet.

A földre rogyok, és keserves könnyeket sírok, de tökmindegy, mert az otthonom ettől nem jön közelebb. Valami ontológiai lehetetlenséget érzek meg: hogy noha csupán pár kilométerre vagyok helyre kis albérletemtől, soha nem jutok haza, soha nem látom már meg az édesanyám arcát, és Daniellától is örökre búcsút vehetek.

A fájó (a *jobban* fájó) térdem lüktet, és már kétszer akkora, mint a bal, mozdítani sem bírom, úgy nyilall.

Ülök, várok, és amikor végre annyira besötétedik, hogy már nem láthatják, milyen szánalmasan tekerek bal lábbal, felkapaszkodok a biciklire, és elindulok. Ha van évszázadnál is hosszabb nap, lennie kell mérföldnél is hosszabb centinek. És jó pár centi van hazáig.

Néha beharapom a szám szélét, és a jobb lábammal is odatolok a pedálnak, ilyenkor azonban percekig nem látok a fájdalomtól. Éjjel után érek haza, mocskosan, megalázva és akkora jobb térddel, hogy a hipochonder nyomban elájul bennem. Aztán én is.

Esmeralda látogatása

Másnap reggel arra ébredek, hogy nem tudom megmozdítani a lábam: olyan, mintha levágták volna, konstátalom, majd valamivel később: és egy elefánt lábát varrták volna a helyére.

Elvonszoló magam a telefonig, és elhaló hangon mentőt hívok.

Mindig is bosszantott a mentősök szenvtelensége: nem egyszer láttam már, amint a mentőben haldoklott egy öregasszony vagy öregember, ezek meg a nyitott ajtóban állva cigarettáztak. El is gondolkodtam olykor, milyen lehet (és milyen lesz) majd úgy meghalni, hogy egy oxigénmaszk szorul az orromra (amin bőven átjön a cigarettafüst), egy mentő szakadt kárpitos mennyezetét bámulom, és életem utolsó perceiben két idióta röhíncsélését hallgatom, akikben nincs annyi jóérzés, hogy nekem is adjanak egy szálát.

A kiérkező fickók nem cáfolják meg tételesen a mentősökről kialakított, súlyosan igazságtalan előítéleteimet, viszont megerősítenek abban a meggyőződésemben, hogy a mentősökről kialakított előítéleteim súlyosan igazak és igazságosak.

Először is: hogyhogy nem látják, miszerint haldoklom? Miért bagatellizálják a sérülésemet? Mit jópofiznak sportolásról, kondícióról, és főleg miért oktatnak ki bemelegítésről és egyéb borzalmas szakszavakból?

Én – igenis – szenvedek. Morfiumot kérek.

Nem adnak, de bevisznek.

Az orvos, miután a zsebébe csúsztatok egy kis pénzmagot, már sokkal megértőbb: megvizsgál, meg-
 röntgenez, és azt mondja, térd nem törött, porc nem vált le és *talán* ínszalag sem szakadt, de csúnyán begyulladt és megnyúlt, ezt a lábat legalább egy hétig pihentetni kell.

Benn maradok-e, kérdezi, hogy ha úgy adódik, be tudják gipszelni, vagy inkább otthon (figyelem, orvoshumor-villanás jobbról!) *lábadozom*. Mindig is jó néven vettem, ha az adófizetők pénzén lehetek valahol, ezért úgy döntök: benn maradok. Hadd kapjak egy kis szolgáltatást a nehéz munkával megke-
 resett, de egészségügyi hozzájárulásként annál könnyedebben levont pénzemért!

Még a vizsgálóból felhívom Editth asszonyt, és kellően drámai hangon előadom neki, mi történt.

– Gyógyuljon csak, drága János, mi itt megszüünk valahogy maga nélkül! Ha tehetem, valamelyik nap meglátogatom. És igazán nagyon sajnálom!

– Hát tudja, Editth, a sportélet már csak ilyen. Még a legrutinosabb, legedzettebb emberrel is elő-
 fordul, hogy – mondom neki egyenesen.

– Nyugalom, János! – bújja a telefonba, és levetkőztet a hangjával. – Nyugalom! Az most a leg-
 fontosabb. Majd jövök! – teszi hozzá kacéran, és jelen állapotomban, no meg a péntek este után már

nem is bánom. (Persze, jobb volna, ha Daniella jönne, de mivel a vele kapcsolatos élményeim ugyancsak zavarosak, őt inkább nem hívom fel.)

Az idő megfelelően lassan telik, és némi újabb hivatalnoki fizetést mozgósítva sikerül külön szobát kapnom. Tévézek, olvasgatok, zenét hallgatok. Néha ihatnékom támad, de elhatároztam: megjavulok, ezért e vágyamat nehezen bár, de leküzdöm.

Egy-egy szál cigarettát azért elszívok, de ezzel is csínján bánok.

Doña Esmeralda nehezen türtőzteti magát, már hétfőn meglátogat.

– Jánosom, drágaságom! – sikoltja az ajtóban, és egy jó pár éve megözegegyült, élvezeg asszony buzgalmával veti rám magát, és egyszerű, de annál mélyebben megélt aggódásnak álcázva, amit tesz, nyálasan összecsókol, és megfogdossa a farkamat.

De valahogy ez sincs ellenemre, túl sok ideje élek nemi ínségben. És ha jobban megnézem, Editth nem is rossz nő. Olyan jól karbantartott hatvanas, mondaná róla a felületes szemlélő, de én tudom, hogy mindenféle belső értékei is vannak: például ő a főnököm, ami nem elhanyagolható szempont.

– Hoztam magának narancsot, meg befőtten, meg süteményt is sütöttem – szedegeti elő a sok finomságot, és rájövök: most a fiának érez, nem a jövőendőbeli szeretőjének.

Kötelességtudattól elhaló és reszkető hangon, félíg csukott szemmel kérdezem:

– Odabenn... minden rendben van? Nem ég a... ház? Mennek a dolgok?

– Persze, Janikám, mindent megoldunk maga helyett is. Maga most csak gyógyuljon, ne törődjön a hivatallal!

– Nem úgy van az, Esmeralda – nyögöm. – A hivatal mindenk előtt! *Büro über alles.*

– Maga édes! – mondja, és hozzábújik, hogy egy pusztit nyomjon a képemre. Kellemes illata van, és egyáltalán nem az jut eszembe róla, hogy... *idős* hölgy. Vagyis de, ám egy olyan *idős* hölgy, aki derekasan és szimpatikusan küzd: és ez becsülendő. Nem beszélve arról, hogy ő a főnököm. – Nyugodjon már meg! – és azzal olyant markol a farkamon, hogy az éledezni kezd.

Mivel zavarban vagyok, és nem tudom, mit tegyek, úgy csinálók, mintha a nagy fájdalomtól nem venném észre, mi történik. Ettől Editth felbátorodik és („ha úgysem érz”) még bátrabban fogdos és simogat.

Szerencsére vagy sajnos bejön a rúd ápolónő, Editth pedig megigazítja a ruháját, és zavartan nevetgélve kipirult arcára nyomja a kezét.

Miután az ápolónő távozik, Editth még egyszer végigsimítja a takarómat. Kicsit megemelkedem, hogy megfeszüljenek a hasizmain, a hatás nem is marad el:

– Micsoda izmok, János! Látszik, hogy nem a tegnapelőtt kezdte a sportolást.

Szerényen, de mártírcsallal mosolygok, gondoljon, amit akar.

– Na, én most megyek is, de holnap, ha tehetem, újra eljövök!

Érdeklődnék Danielláról, de aztán inkább nem hagyom el az éppen bejáratódó harckocsi-utat a bizonytalanul kanyargó katonalány-ösvényért, és hallgatok. A számító hivatalnok biztosra megy, és ez így van jól.

Másnap tényleg eljön: és harmadnap is. A doktor úr szerint – újabb tízezres, mert már meguntam a kórházban fekvést – leghamarabb csütörtökön mehetek haza, ezt szerdán közlöm is Editth-tel.

– Jaj, hát ez nagyszerű! Nincs valamire szüksége?

– Húha, hát éppenséggel elfogyott a cigarettám, de tudom, hogy elnök asszony ellenzi a dohányzást, ezért...

– János, ne szólítson elnök asszonynak! Kinyitom kicsit az ablakot.

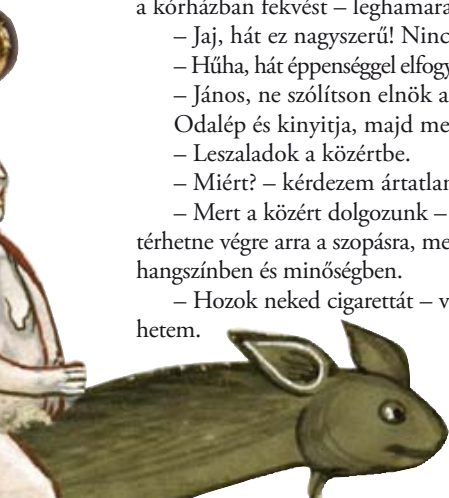
Odalép és kinyitja, majd megfordul, és azt mondja:

– Leszaladok a közértbe.

– Miért? – kérdezem ártatlanul.

– Mert a közért dolgozunk – viccel Editth, és ezzel leomlanak az utolsó falak is közöttünk. (Igazán ráterhetne végre arra a szopásra, melyet oly régóta várunk mindketten.) Elnevetem magam, pontosan a kellő hangszínen és minőségben.

– Hozok neked cigarettát – vált át tegezősre Editthke, és kacsintással jelzi, hogy mostantól én is tegezhetem.

Hátradőlök, és arra gondolok, nem is olyan rossz köztisztviselőnek lenni. Igaz, hogy a fizetés szar, a munka meg nagyon sok, de az igazán értékes embereket itt is megbecsülik.

Visszaér a cigarettával, a tiltásokkal nem törődve meggyújtja, és a számba adja (megfigyelem az arcát: minden a helyén van, a ráncok púderral fzlésesen feltöltve), majd mielőtt meg tudnám akadályozni, megragadja a kacsámat, és kirohan vele a fürdőszobába.

Hallom, amint kiöblíti, és úgy döntök, nem tiltakozom, pláne így utólag.

Úgy tűnik, nála ez a jelenet dönti le az utolsó kőfalakat, mert amikor visszajön, különös tűzzel a szemében és bársonyossággal a hangjában azt mondja:

– János, holnap segíték neked hazamenni, estig pihenj még. Aztán ha van kedved, pénteken szabad napot veszek ki, és elmehetünk wellnessezni. Képzeld, a Só-hajtól (itt – félő, hogy észrevehetően – összerendeznek) kaptam egy két személyre szóló, hétvégi üdülést Mátraházára. Van hozzá kedved? Ugye van? Jó lenne, ha lenne... Jut eszembe, kinn voltak az ellenőrök, és szóltak, hogy kevés az ügyed, idén tulajdonképpen még csak egy volt. Fegyelmet akartak adni, de én kidumáltalak...

Annyi könnyörgés, annyi élete virágjának utolsó szirmai tépkedő, esengő szomorúság van a hangjában, hogy azt mondom neki:

– Köszönöm, Esmeralda. Ígérem, nem leszek hálátlan. Ami pedig a wellneszt illeti: ez minden vágyam! Én ugyanis nagyon szeretek wellnessezni, és kiválóan értek is hozzá!

Csüörtökön segít csomagolni, és olyan áhítattal fogja össze az alsónadrágjaimat, hogy kedvem lenni rengő húsú derekára csúsztatni a kezem, majd kicsit megfogdosni a mellét, de tudom, hogy ezzel mindent elrontanék: ő az elnök asszony, ő diktálja az események bekövetkezésének tempóját, és ez is így van jól.

Odahaza elcsodálkozok, hogy „milyen szép, rendezett és lakályos” az otthonom, majd aggódó arccal megkérdi, van-e valakim, aki, úgy mond, segítene kitakarítani.

– Volt, de szakítottunk – hazudom lazán, lehajtott fejjel, és mivel tudom, ezt kell mondani, ezt mondom: – Úgy gondoltam, egy ideig nem akarok nőt látni az életemben – és olyan arcot vágok, amit egy kívánságtól elbutult, forró hüvely bárhogy értelmezhet.

– Ugyan, ugyan! – mosolyog jószágon, majd kiporszívóz, utána pedig engedélyt kér, hogy lezuhanyozhasson (meggyőződése: ülő orángután-pózban maszturbál is a kádban – vajon azt akarná, hogy nyissak rá? De hiszen én beteg vagyok!), nyugodt arccal kijön, és felajánlja, hogy bedörzsöli a térdemet Voltarennel.

Keze könnyű, hűvös és puha, és ő is élvezi minél tovább odázni a gyönyöröket, mert nem kalandozik combközépnél feljebb. Épp idejében hagyja abba, mert már alig bírom feszíteni focista-izmainkat, majd miután elmegy, hosszú idő után először lassú, síkosítóval megbolondított, egyőrára nyújtott maszturbálásba kezdek, hogy másnap meg tudjak felelni az elvárásoknak.

Mátra alján, falu szélén

Péntek reggel Editth hatalmas Volvo XC90-es *városi terepjárója* (olyan önellentmondásszerű szintagma ez, mint a *jó állam*) már fél hétkor az ablakom alatt morog: hiába, nem vesztegeti az idejét. Felcsönget, beengedem. Miniszoknya van rajta és póló, és noha mindkettő feszül rendesen, nem mondhatom, hogy nem csinos. Az illata kitűnő, a kedve jó, a magáról közvetített üzenet pedig ez: hamvas – és fényigényes – vagyok, mint egy érett Editthibiscus. „A hibiszkusz Kínában egyaránt jelképezi a hírnevet (rong) és a gazdagságot (fü). A versekben a szép lányokat, asszonyokat előszeretettel hasonlítják hibiszkuszhoz: az igazán szép, vonzó nőket gyakran nevezik »hibiszkusz-arcúaknak«. A »vízi hibiszkusz« a fürdőző leányok szimbóluma, a bordélyházakat pedig esetenként »hibiszkusz-függönyként« emlegetik.” (*Wikipédia*)

Hozzám lép, és miután mindketten tudjuk, miről van szó, nem teketóriázik sokat: megcsókol. Üde a szája is, és olyan szenvedély van a csókjában, ami sok jót prognosztizál az eljövendő napokról. Nem mondom, hogy nem lep meg ez a metamorfózis, ahogy a mufurc, iddogáló, szigorú főnökasszonyból odaadón doromboló hétvégi cicus lesz, de a jelenség egyik részét tudjuk be annak, hogy a köztisztviselő is ember, azaz állat, asszonyállat, még ha elnök is (mely tisztét szerencsére most még utalások vagy

gesztusok szintjén sem hozta magával), a másik felét pedig nyugodtan tudjuk be az én ellenállhatatlan sármomnak.

Segít levinni a csomagokat, és noha tisztában vagyok vele, hogy most az ifjú, de potens munkatárs nőstény imádkozó sáska módjára való elfogyasztása, kiszípolozása, majd eldobása történik, aminek nem szabad túl nagy (és pláne a hivatalban érezhető) jelentőséget tulajdonítani: hagyom.

Az út eseménytelenül telik, már leszámítva azt, hogy Edith fél kézzel vezet, a másikkal a combomat simogatja (nagyon rövid rövidnadrágot vettem fel, hadd teljék bennem öröme), de ez végül is nem esemény, ha figyelembe vesszük, milyen átkozottul helyes vagyok.

Szállásunk a mátraházi Residence Ózon Conference & Wellness Hotelban van, négy csillag alá nem megyünk, mondja Edith, és én ezzel – a Só-haj jól felfogott érdekében – mélységesen egyetértek.

Van valami bámulatra méltó abban, ahogy Esmeralda türtőztetni képes magát, pedig tudom, hogy alig várja már, hogy széttépjen, és az összes velőmet kiszívja mindenemen keresztül, amit csak a szájába vehet. A sok egyedül átmulatott este után pedig nekem is kedvem van a dologhoz: úgy érzem, nem hozok szégyent a férfinemre. Mindenki nagyon készséges, így percek alatt elfoglaljuk a szobánkat, mely az erdőre néz, és felhallatszik a medencében pancsoló szegény magyar munkásosztály jókedvű moraja.

Amikor bezárul mögöttünk az ajtó, Doña Esmeraldából végre előbújik a nőstényoroszlán, és olyan szenvedéllyel tapad rám, amelyre nem is tudok másként reagálni, mint: hasonlóan.

Gyorsan levetkőztetjük egymást, és egy percnyi szemrevételezést követően (mely során azért hűvösen megállapítom, hogy itt-ott roskadozik a kártyavár: a mell nagy, de puha és csüggedésre adta a fejét, a tompor kellemes ívű, de narancsbőrös, a szeméremszőrzet stuccolt, de még mindig nyolcvanas éveknek megfelelően buja), ismét egymásnak esünk.

Doña Esmeralda nem siet: a hátamra fektet, megfordul, fenekét az arcom elé helyezi, majd alámerül, és módszeresen szopni kezd, mire úgy érzem, ezt a sok kedvességet és leereszkedő elnökhasszonyi viszonyulást viszonznom kell, tehát ezt teszem: verejtékének, mely a reggeli zuhanyozás után ült ki harmatcsöppenként a szőrszállaira, kellemesen fanyar az íze, hüvelye meglepő mennyiségű nedvet termel, pedig ettől tartottam (be is készítettem egy kis doboz Durex-síkositót, de úgy tűnik, nem lesz rá szükség). Persze, van egy kis szaga, de ez izgató, és nem is csoda, mert ugyan hogy lehessen rendesen gondját viselni egy lyuknak?!

Edith hivatásokat megszegényenítő szakértelemmel kezeli a hímvesszőt: a meglehetősen vastag húzalba tömörülő idegszálakat professzionális nyelvmozgással válogatja szét kékekre és vörösekre (nem láttam még bombaszakértőt sem ilyen ügyesen mesterkedni), kellőképpen bő nyállal dolgozik, és közben még arra is van érkezése, hogy az én lába közötti ténykedésemet hangos nyögédcselelssel honorálja. (Egy 69-es pózt képzeljenek el azok, akik eddig még nem jöttek rá, mi folyik.)

Szemügyre veszem rózsaszín ánuszt, majd megnyálazom az ujjamat, a feszes rozettába csúsztatom, és *egyszersmind* a csiklóját is megtámadom: Edith kéjesen felnyög, és olyan cuppogtatásba kezd, hogy hirtelen a júniusban kiadott sómennyiségre kell gondolnom, nehogy elévезzek.

Ám mielőtt a módszer működni kezdene, ő már meg is nyom a gáton egy pontot, amitől lenyugszom, és újra élvezni tudom csodálatos ténykedése minden áldását. Nem vagyok rest, a csiklót finoman a fogam közé szorítom, és a nyelvemmel úgy pofogzatom jobbról és balról, hogy valósággal remeg. (Egy ébresztőóra kis kalapácsának ébresztéskor való ide-oda járását-pörgését próbálják meg elképzelni a kevésbé vizuális típusok, vagy gondoljanak a macska–egér-játékra.)

Egyszerre élvezünk el, igazi alkalmazó–alkalmazott-jogviszonyban és -pozícióban, és kimerülten pihegünk kicsit, hogy nekiláthassunk a második menetnek.

– Ha azt akarod, hogy sokáig tartsom a szeretkezés – idézi Edith a korosodó asszonyok egyik parancsolatát –, előtte így kell szopni. Akkor már nem lesz gond a második menettel!

S azzal a hasamra fordít, masszírozni kezd, és olyan kedvesen nyalogat meg mindenütt, ahol helye van érzésnek és érzelemnek, hogy nemsokára ismét harcra készen állok.

Először misszionáriusban toljuk, de mivel kicsinek és vékonynak érzem magam rajta, inkább a hátamra fekszem, és úgy szúrom villám hegyére. A látvány esetlegességeit Edith hevessege pótolja, így mielőtt elmerengénék az emberi test romlandóságán, különös tekintettel a lógó mellekre és a párnás hasacsákára,

kénytelen vagyok minden figyelmemet az *áradó szenvedélyre* fordítani: Edith úgy fickándozik, mint egy kislány, a háta ívesen meghajlik, csípőjét előretolja, és úgy habzsolja meglepően feszes hüvelyével a farkamat, mintha végleg el akarná nyelni.

Nemsokára újra pozíciót váltunk, és hátulról hatolok belé, mely mindig is a kedvenc figurám volt. Űtemesen mozgó hátát nézem, amelyen van egy-két érthetetlen pattanás, de amúgy talán a test legidőtállóbb része, majd az úszógumijába kapaszkodom, megkarmolom, ahogy csak kitelik tőlem, ő felsikít (felmordulok én is), verni kezdem a seggét, és üvöltve a mélybe élvezek. Leheveredünk, Edith a keblére von, hálásan simogat.

Elégedett arcát most szépnek látom, és tudom, hogy ebben legnagyobb szerepe annak a szánalommal vegyes szeretetnek van, amit soha nem gondoltam volna, hogy a főnöknőmmel szemben fogok érezni. Mielőtt elbőgném magam, gyorsan felállok, és a minibárból hozok egy kis vodkát, melléje meg sört.

Edith nem kéreti magát, mint aki jól végezte dolgát, magába dönti a kis üvegcsé tartalmát, majd a másikat rámlasztja, és lenyalogatja. Én közben csendben sörözök, majd rágyújtok. Edith is kér egy slukkot, de köhögni kezd, ezen szűzlányosan nevet, és azt mondja:

– Kucc-kucc!

Miután nagyjából kiisszuk a minibárt, ledőlünk, és a két kis halál után átadjuk magunkat a nagynak.

Azt álmodom, hogy a nappalimban fekszem a földön és szenvedek, mert iszonyú meleg van. Az izzadságom a szőnyegre folyik, és minden ragad; hatalmas, zöld legyek röpködnek lustán körülöttem. Fel akarok állni, hogy benézzek a hálószobába: tényleg megtettem-e, amit gondolom, hogy megtettem, de még nincs hozzá elég erőm. Minden csendes, csak az a meghatározhatatlan, halk zsongás (tücsökciripelés? vagy csak a világ zümmögése?) hallatszik, amely a legnagyobb melegben a mezők fűvén fekve érzékelhető, mikor hét-ágra süt a nap, vibrál a levegő és a délibáb, és sehol sincs egy csöppnyi árnyék sem.

A szám száraz, nem tudok beszélni, csak suttogok magamban, de az is olyan, mintha fűrészpont rágcsálnék. Végre aztán megemberelem magam, irtózatossá válva felállok, és dülöngélve végignézek magamon. Azonosíthatatlan dolgok borítják a testemet, amelyek ugyanúgy lehetnek emberi szövetek, mint nedves rongydarabok, fekália vagy ételmaradék (ha ez a kettő nem ugyanaz).

Rátámaszkodom a fejszémre, és elindulok a hálószoba felé, mert tudom, hogy ott fekszenek. Noha csak tíz lépést kell megtennem, órákig tart az út, közben többször megállok, és a fejszére támaszkodva hányok.

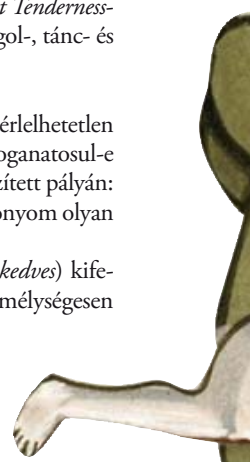
Az ajtó előtt tévovázom kicsit, mint a főhős az *Áldozathozatalban*, de vele szemben én végül elszánom magam, és benyitok. Ott fekszenek mind a ketten. Az egész szoba csupa vér: de annyira, hogy cuppog a lábam alatt, amint odalépek a fiúhoz, hogy a hátára fordítsam. A hatalmas zöld legyek egy része már beleragadt és beledöglött a vérbe, de okosabbak a halottakon ülnek és figyelnek. Tudom, hogy engem néznek, mert meg akarnak ölni, de én nem félek tőlük. Letérdelek, elhessegetem a legyeket, megmarkolom a fiú vállát, és a hátára fordítom.

Rémülten felordítok, és verejtékben úszva felébredek: Edith nyögdéssel álmában, vagy szopik, vagy megijedt az ordításomtól. Sajnálkozva nézem. Amikor vonásait nem tartja össze a makacs, élni és élvezni vágyó akarát, egészen törődött az arca. A szája tátva, kicsit hortyog is, látszik a nyelve, szederjes. Arra gondolok, megfojtom, de aztán megsajnálom, és inkább gyöngéd mozdulattal, ahogy a *Civil Servant Tenderness*-tanfolyamon (melyet bőséges állami pénzért Edith egyik korábbi, fasszal alaposan felszerelt angol-, tánc- és illetlen szeretőjének ejtőernyős cége tartott) tanultuk, betakarom.

A fotelba ülök, levakargatom a combomra száradt ondót, és a földre szórom.

Edith kissé kótyagosan ébred, mert valahányszor oldalra fekve, felhúzott lábakkal alszik, kénytelenetlen vaginája mindvégig szigorúan nézelődik: a takaró alól is azt figyeli, mi történik éppen, nem foganatossul-e fegyelemsértés, nem kap-e rajta valakit (mondjuk Daniellát) naplopáson – ráadásul, ugye, nehezített pályán: sötétben. És mivel e testrészt lényegi kapcsolatban áll az agyvelővel, alvás után szegény főnökasszonyom olyan fáradtnak érzi magát, mintha le sem feküdt volna.

Amint a tekintete kitisztul, máris magára erőlteti azt a durcás és összeszedett (de velem *kedves*) kifejezést, amelyik mindig ott ül rajta: most azonban helyett, hogy ezt gyűlöletesnek látnám, mélységesen megsajnálom.

Felálllok, odamegyek, lehajolok, és hosszan megcsókolom.

Azt remélem, hogy most már elhiszi, hogy nem csak azért csinálom ezt, hogy fennebb jussak a ranglétrán. (Főosztályvezető-helyettes, hm... ízlelgetem a szót, szigorúan Tivadar úr intései szerint.)

Később ebédelni megyünk, majd áztatjuk magunkat a medencében: ahogy körbenézek, egészen sok fiatal férfi van öreg nőekkel, és fiatal lány öreg pasikkal. Nincs igazság a világon, suttogom, és fagyit hozok Edithnek.

Elnyaljuk, majd beülünk a szaunába, ahol előbb leparancsolják rólunk a ruhát. Kicsit szégyenkezve állunk ott, de mivel csak ketten vagyunk, mégsem annyira kínos, levesszük a törölközőt is. Az ablak az erdőre néz, mint a szobánké, és gyönyörű a kilátás.

Nem sokkal később pocakos öregúr érkezik egy olyan nővel, hogy a szemem kettéáll. Magunk elé kapjuk a törölközőt, ők is, illedelmesen köszönnek, majd velünk átellenben, a lehető legtávolabb tőlünk, szintén leülnek. Szemem a lányon felejem: a mellét nem takarja, gyönyörű és hibátlan. Próbálok a törölközője alá lesni, de egyelőre nem lehet, viszont észreveszem, hogy mikor eléggé árgus tekintetű párja nem figyel oda, ő is rámpislog.

Lassan, mintha csak véletlenül történné, széttárja a lábát, és enged belesni. Edith és az öregúr észreveszik, hogy csorgatjuk egymásra a nyálunkat, és először kicsit összemosolyognak, nem sokkal később azonban az öregúr megragadja a lányt, és kirángatja a szaunából, engem pedig Edith von a keblére hatalmas, lemondó, ugyanakkor diadalmas sóhajtással.

Mikor vacsora után, alaposan elázva felmegyünk, azért még egyszer szeretkezniem kell vele: ezúttal az oldalunkra könyökölve, szemben fekszünk egymással, és éppen csak annyit mozgunk, hogy ne álljon le. Konyakot iszogatunk, dohányzunk, és beszélgetni szeretnénk.

Edith mindent tudni akar rólam, de ő semmit sem mesél magáról.

Nekem sincs sok mondanivalóm, ezért főleg nézzük egymást, és ez szép.

– Akarsz főosztályvezető lenni? – kérdezi aztán Edith.

– Nem, az nem – mondom, és látom, hogy hálás a tekintete. Mozogni kezdek, egyre gyorsabban, majd a hátára döntöm (ettől a konyak a lepedőre folyik, de izgalmas a látvány), és ahogy csak bírom, megdugom. Egy más karjában alszunk el.

Nem untatom az érdeklődőt további leírásokkal, csak annyit mondok, hogy nagyjából így megy ez egészen vasárnapig.

Vasárnapra délelőtt azonban Edith meglepően hűvös, szigorú és kelletlen. Először azt hiszem, bosszús, amiért vége, de aztán rájövök, hogy éppen most építi vissza kettőnk közé a falat.

– Azt, gondolom, nem kell mondanom, János – kattogja –, hogy ez az egész csak erre a hétvégére szólt!

Ezen szinte hanyatt esek, mert azt hittem, hogy ebben a történetben én vagyok az, aki gesztusokat tesz.

– Miért, Alda? Meguntál?

– Ne szólíts Aldának, kérek. Nem untalak meg. De most szakítanunk kell. Ezt a viszonyt hivatali körülmények között képtelenség fenntartani!

Legszívesebben azt mondanám, hogy *Felőlem*, vagy *Hál' istennek*, ehelyett azonban szomorú arcot vágok, mert mégsem jönne rosszul az a főosztályvezető-helyettesi fizetés.

– De azért ugye szép volt? – kérdezem félrehajtott fejjel, édesen, és majdnem elhányom magam.

– Igen. Gyönyörű volt.

Pestig aztán nem szólunk egymáshoz egy szót sem: ő az utat bámulja, én a tavaly közbeszeresztetett mp3-lejátszómon kikeresem az Aurórától *az Előre kurvák, gengszterek!* című albumot, benyomom ismétlősre az ötödik örökzöldet, és csak hallgatom és hallgatom: „Köpök rá, hogy véget ért a nyár!”

A PRAE.HU könyvei

Udvariartan szerelm – A középkori udvariartan szerelem antológiája (PRAE.HU) 2006
A modern brazil elbeszélés – ANTOLOGIA do moderno conto brasileiro (PRAE.HU) 2007
Európai nyelvművelés (szerk.: Balázs Géza és Dede Éva) (PRAE.HU – Inter) 2008
Európai helyesírások (szerk.: Balázs Géza és Dede Éva) (PRAE.HU – Inter) 2009
A magyar reneszánsz stílus (szerk.: Balázs Géza) (Inter – Magyar Szemiotikai Társaság – PRAE.HU) 2009
Bizarr játékok. Fiatal irodalomtörténészek fiatal írókról-költőkről (JAK – PRAE.HU) 2010
A pillangók nyelve. 20. századi galego próza (antológia). (PRAE.HU) 2010.
Add ide a drámad! – Hat fiatal szerző drámái (JAK – PRAE.HU) 2011
Add ide a drámad! AID 2. (JAK – PRAE.HU) 2013
Áfra János: Glaukóma (JAK – PRAE.HU) 2012
Th. Arbau: Orchesographia (ford.: Jeney Zoltán) (ARBEAU Art Kft. – PRAE.HU) 2009
Árvai Ferenc Ódon: Mint vitorlás a tavon (PRAE.HU) 2008
Jorgosz Baia – Demeter Ádám: Angyalí üdvözet (PRAE.HU) 2007
Bajtai András: Betűember (JAK – PRAE.HU) 2009
Balázs Géza – Takács Szilvia: Bevezetés az antropológiai nyelvészetbe (Pauz-Westermann – PRAE.HU – Inter) 2009
Balázs Géza: Sms-nyelv és -folklor (Inter – PRAE.HU) 2011
Barok Eszter – Illés Emese: Csak a madarak (PRAE.HU) 2008
Bencsik Orsolya: Akció van! (forum – JAK – PRAE.HU) 2012
Benda Balázs: Kalandos történet (Podmaniczky Művészeti Alapítvány – PRAE.HU) 2011
Benyovszky Anita: Péterke hallani fog (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2012
Bicskei Gabriella: Puha kert (JAK – Forum – PRAE.HU) 2013
Aaron Blumm: Biciklizéseink Török Zolival (JAK – Symposium – PRAE.HU) 2011
Alexis Bramhook: Harc Atlantiszért (PRAE.HU) 2008
Cristovam Buarque: Földalatti istenek (PRAE.HU – Palimpszeszt) 2008
Csobánka Zsuzsa: Belém az újját (JAK – PRAE.HU) 2011
Deres Kornélia: Szórapa (JAK – PRAE.HU) 2011
Luis de Camões 77 szonettje (PRAE.HU – Íbsiz) 2007
F. Caroso: Nobilità di dame (ford.: Havasi Attila) (ARBEAU Art Kft. – PRAE.HU) 2009
Deák Botond: Egyszeri tél (JAK – PRAE.HU) 2010

Eddigi számaink
1999. 1-2. sci-fi
2000. 1-2. (poszt)apokalipszis
2000. 3-4. Peter Greenaway
2001. 1-2. cyberpunk
2001. 3-4. számítógép
2002. 1-2. média
2003. 1. fantasy
2003. 2. varázslat
2003. 3. édes anyanyelvünk Weöres Sándor
2003. 4. pszichoaktív nyelvszerek
2004. 1. horror
2004. 2. Bret Easton Ellis
2004. 3. devla
2004. 4. Amerika
2005. 1. magyar sci-fi
2005. 2. tetszetek volna forradalmat csinálni

2005. 3. pop history
2005. 4. obszcén középkor
2006. 1. Hajas Tibor
2006. 2. GameZone
2006. 3. Pop-szöveg
2006. 4. Bada Dada
2007. 1. Hífel-e iftent?
2007. 2. biológiai sci-fi
2007. 3. őszi zavarások 2006
2007. 4. Vámpirizmus
2008. 1. Kocsmák
2008. 2. Mémek
2008. 3. Kortárs magyar költészet
2008. 4. Szentkuthy
2009. 1. Patrioska
2009. 2. Generation X
2009. 3. Japán

2009. 4. Japán médiumok
2010. 1. Pynchon
2010. 2. Kosztolányi
2010. 3. Észtország
2010. 4. e
2011. 1. Dark Fantasy
2011. 2. Budapest
2011. 3. Párhuzamos univerzumok
2011. 4. Hálózatok
2012. 1. Adaptációk
2012. 2. Könyvtrailer
2012. 3. Vagány históriák
2012. 4. Gaiman
2013. 1. Vagány históriák 2. – Költők szeretteikkel
2013. 2. Hans Ulrich Gumbrecht
2013. 3. Hans Ulrich Gumbrecht 2.

Deák Botond: Zajló (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2012
Evellei Kata: Álombunker (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2013
Farkas Arnold Levente: A másik Juddás (JAK – PRAE.HU) 2013
Farkas Tibor: Pármobil (PRAE.HU – JAK) 2008
Fenyvesi Orsolya: Tükrök állatai (JAK – PRAE.HU) 2013
Fodor Péter – L. Varga Péter: Az eltűnés könyvei – Bret Easton Ellis (PRAE.HU) 2012
Friss dió – A Műhely Kör antológiája (JAK – PRAE.HU) 2011
Ayhan Gökhan: Fotelapa (JAK – PRAE.HU) 2010
Hartay Csaba: A jövő régészei (PRAE.HU) 2012
Hegyi Balázs: Kiatakar a pillanat (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2012
Emma Ovary: Hatszor gyorsabban öl (PRAE.HU – Palimpszeszt) 2008
k. kabai lóránt: klór (JAK – PRAE.HU) 2010
Kele Fodor Ákos: Textolátia (JAK – PRAE.HU) 2010
Keresztesi József: A Karácsondi út (JAK – PRAE.HU) 2009
Lázár Bence András: Rendszeres bonctan (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2011
L. Varga Péter: A metamorfózis retorikái (JAK – PRAE.HU) 2009
Marno János: A semmi esélye (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2010
Milián Orsolya: Átlépések (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2012
Milián Orsolya: Képes beszéd (JAK – PRAE.HU) 2009
Ariane Mnouchkine: A jelen művészete (KrétaKör – PRAE.HU) 2010
Mohai V. Lajos: A múlt koleritja (PRAE.HU) 2011
Mohai V. Lajos: Az emlékezés melankóliája (PRAE.HU) 2009
Mohai V. Lajos: Centrum és periféria (PRAE.HU) 2008
Mohai V. Lajos: Egy szín tónusai (PRAE.HU) 2009
Mohai V. Lajos: Kilazult kő (PRAE.HU) 2007
Nagypál István: A fiúkról (JAK – PRAE.HU) 2012
Nemes Z. Mária: Bauxit (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2010
Németh György: A József Attila Kör története (JAK – PRAE.HU) 2013
Pál Dániel Levente: Ügyvezető költő a 21. században (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2010
Pál Sándor Attila: Pontozó (JAK – PRAE.HU) 2013
Fernando Pessoa/Álvaro de Campos: Versek (PRAE.HU – Íbsiz) 2007
Petrence Sándor: Fagyott pacsirta (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2013
Pollágh Péter: A Cigaretta (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2010
Pollágh Péter: Vörösróka (Palimpszeszt – PRAE.HU) 2009
Sirokai Máttyás: Pohárutca (PRAE.HU – JAK) 2008
Szabó Marcell: A szorítás alakja (JAK – PRAE.HU) 2011
Szil Ágnes: Tangram (JAK – PRAE.HU) 2013
Tóth Kinga: Zsűr (Palimpszeszt-PRAE.HU) 2013
Váradi Nagy Pál: Urbia (Korunk – JAK – PRAE.HU) 2012

Præ irodalmi folyóirat – Megjelenik évente négyszer
<http://www.prae.hu>
Alapító-főszerkesztő: Balogh Endre (endre@prae.hu)
Főszerkesztő-helyettes: Pál Dániel Levente (paldaniel@gmail.com)
Szerkesztők: Barta András (fapuska@prae.hu)
H. Nagy Péter (h.nagy@prae.hu)
L. Varga Péter (kultikus@gmail.com)
Pollágh Péter (pproka@freemail.hu)
Sopotnik Zoltán (sopotnikzoltan@gmail.com)
A szerkesztőség levélcíme:
1024 Budapest, Filler u. 11/b, mfst/2.
Telefon: (20) 310 25 40

Hirdetésfelvétel: 31 562 31 vagy (20) 310 25 40
Kiadja a Palimpszeszt Kulturális Alapítvány
Felelős kiadó: a kuratórium elnöke
Levélcím: 1088 Budapest, Múzeum krt. 4/c
Layout és nyomdai előkészítés: Székelyhidizso@gmail.com
Nyomdai munkálatok: Konturs Nyomdaiipari Kft.
Web: PRAE.HU Kft.
Korábbi szerkesztőink: Máté Adél, Ruttkay Veron (vers és próza);
Vaskó Péter (középkor-reneszánsz-kora újkor); Kő Boldizsár (kép);
Köves Gergely, Vécsei Márton, Molnár Zsolt (borító); Fodor János (web)
ISSN 1585-5112
A beküldött kéziratokat nem őrizük meg és nem küldjük vissza.